



அமரர் இர. செல்விங்கம் ஞாபகார்த்தி  
பதன்முன்றாவது  
நணவுப் பேருரை

உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளும் பெருந்தோட்ட மக்களும்:  
ஒரு கோட்டூரட்டு ரீதியான வியர்சன நோக்கு

இரா. ரமேஷ்



அமரர் இர. செல்விங்கம் ஞாபகார்த்தத்தில்  
2012

உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளும்  
பெருந்தோட்ட மக்களும்: ஒரு கோட்பாட்டு  
ரீதியான விமர்சன நோக்கு

இரா. ரமேஷ்

விரிவுரையாளர்  
அரசுறிவியல் துறை  
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

அமர். இர. சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்தக்குழு  
2012

நூல்	:	உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளும் பெருந்தோட்ட மக்களும்; ஒரு கோட்பாட்டுதியான விமர்சன நோக்கு
ஆசிரியர்	:	இரா. ரமேஷ்
பதிப்பாசிரியர்	:	தெ. தனராஜ்
வெளியீடு	:	அமரர் இர. சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்தக் குழு BQ 2/2, மணிங் டவுன், மங்களன்றோட்,கொழும்பு 08.
திகதி	:	02.09.2012
பக்கங்கள்	:	97

### அனுசரணை:

திரு.எச்.எச்.விக்ரமசுங்க  
39/21, அல்விஸ் பிளேஸ்,  
கொழும்பு 13.

Email: wickrama\_sl@msn.com  
Mobile: 0777318030

உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளும் பெருந்தோட்ட மக்களும்:  
ஒரு கோட்பாட்டு ரீதியான விமர்சன நோக்கு

அனைவருக்கும் வணக்கம்

அமர் இர. சிவலிங்கம் அவர்கள் மலையக சமூகத்துக்காக ஆழ்றிய சேவையினை நினைவுகூறும் முகமாக ஆண்டுதோறும் அவரது நினைவுப்பேருரை இடம்பெற்று வருகிறது. அந்தவகையில் இவ்வாண்டுக்கான நினைவுப்பேருரையை நிகழ்த்துவதில் நான் பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைவதுடன் அவ்வாய்ப்பினை எனக்களித்த அமர் சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்தக் குழுவின் தலைவர் மதிப்புக்குரிய திரு. எம். வாமதேவன் அவர்களுக்கு முதலில் நன்றிக்கூற கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

1960களில் ஹட்டன் பிரதேசத்தை மையமாகக் கொண்டு மலையகத்தில் ஏற்பட்ட சமூக, பண்பாட்டு விழிப்புணர்ச்சி மற்றும் மலையக மக்கள் மத்தியில் ஏற்பட்ட கல்வி மீதான ஆர்வத்திற்கு தூண்டுகோலாக விளங்கியவர் அமர் இர. சிவலிங்கம் அவர்களாவார். அத்துடன் அவரோடு தோனோடு தோன் நின்று பணியாற்றிய அமர் எஸ். திருசெந்தூரன் அவர்களையும் நாம் இங்கு மறந்து விடக் கூடாது. அக்கால கட்டத்தில் அமர் சிவலிங்கத்தின் ஆளுமையினால் ஈர்க்கப்படாத மலையக இளைஞர்களே இல்லை எனலாம். நல்லாசிரியராகவும், தலைவரிற்கு பேச்சாளராகவும், எழுத்தாளராகவும் அத்துடன் மும்மொழி ஆழ்றல் கொண்டவராகவும் விளங்கிய பன்முக ஆளுமையாளரான அமர் சிவலிங்கம் பின்னாளில் சட்டத்தரணியாகவும் விளங்கினார். 1983இல் இந்நாட்டில் தமிழ் சமுதாயமே சீரழிக்கப்பட்டபோது அமர் சிவலிங்கம் அவர்களும் தமிழ் நாட்டிற்கு குடிபெயரும் நிலை ஏற்பட்டது. அங்கும் கூட அவர் குடிபெயர்ந்த மலையக மக்களுக்காக இந்திய அதிகார வர்க்கத்துடன் போராட்சிறைவாசத்தையும் அனுபவித்தார்.

அத்தகைய மாண்பும் மதிப்பும் கொண்ட அமர் சிவலிங்கத்தின் நினைவுப் பேருரையை அதுவும் அவர் வாழ்ந்த ஹட்டன் மாநகரத்தில் நிகழ்த்தும் வாய்ப்பு எனக்கு கிடைத்தமை நான் அடைந்த பேராகும்.

இந்த உரையை தயாரிப்பதற்கு எனக்கு பலர் உதவியாகவிருந்தனர். குறிப்பாக, ஆய்வுத்துறையில் கோட்பாடுகளையும் எண்ணக்கருக்களையும் பயன்படுத்தி சமூகவியல் ஆய்வுகளை மேற்கொள்வதன் அவசியத்தினை உணர்த்தி என்னை ஊக்குவித்த இலங்கை திறந்த பல்கலைக்கழகத்தின் கல்விப்பீடு சிரேஸ்ட் விரிவுரையாளர் மதிப்புக்குரிய திரு. தை. தனராஜ் அவர்களுக்கு நன்றி கூற நான் கடமைப்பட்டுள்ளேன். அத்துடன் நண்பர் திரு.எஸ்.ராம், கைப்பிரதியினை தட்டச்சு செய்து தந்த பல்கலைக்கழக மாணவர்களான ஜோன்சன், புஸ்பராஜ் மற்றும் உமாமகேஸ்வரன் ஆகியோருக்கும் அதனை வாசித்து தேவையான திருத்தங்களை மேற்கொண்ட தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளர் நண்பர் பெ.சரவணக்குமார் மற்றும் நண்பர்கள் ச.விஜயகுமார், பெ.ஜெட்டூர் ஆகியோருக்கும் நன்றிகூற கடமைப்பட்டுள்ளேன். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இவ்வாண்டுக்கான அமர்ர் இரு. சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்த உரையினை ஆற்றுவதற்கான வாய்ப்பினை வழங்கிய அமரின் ஞபகார்த்தக் குழுவினர்க்கு நன்றி கூறிக் கொண்டு எனது உரையை ஆரம்பிக்கின்றேன்.

1. இலங்கையில் பெருந்தோட்ட தமிழர்களின் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் பின்னணி: ஒர் அறிமுகம்

1815ம் ஆண்டு பிரித்தானியர் முழு நாட்டினையும் தமது கட்டுபாட்டுக்குள் கொண்டு வந்த அதேவேளை, நாட்டில் புதியதொரு சமூகத்தின் குடிவரவும் ஏற்படலாயிற்று. அதாவது பிரித்தானியர் மலைநாட்டுப் பகுதியில் பெருந்தோட்ட பயிர்செய்கையை ஆரம்பித்ததுடன் அதில் தொழில் செய்வதற்காக தென்னிந்தியாவில் இருந்து பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்களையும் கொண்டு வந்தனர். ஆரம்பகாலத்தில் பருவகால தொழிலாளர்களாகவே இவர்கள் இலங்கைக்கு வந்தனர். ஆயினும் 1860 ஆம் ஆண்டாகும் போது இந்நாட்டின் மலையகப் பகுதிகளில் நிரந்தரமாகவே வசிக்கலானார்கள்.<sup>1</sup> இவர்களை இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்கள் எனவும், மலையகத் தமிழர்கள் எனவும், பெருந்தோட்ட தமிழர்கள் எனவும் அழைக்கும் வழக்கம் காணப்படுகின்றது. ஆயினும் இந்த

<sup>1</sup>சாரல் நாடன், மலையகத் தமிழர் வரலாறு, (மத்திய மாகாண சாகித்திய விழா சிறப்புமலர், மத்திய மாகாண கல்வியமைச்ச, 2003) பக, 1-4

வகையில்      பெருந்தோட்ட      மக்கள்      என்ற      பதமே  
பயன்படுத்தப்படுகின்றது. காரணம் உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளின்  
சேவை      வழங்கவில்      பெருந்தோட்டத்துறை  
புறக்கணிக்கப்பட்டிருப்பதாகும்.

மலையக மக்கள் நாட்டின் சுதேச மக்களில் இருந்து  
பிரித்து      வைக்கப்பட்டதுடன்,      அரை      அடிமைகளாகவும்  
நடத்தப்பட்டனர். குறிப்பாக, தோட்டங்களை விட்டு வெளியில் செல்ல  
முடியாதவாறு தடுத்துவைக்கப்பட்டனர். இதனால் நாட்டின் சுதேச  
மக்களுடன் இணையும் வாய்ப்பு தவிர்க்கப்பட்டது. அத்துடன்,  
இம்மக்களின் மனித உரிமைகள் முற்றாக அலட்சியம்  
செய்யப்பட்டதுடன், சுதேச மக்கள் அனுபவித்த அடிப்படை மனித  
உரிமைகளும், வசதியான வாழ்க்கையும் இவர்களுக்கு  
கிட்டவில்லை.<sup>2</sup> உண்மையில் முதலில் பெருந்தோட்ட மக்களின்  
சமூக,      பொருளாதார,      அரசியல்      நிலைக்குறித்து  
விளங்கிக்கொள்வதன்      மூலமே      இலங்கையில்  
அதிகாரப்பன்முகப்படுத்தவின்      உண்மையான      பெறுபேறு,  
பெருந்தோட்ட மக்களின் மனித உரிமை,      உள்ளுராட்சி  
அமைப்புக்களின்,      பொது நிர்வாக சேவைகள்      இன்மையால்  
ஏற்பட்டுள்ள பாதகமான தாக்கம் ஆகியவற்றை விளங்கிக்கொள்ள  
முடியும். இவ்வத்தியாயமானது சுதந்திரம் பெற்றக்காலத்திலிருந்து  
தொடர்ந்து பதிவிக்கு வந்த அரசாங்கங்கள் பெருந்தோட்டத்துறைக்கு  
உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளின் சேவை வழங்கலை  
புறக்கணித்தமை மற்றும் பாரபட்சமான கொள்கைகள், சட்டங்கள்  
இம்மக்களின் சமூக,      பொருளாதார,      அரசியல்      அபிவிருத்தியில்  
எவ்வாறான தாக்கத்தினை,      குறைவிருத்தியை      ஏற்படுத்தியுள்ளது  
என்பதனை விளக்க முனைகிறது. உண்மையில் மக்களுடன் மிக  
அண்மித்தவைகையில்      சேவைளை      வழங்கும்      உள்ளுராட்சி  
அமைப்புக்கள்      பெருந்தோட்டங்களை      உள்வாங்காமையானது  
வரலாற்று      ரீதியான      பாகுபாடாகவும்      திட்டமிடப்பட்ட  
அந்நியமயப்படுத்தலாகவும் (Alienation) கருத முடியும்.

<sup>2</sup>முத்துவிங்கம், பெ, அடிப்படை உரிமைகளும் இந்திய வம்சாவழி  
மக்களும், (மலையக தமிழாராய்ச்சி ஆய்வுக்கட்டுரை, மத்திய மாகாண  
கல்வியமைச்சு, 1996-1997) பக், 113-114

சமூக கலாசார ரீதியாக பெருந்தோட்ட மக்கள் உள்ளூர் மக்களுடன் (சிங்களவர், இலங்கைக் குழுமம்) இரண்டறக் கலக்காது தமக்கேயுரிய மொழி, சமயம், பண்பாடு, கலாசாரம் என்பவற்றை பாதுகாத்து வந்தனர். அத்துடன் தொடர்ந்தும் இந்தியர்களுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தமையால் அவர்கள் இந்நாட்டின் குடிகளாக கருதப்படவில்லை. இந்தியாவிலிருந்து குடிப்பெயர்ந்தவர்களில் சுமார் 80 சதவீதமானோர் தேயிலை, கோப்பி, இறப்பர் ஆகிய பெருந்தோட்டங்களில் தொழில் செய்வதற்காகவே இலங்கை வந்தனர். ஏனைய 20 சதவீதமானோர் பெருந்தோட்டத் துறை சார்ந்த நகர்ப்புறங்களில் வர்த்தக தொழில்களிலும், வேறு தொழில்களிலும் ஈடுப்பட்டு வந்தனர். பெருந்தோட்ட மக்களுக்கு அரசாங்கத் தொழிலோ அல்லது ஏனைய உயர் பதவிகளோ வழங்கப்படவில்லை. காரணம் அந்திய நாட்டவர்கள் என்பதனாலாகும்.<sup>3</sup>

ஆரம்பத்தில் பெருந்தோட்ட மக்கள் ஒரு தொழிலாளர் சமூகமாகவே கருதப்பட்டனர். ஆயினும் 20ம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்காற் பகுதியில் இச்சமூகத்தில் ஏற்பட்ட கல்வி மற்றும் அரசியல் ரீதியான சமூக மேலமூச்சியின் விளைவாக இச்சமூகத்திலும், அதன் கட்டமைப்பிலும் மாற்றங்கள் ஏற்படலாயின. அந்தவகையில் இன்று மலையகத் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் ஐந்து வகையான சமூக வகுப்பினரைக் கண்டுகொள்ள முடியும். அவை வருமாறு:

1. இன்னும் பெருந்தோட்டங்களில் வாழ்பவர்கள்
2. கல்வி மேம்பாட்டின் ஊடாக தோட்டத் தொழில்சார் கட்டமைப்பில் இருந்து விடுபட்டு அரசாங்கத் தொழில், சுய தொழில், நகர மற்றும் கிராமியத் துறை சார்ந்த தொழில்களில் ஈடுப்பட்டுள்ள கீழ் மட்ட நடுத்தரச் சமூகம்
3. மலையக மாவட்டங்களிலும் கொழும்பு, கண்டி போன்ற நகரங்களிலும் வர்த்தக நடவடிக்கைகளில் ஈடுப்பட்டு வரும் வர்த்தகச் சமூகம்.
4. 1970 களின் பின் வடகிழக்கு மாகாணங்களுக்கு இடம்பெயர்ந்து இன்று விவசாய சமூகமாக வாழ்பவர்கள்.

<sup>3</sup>விஜயசந்திரன், எஸ், இந்திய வம்சாவழி தமிழர் பற்றிய மீன் மதிப்பீட்டு ஆய்வு (சமூக நிலை மாற்று நிறுவனத்தினால் நடாத்தப்பட்ட பயிற்சிப்பட்டரையில் சமர்பிக்கப்பட்ட ஆய்வு கட்டுரை, 2005) பக -1-5

5. நகரங்களில் நகர சுத்திகரிப்பாளர்களாகவும், கூலித் தொழிலாளர்களாகவும் வாழும் சமூகம்.<sup>4</sup>

குடிசனப் பரம்பலை பொருத்தவரை சனத்தொகை கணிப்பீடுகளில் பெருந்தோட்ட மக்களின் பரம்பலைக் குறைத்து மதிப்பிடும் ஒரு போக்கு காலம் காலமாகவே இடம்பெற்று வருகின்றன. 2001ம் ஆண்டு சனத்தொகைக் கணிப்பீடின் படி இம்மக்களின் மொத்த தொகை 855,591 ஆகும். இது நாட்டின் மொத்த சனத்தொகையில் 5.1% எனவும் குறிப்பிடப்பட்டது. ஆயினும் 1981ம் ஆண்டு கணிப்பீடின் படி நாட்டில் இவர்களின் தொகை 5.5% ஆகக் காணப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அந்தவகையில் சுமார் 5 லட்சம் மக்களை குறைத்து மதிப்பிடப்பட்டுள்ளதாகவும், திட்டமிட்டு மலையகத் தமிழ் மக்களின் குடித்தொகை குறைத்து மதிப்பிடப்பட்டுள்ளதாகவும் வாதிடப்படுகின்றது.<sup>5</sup>

மாவட்ட	அடிப்படையில்	நோக்கும்	போது
28.2வீதமானவர்கள்	நுவரெலியா	மாவட்டத்தில்	வாழ்ந்து
வருகின்றார்கள்.	இம்மாவட்டமே பெருந்தோட்ட மக்களை அதிகமாக உள்வாங்கியுள்ளது.	மக்கள் அதிகமாக உள்வாங்கியுள்ளது.	வருகின்றார்கள்.
மாவட்ட	விகிதாசாரப்படி	இங்கு	55.4வீதமான
மலையகத் தமிழ் மக்கள்	வாழுகின்றார்கள்.	ஏனைய மலையகத் தமிழ் மக்கள்	மாவட்டங்களாகிய பதுளை, கண்டி, இரத்தினபுரி, கேகாலை,
மாத்தளை ஆகியவற்றில் இம்மக்களின் குடித்தொகை பரம்பல் முறையே 21.7வீதமும் 11.1வீதமும் 10.8 வீதமும், 7.6 வீதமும், 9.4 வீதமும் ஆகும். <sup>6</sup> பெருந்தோட்ட மக்களை தோட்டத்துறை சார்ந்த மக்களாகவே கருதும் வழக்கம் காணப்படுகின்றது. ஆயினும் 1980 கஞக்குப் பின்னர் இந்நிலையில் மாற்றங்கள் ஏற்படலாயிற்று. குறிப்பாக, கல்வி, அரசியல், தொழிற்துறையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களின் காரணமாக சமூக கட்டமைப்பிலும் மாற்றங்கள்			

<sup>4</sup>விஜயசந்திரன், எஸ், இந்திய வம்சாவழி தமிழர் பற்றிய மீள் மதிப்பீட்டு ஆய்வு, 2005, பக்க-1-5

<sup>5</sup>பார்க்க: மேலது, Chandrabose , A,S, Distribution of population in the selected districts and divisional secretaries in the plantation area, (a paper presented at the SIDA resource centre, Hatton, 2005)

<sup>6</sup> See Estimated plantation Tamil community population based on Department of Census and Statistics, 2001.

ஏற்படலாயின. இதன்படி 57.4சதவீதமானோர் தோட்டத்துறையிலும் 24.4சதவீதமானோர் நகர்ப்புறங்களிலும் வாழ்ந்துவருகின்றார்கள்.<sup>7</sup>

பெருந்தோட்ட மக்களின் கல்வி நிலையை பார்க்கும் போது தேசிய ரீதியான கல்வி அடைவுகளில் இருந்து பெரிதும் வேறுப்பட்டிருப்பதனை காணமுடியும். 1945ம் ஆண்டு இலவசக் கல்வி அறிமுகங் செய்யப்பட்டாலும் 1970ம் ஆண்டு வரை பாடசாலைகள் தேசியமயமாக்கப்படவில்லை. அவை தொடர்ந்தும் சமய அல்லது தொண்டு நிறுவனங்களின் கட்டுப்பாட்டிலேயே செயற்பட்டு வந்தன. ஆயினும், சுதந்திரத்துக்கு பின் மூன்று தசாப்தங்கள் கடந்த நிலையில் பெருந்தோட்டக் கல்வி முறையை தேசியமயப்படுத்துவதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. 1970களில் இருந்து சுமார் மூன்று தசாப்தக் காலமாக பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள் தேசியமயமாக்கப்படவில்லை. இதன் காரணமாக கல்வித்துறையில் பெருந்தோட்ட மக்களுக்கும் ஏனைய சமூகத்தவருக்கும் மத்தியில் நீண்ட இடைவெளியொன்று ஏற்படலாயிற்று.<sup>8</sup>

இன்று நாட்டின் தேசிய ரீதியான எழுத்தறிவு வீதம் 92.5% ஆகும். இதில் ஆண், பெண் எழுத்தறிவு முறையே 92.2% ஆகவும், 82.2% ஆகவும் காணப்படுகின்றது. ஆயினும், பெருந்தோட்ட சமூகத்தில் எழுத்தறிவு 81.3% ஆகும். இதில் ஆண், பெண் எழுத்தறிவு முறையே 88.3%, 74.7% ஆகும். குறிப்பாக பாடசாலை செல்லாதோர் வீதம் 19.9 ஆகவும், ஆரம்பக் கல்வியை மாத்திரம் பெற்றோர் 43.7% ஆகவும், இரண்டாம் நிலைக் கல்வியைப் பெற்றோர் 29.9% ஆகவும், உயர் கல்வியைப் பெறுவோர் 6.5% ஆகவும் காணப்படுகின்றனர். ஆயினும், தேசிய ரீதியாக

<sup>7</sup>பார்க்க: மேலது, census Report, (Department of Census and Statistics, 2001)

<sup>8</sup> முக்கையா, எம், எஸ், இலங்கையில் மலையகத் தமிழர்களின் கல்வி நிலையும் அதன் வளர்ச்சிப் போக்கும், (மலையக தமிழாராய்ச்சி ஆய்வுக்கட்டுரை தொகுப்பு, மத்தியமாகாண கல்வியமைச்சு, கெடம்பே, 1996-1997) பக, 63

மேற்கூறியவை முறையே 7.7%, 29.9% 41.0%, 21.2% ஆகக் காணப்படுகின்றது.<sup>9</sup>

இன்று உள்ளூராட்சி அமைப்புக்கள் முன்பள்ளிக்கல்வியை வழங்கி வருகின்றன. ஆயினும் அதன் நன்மைகள் பெருந்தோட்டப்பிரதேசங்களை சென்றடைவதில்லை. முன்பள்ளி கல்வியில் இச்சமூகம் பெயளவிலான பின்னடைவைக் கண்டுள்ளது. அது ஆரம்பக்கல்வியிலும் ஒட்டுமொத்த பாடசாலைக் கல்வியிலும் எதிர்மறையான தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியுள்ளது. உண்மையில் முன்பள்ளிக்கல்வி மூலம் கிராமிய மக்கள் அடைந்த நன்மைகளை பெருந்தோட்ட மக்கள் அடையவில்லை. ஒரு சமூகத்தின் கல்வி வளர்ச்சியில் முன்பள்ளிக்கல்வி பெரிதும் அவசியமாகும். பெருந்தோட்ட சமூத்தின் குறைந்த கல்வி வளர்ச்சிக்கு இது ஒரு முக்கிய காரணமாகும். முன்பள்ளி கல்விக்காக ஒதுக்கப்படுகின்ற நிதி மற்றும் வளங்கள் கிராமிய துறைக்கு வழங்கப்படுவதுடன் அதன் மூலம் பயிற்றப்பட்ட, வாண்மைத்திறன் கொண்ட முன்பள்ளி ஆசிரியர்களும் உருவாக்கப்படுகின்றனர். ஆயினும் பெருந்தோட்டத்துறையில் முன்பள்ளி ஆசிரியர்களின் கல்வித் தரம், பயிற்சி மிகவும் கீழ் மட்டத்திலேயே காணப்படுகின்றது. மறுபுறமாக முன்பள்ளிகளும் தொண்டு நிறுவனங்கள் மற்றும் தனியாரின் அனுசரனையிலேயே நடாத்தப்படுகின்றன. கல்வி சேவை வழங்கலில் இன்னும் பாகுபாடுகள் தொடர்வது வெளிப்படையாகும்

நாட்டில் மொத்தமாக	9727	பாடசாலைகள்
காணப்படுகின்றன. அவற்றில் மொத்தமாக	187,339	ஆசிரியர்கள்
செயலாற்றி வருகிறார்கள். <sup>10</sup>	மறுபுறமாக	பெருந்தோட்டத்துறையில்
833 பாடசாலைகளே காணப்படுகின்றன.	இதில் சுமார்	600க்கு
மேற்பட்ட பாடசாலைகள் ஆரம்பக் கல்வியினை மாத்திரமே	போதித்து	பொறுத்தவரை
போற்றுத்துவம் வருகின்றன. <sup>11</sup>	மேலும்	நாட்டில் இன்று 15 தேசிய பல்கலைக்கழகங்கள்
செயற்பட்டு வருகின்றன. இவற்றில் சுமார் 79000 மாணவர்கள் கல்வி	பொறுத்தவரை	செயலையக்கல்வி; சில சிந்தனைகள், பக், 78-82
பயின்று வருகின்றார்கள். ஆண்டுக்கு 22000 மாணவர்கள் சகல	367	(கல்விதா பதிப்பகம்)

<sup>9</sup>See Consumer Finance And Socio Economic Survey Report , 2003/04 (Department of Census and Statistics), pp, 34-36

<sup>10</sup>See Statistical Abstracts, (Department Of Census And Statistics, 2006), p, 367

<sup>11</sup>சந்திரசேகரம், சோ. மலையக்க கல்வி; சில சிந்தனைகள், பக், 78-82 (கல்விதா பதிப்பகம்)

பல்கலைக்கழகங்களுக்கும் அனுமதிக்கப்படுகின்றார்கள்.<sup>12</sup> ஆயினும், இவற்றில் மலையக சமூகத்தைச் சேர்ந்த மாணவர்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவாகும். சுமார் 500க்கும் குறைவான மாணவர்களே பல்கலைக்கழக கல்வியை மேற்கொண்டு வருகிறார்கள்.<sup>13</sup> ஒரு வருடத்திற்கு சுமார் 100பேர் வரையிலேயே பல்கலைக்கழகத்திற்கு தெரிவாகின்றனர்.

குடியுரிமை பிரச்சினை பெருந்தோட்ட மக்களின் வாழ்வில் நீண்டகால அரசியல் பிரச்சினையாகக் காணப்படுகின்றது. டொனஸூர் அரசியல்திட்டத்தின் கீழ் இலங்கை வாழ் சகலருக்கும் வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டது. இது சாதாரண மக்கள் தமது அடிப்படைப் பிரச்சினைகளை, தேவைகளை அரசியல் அரங்கிற்குக் கொண்டு செல்லவும், அதனாடாக தமது அபிலாசைகளை அடைந்து கொள்வதற்கும் வாய்ப்பளித்தது. இத்தகைய பின்னணியிலேயே 1947ம் ஆண்டு இடம்பெற்ற முதலாவது பாராஞ்சமன்றத் தேர்தலில் இந்தியத் தமிழர்கள் சார்பாக 7 பிரதிநிதிகள் பாராஞ்சமன்றத்துக்குச் செல்லும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. ஆயினும், இது நீடிக்கவில்லை. நாடு சுதந்திரம் பெற்றபோது, மலையக மக்களின் சுதந்திரம் பறிக்கப்பட்டது. அதேவேளை, 1948ம் ஆண்டு இம்மக்களின் குடியுரிமை பறிக்கப்பட்டதுடன், தமது அரசியல் உரிமைகளையும் இழந்தார்கள். அத்துடன், ‘நாடற்றவர்கள்’ என்ற முத்திரையும் இவர்கள் மீது குத்தப்படலாயிற்று.<sup>14</sup> பின்னர் இவர்கள் மத்தியில் ஏற்பட்ட எதிர்ப்புக்கள், தேசிய, சர்வதேச நிர்ப்பந்தங்கள் ஆகியவற்றின் விளைவாக அடிப்படை உரிமையான குடியுரிமைப் பிரச்சினையை தீர்க்க சில சட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. அவை வருமாறு.

1. இந்திய- பாகிஸ்தானியர் சட்டம் - 1949
2. சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் -1964
3. சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்த அமுலாக்கச் சட்டம் -1967

<sup>12</sup>See Statistical Abstracts , 2006, P, 371, and University Grants Commission Statistical Hand Book, (By The University Grants Commission, Colombo,07, 2006)

<sup>13</sup> An informal discussion with Professer S. Santhirasegaram, Dean, Faculty of Education, University of Colombo, 10/04/2008

<sup>14</sup>Sivapragasam, P.P, Right to Education: Status of Primary Education of the Plantation Community in Srilanka, (Human Development Organization, Kandy, 2005) pp, 9-10

4. நாடற்றோர் சட்டம் - 1986
5. நாடற்றோர் சிறப்பு ஏற்பாட்டுச் சட்டம் -1988
6. குடியுரிமைச் சட்டம் -2000
7. பிரஜாவுரிமைச் சட்டம் -2003

மேற்கூறிய சட்டங்கள் கொண்டுவரப்பட்ட போதும், குடியுரிமைப் பிரச்சினை முற்றாக நீங்கவில்லை.<sup>15</sup> இப்பிரச்சினை 2004ம் ஆண்டு வரை தொடரலாயிற்று. எவ்வாறாயினும், குடியுரிமையை பெற்றுக் கொள்வதில் மலையக மக்கள் இன்றும் அசெனகரியங்களை எதிர்கொண்டு வருகிறார்கள். நீண்ட காலமாக இந்நாட்டில் வாழ்ந்து, நாட்டின் பொருளாதாரத்தின் முக்கிய பங்குதாரர்களாக விளங்கி வந்த மலையக மக்களுக்கு, இந்நாட்டின் குடிகளாக வாழும் உரிமை நீண்டகாலமாகவே மறுக்கப்பட்டு வந்துள்ளது.<sup>16</sup> குடியுரிமை பறிக்கப்பட்டமையே தேசிய மற்றும் உள்ளூர் மட்ட நிர்வாகப் பொறிமுறையில் இருந்து பெருந்தோட்ட மக்கள் ஒதுக்கப்பட்டமைக்கு அடிப்படைக் காரணமாகும். இது சமூக, பொருளாதார, அரசியல் துறைகளில் ஏற்பட்டுள்ள பெரியளவிலான பின்னடைவுக்கு மூலக்காரணமாக அமைந்தது.

மலையக மக்கள் எதிர்கொள்ளும் பிறிதொரு முக்கிய பிரச்சினை வீட்டுரிமை ஆகும். பிரித்தானியரால் 75 வருடங்களுக்கு முன் அமைக்கப்பட்ட 6 அடி அகலத்தையும், 10 அடி நீளத்தையும் கொண்ட லயன் அறைகளிலேயே 98வீத மான மலையக மக்கள் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். இவ் லயன் அறைகளில் 5 தொடக்கம் 10 குடும்பங்கள் வரை வாழ்ந்து வருகிறார்கள்.<sup>17</sup> சில இடங்களில் குடும்பங்கள் வரை வாழ்ந்து வருகிறார்கள். இவ்வெண்ணிக்கை அதிகமாகவும் காணப்படுகின்றது. வெறுமனை உடல் உழைப்பிற்காக மனித இயந்திரங்களை உற்பத்தி செய்வார்களாக இம்மக்களை பிரித்தானியர் கருதியமையே இத்தகைய வதிவிட வசதியை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க முக்கிய காணமாக அமைந்தது. இத்தகைய உபாயத்தினை தொடர்ந்து வந்த குதேசிய அரசாங்கங்களும் பின்பற்றாலாயின.

<sup>15</sup>சந்திரசேகரன், சோ, பக், 2-12

<sup>16</sup> முத்துவிலங்கம், பெ, அடிப்படை உரிமைகளும் இந்திய வம்சாவழி மக்களும், மலையக தமிழராச்சி மாநாடு: மத்திய மாகாண கல்வியமைச்சி- 1996-1997) பக், 120

<sup>17</sup> மேலது, பக்,

கடந்த காலங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட வீடுமைப்புத் திட்டங்களிலும் இம்மக்கள் முழுமையாக உள்வாங்கப்படவில்லை. குறிப்பாக, 1984 ஆம் ஆண்டு முன்னெடுக்கப்பட்ட 10 இலட்சம் வீடுமைப்புத் திட்டத்தின் கீழ் இம்மக்களுக்கென துணைத்திட்டம் ஒன்றை ஆரம்பிக்க அப்போதைய அரசாங்கம் முன்வந்தது. உண்மையில், இத்திட்டம் 1990 தொடக்கம் 1995ஆம் ஆண்டுக் காலப்பகுதியிலேயே அமுல்படுத்தப்பட்டது.<sup>18</sup> எவ்வாறாயினும், இத்திட்டம் எதிர்பார்த்த விளைவுகளைப் பெற்றுத்தரவில்லை. சுமார் 242 தோட்ட வீடுகளே இத்திட்டத்தின் கீழ் நிர்மாணிக்கப்பட்டன.

தோட்டங்கள் தனியார்மயமாக்கப்பட்டப் பின் சமூக நல சேவைகளைப் பேணுவதற்கென உருவாக்கப்பட்ட தோட்ட வீடுமைப்பு மற்றும் சமூக நல நிதியத்தின் அறிக்கையின்படி சுமார் 820,000 வதுவிடத் தொழிலாளர்கள், 191,000 லயன் அறைகளில் வாழ்ந்து வருவதாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவற்றில் 25வீதமான வீடுகளே திருப்திகரமானவை எனவும், 4வீதமான வீடுகள் எவ்வித திருத்த வேலையும் செய்ய முடியாதவை எனவும், 70வீதமான வீடுகள் போதிய அடிப்படை வசதிகள் அற்றவை எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.<sup>19</sup> அந்தவகையில், மலையக மக்களின் வீட்டுரிமை என்பது தொடர்ந்தும் மறுக்கப்பட்டு வருகின்றதொன்றாகவே காணப்படுகின்றது. அண்மைக்காலமாக, வீடுகள் மறுசீரமைக்கும் திட்டம் ஒன்று தோட்ட முகாமைத்துவத்தினால் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றது. அதன்படி பெருந்தோட்ட மக்கள் தமது வீடுகளைச் சீரமைப்பதற்காக ஒரு குறிப்பிட்ட தொகைப் பணத்தினை தோட்ட முகாமைத்துவத்திலிருந்து பெற்றுக்கொள்கிறார்கள். ஆயினும், கடனை மீள செலுத்த ஊழியர் சேமலாப நிதியினை பிணையாக வைக்கின்றார்கள். இதனால் பல பாதகமான விளைவுகளையே எதிர்கொண்டு வருகிறார்கள்.<sup>20</sup> இன்று குடியிருப்பு வசதிகள் உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளின் மூலம் மேற்கொள்ளப்பட்டு

<sup>18</sup> சுந்திரசேகரம், சோ, பக்.12-14

<sup>19</sup> Human Security in the Hillcountry, (A Research Report Pub By Foundation For Co-Existence, 2005), p,24

<sup>20</sup> Guy De Fontkallant, S, The Impact of the Globalization on the Plantation Tamils in Sri Lanka, (Leo Marga Asram, 2004)

வருவதுடன் அதன் பயணாளிகளாக கிராமிய மக்கள் காணப்படுகின்றனர். அடிப்படை வசதிகளுடன் நாகரீகமான குடியிருப்புக்களைக் கொண்டிருக்கும் கிராமிய மக்களுக்கு தொடர்ந்தும் இவ்வசதிகள் வழங்கப்படுகின்றன. ஆயினும் எத்தகைய அடிப்படை வசதிகளும் இல்லாது மிக மோசமான, ஆபத்தான குடியிருப்புக்களில் வாழும் தோட்ட தொழிலாளர் சமூகத்துக்கு உள்ளுராட்சி அமைப்புகள் குடியிருப்புக்களை அமைத்து கொடுப்பதில்லை. தோட்ட முகாமைத்துவம் இம்மக்களின் சேம நலனை பாதுகாக்க வேண்டும், அது அரசாங்கத்தின் பொறுப்பில்லை என அரசாங்கம் என்னுவதனாலாகும். தோட்டக் குடியிருப்புகளை அமைத்தல், சீர்திருத்தல் ஆகியன தோட்ட முகாமைத்துவத்தின் பணியாகவே உள்ளுராட்சி அமைப்புகளும் கருதுகின்றன. அரச நிரவாக எல்லைக்குள் இருந்து தோட்டங்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதோ இதற்கு காரணமாகும். இங்கு வேடிக்கையும் கவலையும் யாதெனில் பெருந்தோட்டத்துறையின் மூலம் கிடைக்கும் பெருந்தொகையான வருமானத்தை நாட்டின் ஏனைய சமூகத்தவர்களின் மேம்பாட்டுக்காக செலவிடும் அரசாங்கம் பெருந்தோட்டத்துறையை நாட்டின் தேசிய அபிவிருத்தி செயன்முறையில் இருந்து ஒதுக்கியிருப்பதாகும்.

சுகாதார நிலைகுறித்து ஆராயும் போது இன்னும் பெருந்தோட்ட மக்களின் சுகாதார நிலையானது தேசிய சுகாதார சேவைகளுடன் முழுமையாக இணைக்கப்படாத ஒன்றாகவே காணப்படுகின்றது. ஆயினும், அன்மைக்காலமாக ஒரு சில மாற்றங்கள் இடம்பெற்று வருகின்றன. ஒரு சில பெருந்தோட்ட வைத்தியசாலைகள் தேசியமயமாக்கப்பட்டு, அவை தரமுயர்த்தப்பட்டு வருகின்றன. “ஒரு சமூகத்தில் சமூக, பொருளாதார, கல்வி வளர்ச்சியை அளவிடுவதற்கான சரியான தரவு சிக மரண விகிதம்” என்பர். வேறுவகையில் கூறுவதாயின், ஒரு சமூகம் பொதுநல சேவை, கல்வி, பொருளாதாரம் என்பவற்றை போதியளவு பெற்றுக்கொள்ளுமாயின் அச்சமூகத்தில் சிகமரண விகிதம் குறைவாகக் காணப்படுமென குறிப்பிடப்படுகின்றது. தேசிய ரீதியாக மேற்கூறிய நிலையில் முன்னேற்றத்தினைக் கண்டுகொள்ள முடிந்தாலும் மலையக சமூகத்தைப் பொறுத்தவரை சிக மரண

விகிதம் என்பது ஒரு முக்கிய பிரச்சினையாகவே காணப்படுகின்றது.<sup>21</sup>

மலையக மக்கள் சுகாதார ரீதியாக அனுபவித்த பிரச்சினைகளை உள்ளுர் புத்திஜீவிகள், மலையக அரசியல் தலைமைகள், மற்றும் சிவில் அமைப்புகள் ஆகியன சர்வதேச மட்டத்தில் வெளிப்படுத்தின. இதனால் அரசாங்கத்தின் மீது பல அழுத்தங்கள் ஏற்பட்டன. இத்தகைய பின்புலத்திலேயே மலையகத்தில் சுகாதார நிலையினை தரமுயர்த்த ஒரு சில நடவடிக்கைகளை கடந்தகால அரசாங்கங்கள் மேற்கொண்டன. ஆயினும், தேசிய ரீதியான சுகாதார சேவையுடன் ஒப்பிடும் போது, மிகவும் தரம் குறைந்த நிலையிலேயே காணப்படுகின்றன.<sup>22</sup> 1992ம் ஆண்டு பெருந்தோட்டங்கள் தனியார் மயமாக்கப்பட்டதன் பின்னர் பெருந்தோட்ட மனித அபிவிருத்தி நிதியத்தின் (Plantation Human Development Trust) மூலம் சுகாதார சேவைகள் வழங்கப்பட்டன. இவ்வமைப்பானது பயனுறுதிமிக்க சுகாதார சேவையினை வழங்கவில்லை. அதற்கு தகைமைவாய்ந்த வைத்தியர்கள் இன்மை, தரமான மருந்துகள் இன்மை, போதிய வளங்கள் (கட்டிடம், வாகனம், வைத்திய உபகரணங்கள்), ஊழல் மோசடி, பணத்துக்கு மாத்திரம் தரமான சேவை வழங்கல், சரியான கண்காணிப்பு முறையின்மை போன்ற பல காரணிகளினால் காத்திரமான சேவையினை வழங்க முடியவில்லை.

குறிப்பாக, இவ்வமைப்பு அரசாங்க நிதி ஒதுக்கீடு இன்றி, வெளிநாட்டு நிறுவனங்களின் நிதி உதவியுடனையே<sup>23</sup> செயற்பட்டு வருகின்றது. அன்மைக்காலமாக பாரிய நிதித்தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டிருப்பதுடன் தோட்டத்துறை மேம்பாட்டில் மிகக்குறைந்த தலையீட்டினையே கொண்டுள்ளது. எவ்வாறாயினும் மலையக சமூகத்தைப் பொறுத்தவரை, இன்றுவரை அம்மக்களின் சுகாதார வசதிகளானது பெரியளவில் முன்னேற்றப்படவில்லை. குறிப்பாக, பிரசவ விடுதிகள், தரமான மருந்துகங்கள், மருத்துவர்கள், மருத்துவ உபகரணங்கள், அம்புலன்ஸ் வண்டிகள் (ambulance) ஆகிய

<sup>21</sup>முத்துலிங்கம், பெ, பக, 124

<sup>22</sup> Human security in the hill country, pp, 25-26

<sup>23</sup>Netherlands , Norway

வசதிகளை முழுமையாகப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாதவர்களாக உள்ளனர். பிறிதொரு வகையில் கூறுவதாயின், இம்மக்களின் சுகாதார உரிமைகள் தொடர்ந்தும் மறுக்கப்பட்டுள்ளதனாலாம்.<sup>24</sup> பிரதேச சபைகள் பெருந்தோட்ட மக்களுக்கு மிகவும் அண்மித்த நிறுவனமாகும். இது சுகாதார விழிப்புணர்வு, கழிவுகற்றல், நோய் தடுப்பு, சுகாதார பரிசோதனை, மகப்பேற்று சேவைகள், மலசலசுட வசதிகள், கழிவு முகாமைத்துவம் போன்ற பல சுகாதாரப் பணிகளை மேற்கொள்கின்றன. ஆயினும் இவற்றின் பயனாளிகளாக தோட்டப்பற மக்கள் கருதப்படுவதில்லை. தோட்டங்களுக்கு சுகாதார வைத்திய அதிகாரி (MOH), பொது சுகாதார பரிசோதகர் (PHI) செல்வதில்லை. நோய்தடுப்பு வேலைத்திட்டங்கள் தோட்ட சேமநல அதிகாரிகள் மூலமே இடம்பெறும். கிராமங்களை சேர்ந்த கர்ப்பிணி பெண்களுக்காக மகப்பேற்று சேவைகள் வழங்கப்படும். அவை தோட்டப்பற கரப்பிணிகள் செல்ல முடியாத கிராமங்களை அண்டிய தூர பிரதேசங்களிலேயே இடம்பெறும். உண்மையில் மேற்கூறிய சுகாதார சேவைகளின் பயன்கள் கிராமப்புறங்களுக்கு மாத்திரமே வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. சுகாதார சேவை வழங்கவில்லை உள்ளாட்சி அதிகார சபைகள் காட்டிய தொடர்ச்சியான பாகுபாடே பெருந்தோட்ட மக்களின் சுகாதார நிலை மிகவும் கீழ் மட்டத்தில் காணப்படுவதற்கு காரணமாகும்.

வேலைவாய்ப்பினைப் பொருத்தவரை பெருந்தோட்டங்கள் அரசமயமாக்கப்படும் வரை மலையக மக்களுக்குப் பெரியளவில் வேலைவாய்ப்புப் பிரச்சினை இருக்கவில்லை. 1975ம் ஆண்டு வரை தொழில் உரிமையை அனுபவிக்கும் வாய்ப்பு இவர்களுக்கு கிட்டியது. ஆயினும், 1975ம் ஆண்டு பெருந்தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்ட பின்னர் இவ்வுரிமை மீறப்படலாயிற்று. அதாவது, பெருந்தோட்டங்களை அண்டியிருந்த கிராமங்களைச் சேர்ந்த பெரும்பான்மை இளைஞர் யுவதிகளுக்கு பெருந்தோட்டங்களில் வேலை செய்யும் வாய்ப்பு வழங்கப்பட்டதன் மூலம் இவ்வுரிமை மறுக்கப்பட்டது. (தோட்ட முகாமைத்துவ உயர் பதவிகள்) அத்துடன் காணி சுவீகரிப்பு நடவடிக்கைகளும் தொழில்

<sup>24</sup> கள அவதானிப்பு குறிப்புகள், 21/04/2008

உரிமையை பெரிதும் மட்டுப்படுத்தியது. இவற்றிற்கு மாற்றீடாக வேறு துறைகளில் தொழில் வாய்ப்பு வழங்கப்படவும் இல்லை.<sup>25</sup>

மலையக சமூகமானது நீண்டகாலமாக குடியுரிமையற்று இருந்ததன் விளைவாக அரசாங்கத் துறையில் போதியளவு வேலைவாய்ப்பினைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாதிருந்தனர்.<sup>26</sup> அரசாங்க வேலைவாய்ப்புக்களில் 5 சதவிகித ஒதுக்கீடு மலையக சமூகத்திற்கு வழங்கப்பட வேண்டும் எனக் குறிப்பிடப்பட்டபோதும் அவை பின்பற்றப்படவில்லை. உண்மையில், ஆசிரியர் தொழிற்துறையில் மாத்திரமே ஒரு குறிப்பிட்ட விகிதாசாரத்தினைப் பெற்றுக்கொள்ள கூடியதாக உள்ளது. மொத்த அரச்சேவையில் மலையக சமூகத்தின் பங்கு 0.1% ஆகவும், மாகாண சேவைகளில் 0.2% ஆகவும், அரை அரசாங்க மற்றும் கூட்டுத்தாபனங்களில் 0.5% ஆகவும் காணப்படுகின்றது.<sup>27</sup> அரசாங்கத் தொழில்வாய்ப்பினைப் பெற்றுமுடியாதோர் நகரப் புறங்களிலும், ஒரு சில பயிற்றப்பட்ட சுய தொழில்களிலும், தனியார் துறைகளிலும் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். ஏனையோர் தோட்டத் தொழிலாளர்களாக காணப்படுகின்றனர். பிறிதொரு பகுதியினர் கல்வித் தகைமை இருந்தும் தொழில் அற்றுக் காணப்படுகின்றனர். உள்ளுராட்சி அமைப்பினை பொருத்தவரை நுவலெலியா மாவட்டத்தை தவிர ஏனை மாவட்டங்களில் ஒரு சிலர் மாத்திரமே தோட்டத்துறையை சார்ந்தோர் பணியாற்றுகின்றனர். உள்ளுராட்சி அமைப்புக்களில் பதவி வெற்றிடங்கள் காணப்படும் போது இன, மொழி, பிரதேச, அரசியல் ஆதரவு மேலோங்கிக் காணப்படுவதால் பெருந்தோட்ட இளைஞர் யுவதிகளுக்கு வாய்ப்பு கிட்டுவதில்லை. ஆயினும், தோட்டப்பற மக்களுக்கு அரசாங்க தொழில் வாய்ப்பினை வழங்கக்கூடிய மிக அண்மைய நிறுவனங்களாக இவை காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. குடியுரிமை பறிப்பு, இன முரண்பாடு என்பன அரசாங்க தொழில் வழங்கலில் பெருந்தோட்ட சமூகத்தை பறக்கணித்தன.

<sup>25</sup>முத்துவிங்கம், பெ, பக, 126

<sup>26</sup>Sivapragasam, P.P, Right to Education, p11

<sup>27</sup>Vamadevan, . M. Participation of Indian Origin Tamils In The Public Service, Paper presented in the Wokshop, Organized By The Foundation For Community Transformation, (Sri Lanka Foundation Institute, 2007)

கைத்தொழில் உலகிற்கு மலையக இளைஞர்களை நெறிப்படுத்தும் வகையில் தொழில்நுட்ப கல்வி நிலையங்கள் இல்லாதது பெரும் குறைபாடாகவே உள்ளது.<sup>28</sup> கடந்த காலங்களில் நுவரெலியா மாவட்டத்தில் மாத்திரம் தொண்டமான் தொழிற்பயிற்சி நிலையம் மலையக இளைஞர்களுக்கான ஒருசில பயிற்சிகளை வழங்கி வருகின்றது. ஆயினும் இது போதுமானதாக இல்லை. இன்றும் இவர்கள் மத்தியில் வேலையில்லாப் பிரச்சினை தொடர்ந்த வண்ணமேயுள்ளது.

சமூகப் பாதுகாப்பை குறித்து நோக்கும் போதுநாட்டில் அவ்வப்போதும், தொடர்ச்சியாகவும் இடம்பெற்றுவருகின்ற பதற்ற நிலைமையானது மலையக மக்களின் சமூகப் பாதுகாப்பினை கேள்விக்குட்படுத்திவிடுகின்றது.<sup>29</sup> ஒரு சமூகத்தில், உயிர், உடைமை, நாளாந்த வாழ்க்கை என்பவற்றுக்கு அச்சுறுத்தல் இன்றி மகிழ்ச்சிகரமான வாழ்க்கை ஒன்றினை கொண்டு நடத்துவதற்கான ஒரு குழமைவு காணப்படுவதனை சமூகப் பாதுகாப்பு எனலாம். ஆயினும், நடைமுறையில் சமூகப்பாதுகாப்பு என்பது ஒரு முக்கியப் பிரச்சினையாகவே காணப்படுகின்றது. தமிழர்கள் என்ற காரணத்தினால் மலையக மக்களும் பல அசௌகரியங்களுக்கு முகம் கொடுத்து வருகின்றார்கள்.

குறிப்பாக, அதிகமானோருக்கு அடிப்படை ஆவணம் இன்மையால் தோட்டங்களுக்கு வெளியில் சென்று தொழில் செய்ய முடியாத நிலை உருவாகியுள்ளது. மேலும், இம்மக்களை ஆட்கொண்டுள்ள வறுமையானது சமூகப் பாதுகாப்புக்கு அச்சுறுத்தலாக அமைந்துள்ள பிறிதொரு காரணியாகும்.<sup>30</sup> குறிப்பாக, தேசிய அடையாள அட்டை, பிறப்புச் சான்றிதழ், பொலிஸ் மற்றும் கிராம சேவகர் அத்தாட்சி கடிதங்கள் ஆகியனவற்றைப்

<sup>28</sup>Vijesanthiran, S, 2002, Youth and Development in the Plantation Community, Satyodaya, Kandy

<sup>29</sup>Human security in the hill country, p,11-16

<sup>30</sup> 2007ம் ஆண்டு உலக வங்கியின் வருமை மதிப்பாட்டு அறிக்கையின் படி 30% மான மலையக மக்கள் வறுமையின் கீழ் வாழ்வதாகவும், நாட்டில் அதிகரித்த வறுமை இம்மக்கள் மத்தியிலேயே காணப்படுவதாகவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. (பார்க்க: poverty assesement report-2007)

பெற்றுக்கொள்வதில் காணப்படும் நடைமுறைப் பிரச்சினைகள்<sup>31</sup> ஆகிய காரணங்களால், தொழிலற்ற இளைஞர் யுவதிகள் தொழில் நாடி நகர்ப்புறங்களுக்குப் புலம்பெயற முடியாத நிலைக் காணப்படுகின்றது. குறிப்பிட்டதோரு தொகையினர் (80%)<sup>32</sup> தோட்டத்துறைக்கு வெளியில் தொழிலுக்குச் சென்றாலும் அவர்களின் பாதுகாப்பும் பெரிதும் அச்சுறுத்தலுக்குள்ளாகின்றது.<sup>33</sup> சிலில் ஆவணங்களை பெற முடியாமைக்கு அரசாங்க நிர்வாக பொறிமுறையிலிருந்து பெருந்தோட்டங்கள் ஒதுக்கப்பட்டமை முக்கிய காரணமாகும். வேறுவகையில் கூறுவதாயின் தேசிய மற்றும் உள்ளுர் மட்டத்தில் பொது நிர்வாக சேவை வழங்கலில், அபிவிருத்தியில் பெருந்தோட்ட மக்கள் ஒதுக்கப்பட்டமையானது அவர்கள் மத்தியில் சமூகப் பாதுகாப்பின்மை, மனித பாதுகாப்பு குறித்த பிரச்சினைகள் ஏற்படுத்தியுள்ளன. இன்றும் இந்திலையினை நாட்டில் பதற்ற நிலை, அமைதியின்மை ஏற்படுகின்ற போது வெளிப்படையாகவே உணர முடியும்.

எவ்வாறாயினும், மலையக மக்களின் சமூகப்பாதுகாப்பு என்பது இன்று முக்கியப்பிரச்சினையாக மாறியுள்ளது. விசேஷமாக, பெரும்பான்மை மக்கள் வாழுகின்ற பிரதேசங்களில் வசிக்கும் மலையக மக்கள் தொடர்ந்தும் தாக்குதல், அச்சுறுத்தல் என்பவற்றுக்கு உள்ளாகின்றார்கள்.<sup>34</sup> சுதந்திரமாக நடமாட, செயற்பட முடியாத நிலை உருவாகியுள்ளது. அதேவேளை, நாட்டில் தொடர்ந்து இடம்பெறும் கைது, தடுப்பு என்பவற்றால் சகல மாவட்டங்களிலும் வாழும் மலையக மக்கள் பாதிக்கப்படுகின்றார்கள். குறிப்பாக, காலி, மாத்தறை ஆகிய மாவட்டங்களில் வாழும் மலையகத் தமிழர்களின் சமூகப்பாதுபாப்பு என்பது அச்சுறுத்தலுக்குள்ளாகியுள்ளது. இம்மாவட்டங்களில் அதிகமான

<sup>31</sup> தமிழர்கள் என்பதனால் ஆவணங்களை வழங்க தாமதித்தல், மறுத்தல்

<sup>32</sup> See Cosumer Finance And Socio Economic Survey Report, 2003/2004, P, 59, And Central Bank Report

<sup>33</sup> நாட்டில் பதற்ற நிலை உருவாகும். போது அன்மைக்காலமாக அதிகமான மலையக தமிழர் இளைஞர்களே கைது செய்யப்படுகின்றார்கள், (கடந்தக் காலங்களில் தலைநகரில் இடம்பெற்ற தொடர் குண்டுவெடிப்புக்களும்) அதனைத் தொடர்ந்து இடம்பெற்ற கைதுகளும்)

<sup>34</sup> இரத்தினப்புரியில் வேவல்வத்தை, பாம்காடன், பம்பேகம் ஆகிய தோட்டங்களில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள் மீது மேற்கொள்ளப்பட்ட தாக்குதல்கள்.

சிங்களவர்களும், மிகக் குறைந்த தமிழர்களும் வாழ்ந்து வருவது இதற்கொரு காரணமாகும். இதன் விளைவாகத் தொடர்ந்தும் முறையற்ற வகையில் தாக்குதல்களுக்கு உட்பட்டுவருகின்றார்கள்.

இன உறவினை பொருத்தவரை மலையகத் தமிழ் மக்களை அந்திய நாட்டவர்களாகவும், தொழில் நிமிர்த்தம் புலம்பெயர்ந்த வர்க்கம் எனவும் தரம் குறைத்து மதிப்பிடும் ஒரு போக்கு சிங்களச் சமூகத்தில் காணப்படுகிறது. 1947ம் ஆண்டு முதலாவது பொதுத் தேர்தலில் மலையகத் தமிழ் மக்கள் சார்பாக ஏழ பிரதிநிதிகள் தெரிவிசெய்யப்பட்டமையானது, இப்போக்கினை மேலும் அதிகரிக்கச் செய்தது. குறிப்பாக, சிங்கள மக்களின் அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் இந்திய தமிழர்களினால் குறைந்துவிடும் என்ற அச்சமும் சிங்களத் தலைவர்கள் மத்தியில் அதிகரிக்கலாயிற்று. இத்தகைய பின்புலத்திலேயே இம்மக்களின் குடியிருமையும் பறிக்கப்பட்டது.<sup>35</sup> இதனால் அக்காலத்திலிருந்து சிங்கள மலையகத் தமிழர்களுக்கிடையிலான உறவு சீரானதாக அமையவில்லை. காலாட்டத்தில் இந்திலைமை மாறியபோதும் இருக்கமான உறவுநிலை காணப்படுவதில்லை. இவர்களுக்கிடையிலான உறவு புதியதொரு வடிவத்தினைப் பெற்று சிங்கள மக்களும் பெருந்தோட்ட தமிழ் மக்களும் கூடவாழும் நிலை இன்னும் உருவாகவில்லை. அதற்கு நாட்டில் இடம்பெற்ற மூன்று தசாப்த கால சிவில் முரண்பாடு காரணமாகும். ஆயினும் நாட்டின் தென் பகுதியில் இந்திலை முற்றிலும் மாறுபட்டதாகவே காணப்படுகின்றது. இங்கு தமிழர்கள் சிங்களவர்களாகத் தம்மை மாற்றிக்கொள்ளும் போக்குக் காணப்படுகின்றது (கலப்புத் திருமணம்).<sup>36</sup> புவியியல் ரீதியாக தோட்டம் - கிராமம் அமைவிடம் சுற்றுத் தொலைவிலேயேக் காணப்படுகின்றது. ஒரு வகையில் இது இன வன்முறைகள் ஏற்படுவதனை தடுக்கின்றது. ஆயினும், இன உறவினைப் பாதித்த சில கசப்பான சம்பவங்களும் உண்டு. அந்தவகையில், 1958, 1970, 1977, 1981, 1983களில் இடம்பெற்ற கட்டமைக்கப்பட்ட இன வன்முறைகளின் (structural or direct

<sup>35</sup>சந்திரசேகரன், சோ, பக, 2-4

<sup>36</sup>மொழி, நடை, உடை, உணவு, திருமண முறை, கல்வி, பழக்கவழக்கங்கள் ஆகியவற்றினை தழுவிக் கொள்ளுதல். இத்தகைய போக்கினை காலி, மாத்தறை, இரத்தினபுரி போன்ற பகுதிகளில் காணமுடியும்.

violence) போது இந்தியத் தமிழர்கள் அதிகமாகவே பாதிக்கப்பட்டதுடன், சிங்கள பெருந்தோட்ட தமிழர் உறவினையும் வெகுவாகவே பாதித்தது. உண்மையில், இத்தகைய வன்முறைகளின் போது பெருந்தோட்ட மக்கள் திட்டமிட்ட முறையில் தாக்கப்பட்டார்கள்.<sup>37</sup>

மனித உரிமை நிலையை நோக்கும் போது தேசிய ரீதியாக மாத்திரமன்றி சர்வதேச ரீதியாகவும் மனித உரிமைகள் மீதான கரிசனை அதிகரித்து வருகின்றன. இதற்கு மனித உரிமைகளின் மீது ஏற்பட்டுள்ள அச்சுறுத்தல், தொடரும் சிவில் யுத்தங்கள் மற்றும் அதிகரித்த மனித உரிமை மீறல்களால் ஏற்படும் மனிதாபிமான பிரச்சினைகள் ஆகிய பல காரணிகள் வலு சேர்க்கின்றன. அந்தவகையில் இலங்கையில் மனித உரிமைகளின் நிலை பாதிப்புக்குள்ளாகியிருப்பதுடன், அதில் மலையகத் தமிழ் மக்களின் மனித உரிமைகளின் நிலை கவலைக்குரிய நிலையிலேயே காணப்படுகின்றது. வரலாற்று ரீதியாக இம்மக்களின் மனித உரிமை நிலை மேம்பட்டதாக தெரியவில்லை. நாடு குதந்திரம் பெற்றபோது இம்மக்களின் அரசியல் உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டதுடன், இந்நாட்டின் பிரஜூகளாக வாழ்வதற்கான உரிமையும் மறுக்கப்பட்டது. (பிரஜூவரிமை, வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டமை)<sup>38</sup> இதன் விளைவாக சுமார் மூன்று தசாப்தகாலமாக சகல அரசியல் உரிமைகளையும் இழந்தார்கள். அரசியல் உரிமை மறுக்கப்பட்டிருந்ததால் ஏனைய சமூகப், பொருளாதார, கலாசார உரிமைகளையும் பெற்றுக்கொள்ள முடியாதிருந்தனர்.

தொழிலாளர் வர்க்கம் என்ற ரீதியில் பல வழிகளிலும் சுரண்டப்பட்டார்கள். உழைப்பிற்கேற்ற ஊதியம் வழங்கப்படவில்லை. போதிய சுகாதாரம், கல்வி மற்றும் ஏனைய அடிப்படைத் தேவைகள்

<sup>37</sup> Communal Violence in the Plantations, Pravada, Vol,06, No, 23, (Social Scientist Association- SSA, Colombo, 1999)

<sup>38</sup> சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் மீதான சமவாயம், அனைத்துலக மனித உரிமைப் பிரகடனம் ஆகியன குறிப்பிட்ட ஒரு நாட்டில் வாழ்வதற்கான உரிமையினை பெரிதும் வளியுருத்துகின்றன.

வழங்கப்படவில்லை.<sup>39</sup> ஒரு சமூகத்தின் முன்னேற்றத்திற்கு அவசியமான கல்வி உரிமை நீண்டகாலமாகவே மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. தேசிய நீரோட்டத்தில் இருந்து இம்மக்கள் தனிமைப்படுத்தப்பட்டிருந்தார்கள். தேசிய ரீதியாக மேற்கொள்ளப்படும் அபிவிருத்தி திட்டங்களில் இவர்களுக்கு வாய்ப்பு வழங்கப்படவில்லை. பொதுநிர்வாகத்தில் பங்கேற்கும் வாய்ப்பு கிட்டவில்லை. தேசிய ரீதியாக மனித உரிமைகள் குறித்துப் பேசப்பட்டப்போதும் மலையகத் தமிழ் மக்களின் மனித உரிமைகள் குறித்து கரிசனைக் கொள்ளப்படவில்லை. சுருங்கசுறின், தேசிய, சர்வதேச மனித உரிமை சமவாயங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பல மனித உரிமைகளை அனுபவிக்கும் வாய்ப்பு இம்மக்களுக்கு நீண்டகாலமாகவே மறுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் அண்மைக்காலமாக இச்சமூகத்தில் மனித உரிமை குறித்த கரிசனை ஏற்பட்டு வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இச்சமூகத்தைச் சேர்ந்த புத்தி ஜீவிகள் மற்றும் சிவில் அமைப்புக்கள் ஆகியன இம்மக்களின் மனித உரிமை பிரச்சினைகள் குறித்து தேசிய, சர்வதேசிய ரீதியாக பரப்புவரை (lobby) செய்ததன் மூலம் படிப்படியாக ஒரு சில உரிமைகளை வென்றெடுக்க முடிந்துள்ளது<sup>40</sup>. எவ்வாறாயினும் இம்மக்களின் மனித உரிமைகள் முழுமையாக மேம்படுத்தப்படவில்லை ஏனைய சமூகத்தவருடன் ஒப்பிடும்போது கவலைக்குரிய நிலையே காணப்படுகின்றது. இன்றும் பலர் பிரஜாவுரிமை, வாக்குரிமை மற்றும் ஏனைய சில அடிப்படை உரிமைகள் அற்ற நிலையிலேயே வாழ்ந்து வருகின்றார்கள்.<sup>41</sup>

அரசியல் நிலையை பொருத்தவரை 1948ம் ஆண்டு குடியுரிமை, 1949ம் ஆண்டு வாக்குரிமை பறிபோனதுடன் இம்மக்கள் பலவீனமடைந்தார்கள். குறிப்பாக, 1952ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1977ம் ஆண்டு வரை மலையக தமிழ் மக்கள் எந்த ஒரு பிரதிநிதியையும் சட்டமன்றத்துக்கு அனுப்ப முடியாத நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். அதன் பின்னரேயே அரசியல்

<sup>39</sup> நாட்டின் ஏனைய பாடசாலைகளை 1940 களில் அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றப்போதும் 1970ம் ஆண்டாகும் வரை தோட்ட பாடசாலைகள் தேசியமயமாக்கப்படவில்லை.

<sup>40</sup> பிரஜாவுரிமை சட்டம் 2003ல் நிறைவேற்றப்பட்டமை

<sup>41</sup> Sivarajah ,A, Human Rights Conditions of Plantation Workers in Sri Lanka, (a paper presented at the postgraduate research symposium,2004)

பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட்டது. குறிப்பாக, 1988ம் ஆண்டின் பின்னர் ஒரளவு குடியிருமைப் பிரச்சினை தீர்க்கப்பட்டதுடன் படிப்படியாக வாக்குரிமையினையும் பெற்றார்கள். அதன் மூலம் அரசாங்கத்துடன் பேர்ம் பேசி ஒரு சில உரிமைகளை வென்றெடுக்கும் வாய்ப்பும் கிட்டியது. அதேவேளை, அரசியல் தீர்மானமெடுத்தலில் முக்கிய சக்திகளாக காணப்பட்டனர். வேறுவகையில் கூறுவதாயின், பிரதான கட்சிகள் அரசாங்கத்தை அமைப்பதற்கு இம்மக்களின் வாக்கு வங்கியில் தங்கியிருக்கும் நிலை ஏற்படலாயிற்று. இன்று ஆறு லட்சத்துக்கு மேற்பட்ட மலையகத் தமிழ் மக்கள் வாக்குரிமைப் பெற்றிருப்பதுடன், இலங்கையின் பன்மைத்துவ அரசியல் கட்டமைப்பில் பங்குதாரராகவும் காணப்படுகின்றனர்.<sup>42</sup>

இன்று மலையக மக்களின் அரசியல் தலைமைகள் ஆறு பேர் வரையில் சட்டமன்றத்தில் அங்கம் வகிக்கின்றார்கள். இவர்களில் சிலர் அமைச்சர்களாகவும் காணப்படுகின்றார்கள். ஆயினும் இம்மக்களின் அரசியல் அந்தஸ்து மேம்படவில்லை. அரசியல் தலைமைகளின் தொலைநோக்கற்ற சிந்தனையின் விளைவாக இம்மக்களின் வாழ்வில் பிரமாண்டமான மாற்றங்கள் எதுவும் ஏற்படவில்லை. இன்னும் அடிப்படை பிரச்சினைகள் கூட தீர்க்கப்படவில்லை. பதவிக்கு வரும் அரசாங்கங்கள் மலையக அரசியல் தலைமைகளை தமக்கு ஏற்றவாறு பயன்படுத்தும் போக்கே தொடர்கிறது. குறிப்பாக, மாகாண சபை, உள்ளுராட்சி சபை ஆகியவற்றில் இம்மக்களுக்கு உரிய பங்கு இல்லை. இவ்வமைப்புகளில் போதிய அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் இல்லை. அரசியல் ரீதியாக பிற்பட்ட சமூகம் என்ற வகையில் இவர்களின் அரசியல் பிரதிநிதித்துவத்தை அதிகரிப்பதற்கு தொடர்ந்து பதவிக்கு வந்த எந்த ஒரு அரசாங்கமும் பொருத்தமான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளவில்லை. அத்தகைய அமுத்தங்களை அரசாங்கத்திடம் முன்வைப்பதற்கு போதுமான அரசியல் பலம் மற்றும் சக்திமிக்க சிவில் சமூக அமைப்பொன்றும் இல்லை. உண்மையில் பாராளுமன்றத்தில் மலையகத்தை சார்ந்த மக்கள் பிரதிநிதிகள் கணிசமான எண்ணிக்கையில் காணப்படுவார்களாயின் உள்ளுராட்சி சபைகளின் சேவை வழங்கலில் காட்டப்படும் பாகுபாடுகளுக்கு

<sup>42</sup> லோரன்ஸ், அ, மலையகம்: சமகால அரசியல் - அரசியல் தீர்வு, (மலையக வெளியீட்டகம், 2006), பக,1-7

தீர்வினை எட்ட முடியும். குறிப்பாக பிரதேச சபை சட்டத்தில் திருத்தங்களை கொண்டுவருவதன் மூலம் பெருந்தோட்ட மக்களையும் அதன் பயனாளிகளாக்கலாம். மாகாண சபைகளின் சேவைகளை முழுமையாக தோட்டப்பறங்களுக்கு கொண்டு வருவதற்கு கொள்கை ரீதியான ஏற்பாடுகளை மேற்கொள்ள முடியும். சுருங்கக் கூறின் ஒரு சமூகத்தின் மேம்பாட்டில் அரசியல் பலம், அரசியல் ரீதியாக பேரம் பேசும் சக்தி, கூட்டினைந்த அரசியல் செயற்பாடு ஆகியன பெரியளவில் செல்வாக்கு செலுத்தும். இதற்கு இலங்கையில் வாழும் முஸ்லிம் சமூகத்தை சிறந்த உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம். பெருந்தோட்ட மக்கள் தேசிய மற்றும் உள்ளூர் மட்டத்தில் பொது சேவை வழங்கும் பொறி முறையிலிருந்து ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதற்கும், அப்பிரச்சினை காலம் காலமாக தொடர்வதற்கும் மலையக அரசியல் தலைமைகளின் சுய நல அரசியல், பிளவுபட்ட அரசியல், பேரம் பேசும் சக்தியின்மை, பதவி மற்றும் அதிகார அரசியல் போன்ற காரணிகள் பெரியளவில் செல்வாக்கு செலுத்துகின்றன. அரசியல் ரீதியான பாகுபாடுகளும், புறக்கணிப்புக்களும் தொடர்வதற்கும், இம்மக்களின் அரசியல் நிலைமை மேல் நோக்கி நகராமைக்கும் இதுவே காரணமாகும்.<sup>43</sup>

பெருந்தோட்ட மக்கள் தொடர்பாக பேசும் பிரிதொரு முக்கிய பிரச்சினையாகக் காணப்படுவது பொது நிர்வாக சேவைகளைப் பெற்றுக்கொள்வதாகும். ஒரு நாட்டில் வாழும் சகல பிரஜைகளும் அந்நாட்டு அரசின் பொதுச் சேவையினைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கான உரிமையினைக் கொண்டுள்ளதாக சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் தொடர்பான சர்வதேச மனித உரிமை சமவாயம் குறிப்பிடுகின்றது. மறுபுறமாக அது ஒர் அகிலரீதியான மனித உரிமையாக 1948ம் ஆண்டு அனைத்துலக மனித உரிமைப் பிரகடனத்தின் 21ம் உறுப்புரையின் மூலம் உத்தரவாதப்படுத்தப்பட்டுள்ளது (Bandara, 2010). பொதுச் சேவை என்பது அரசாங்கத்தால் வழங்கப்படும் சேவைகளாகும். இப்பொதுச் சேவையானது எத்தகைய பாகுபாடுகளும் இன்றி வழங்கப்பட வேண்டும் என்பது அகில ரீதியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட நியமமாகும். ஒரு மனிதன் பிறப்பு முதல் வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் பொதுச் சேவையினைப் பெற உரித்துடையவனாகின்றான். மனித

<sup>43</sup>கத்தொன்கலன், மலையகத் தமிழரும் அரசியலும், (லியோ மார்கா ஆஸ்ரம், 1995) பக், 17-21

வாழ்க்கை முழுமையடைவதில் அரசின் சேவைகள் பெரிதும் அவசியமாக உள்ளது. பொதுநல் அரசு என்ற சித்தாந்தம் தோற்றும் பெற்றக்காலத்தில் இருந்து இன்று வரை அரசின் பொதுச்சேவைகள் மனித அபிவிருத்தியில் பெரிதும் தாக்கம் செலுத்தும் காரணியாக மாறியுள்ளது. கல்வி, சுகாதாரம், தொழில், சிவில் ஆவணங்களைப் பெறுதல், போக்குவரத்து, மின்சாரம், தொடர்பாடல், நீதி, வங்கிச்சேவை என பொதுச்சேவைகளை அட்டவணைப்படுத்தலாம். இவை மனித வாழ்விற்கு பெரிதும் அவசியமாகவுள்ளன. விசேடமாக, இச்சேவைகள் இலங்கையில் சுதந்திரம் பெற்ற காலம் முதல் இலவசமாக வழங்கப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

அத்துடன் பொதுச்சேவை எனும்போது அதில் பிரிதொரு முக்கிய விடயமும் அடங்குகின்றது. அதாவது, தாம் வாழ்கின்ற பிரதேசங்களில் இலகுவாக அரசு சேவையினைப் பெற்றுக்கொள்வதற்குள்ள உரிமையாகும். அரசின் நிர்வாக நிறுவனங்களை மக்களுக்கு அண்மித்தவகையில் தாபித்து, அதன் மூலம் பொதுச்சேவையினை இலகுப்படுத்தல், மற்றும் மக்களிடம் கொண்டு செல்லுதலாகும். இலங்கையில் பொதுநிர்வாக காரியாலயங்களை உள்ளூர் மட்டங்களில் தாபிக்கும் போக்கு காலனித்துவ ஆட்சியின் கீழ் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதன் மூலம் மிக இலகுவாக கிராமிய மக்களுக்கு அரசாங்க சேவைகளையும், அபிவிருத்திசார் சேவைகளையும் பெறும் வாய்ப்பு கிட்டியது (Abeywardana, 1996).

அதேபோல் பல நிர்வாக காரியாலயங்களும் உள்ளூர்மட்டத்தில் (திணைக்களம், அதிகார சபைகள்) தாபிக்கப்பட்டு பொதுச்சேவை வழங்கப்பட்டன. இக்கட்டமைப்பில் பிற்பட்ட காலத்தில் பல மாநிலங்கள் ஏற்பட்டன. குறிப்பாக, 1991ம் ஆண்டு ஜனாதிபதி திரு. ஆர். பிரேமதாச அவர்கள் உள்ளூர் மட்டங்களில் நிர்வாக அதிகாரத்தை பரவலாக்கும் (Decentralization of Administrative Power) வேலைத்திட்டத்தை ஆரம்பித்ததுடன், மக்களின் காலாடிக்கு அரசாங்க (நிர்வாகச் சேவைகளை) சேவையினை கொண்டுசெல்ல வேண்டுமென குறிப்பிட்டார். இதனால் மக்களுக்கு மிகவும் அண்மித்தவகையில் புதிதாக பிரதேச செயலகங்கள், கிராம சேவகர் பிரிவுகள் என்பன உருவாக்கப்பட்டன. அத்துடன் கிராமிய மக்களின் அபிவிருத்தி சார் பிரச்சினைகளை முன்னெடுக்கும் எண்ணத்துடன் பிரதேச சபைகளும் தாபிக்கப்பட்டன. இந்நிறுவனங்கள் அரசு மற்றும் நிர்வாக சேவைகளை பெரிதும்

இலகுபடுத்தியதுடன், அவை மக்கள் மைய நிறுவனங்களாக செயற்பட்டன. இதில் கிராம சேவகர் பிரிவுகள் பிரதேச செயலகத்தின் மேற்பார்வையிலும், பிரதேச செயலகங்கள் மாவட்ட செயலகத்தின் மேற்பார்வையிலும் செயற்பட்டன (Bandara, 2009).

இவ்வாறு சுதந்திரம் பெற்றக்காலத்திலிருந்து கிராமிய மக்களின் நலன்களை முன்னிலைப்படுத்தி உள்ளுர் மட்டத்தில் நிர்வாக அதிகாரம் பறவலாக்கம் செய்யப்பட்டபோதெல்லாம் இந்திய வம்சாவளி தமிழர்கள் ஒரு பொருட்டாகவே கருதப்படவில்லை என்பது மனங்கொள்ள வேண்டிய விடயமாகும். இம்மக்கள் நீண்டகாலமாக பொதுநிர்வாக கட்டமைப்பில் இருந்து ஓரங்கட்டப்பட்டுள்ளனர் என்பது மனித உரிமை செயற்பாட்டாளர்களின் கருத்தாகும். இம்மக்களுக்கென தனியான பிரதேச செயலகங்களோ, பிரதேச சபைகளோ இது வரையில் தாபிக்கப்படவில்லை. இதனால் பிரதேச செயலகங்களின், பிரதேச சபைகளின் சேவைகளைப் பெற்றுக்கொள்வதில் பாரிய அசௌகரியங்களை எதிர்கொண்டு வருகின்றனர். நாட்டில் சராசரியாக 30000-40000 பேருக்கு ஒரு பிரதேச செயலகம் உண்டு. (10,000க்கு குறைவான மக்களுக்கும் அம்பாறை மாவட்டத்தில் பிரதேச செயலகம் உண்டு) ஆயினும், நுவரெலியா மாவட்டத்தின் அம்பகழுவ பிரதேச செயலாளர் பிரிவு 202432 பேருக்கும், நுவரெலியா பிரதேச செயலகம் 206944 பேருக்கும் சேவையாற்றி வருகின்றமை வியப்புக்குரிய விடயமாகும்.

அதேபோல் பதுளை, இரத்தினபுரி, கோலை போன்ற மாவட்டங்களிலும் பொதுச்சேவையினைப் பெற்றுக்கொள்வதில் தொடர்ந்தும் பெருந்தோட்ட மக்கள் பிரச்சினைகளை எதிர்கொண்டு வருகின்றனர். மறுபுறமாக கிராமசேவகர் பிரிவு என்பது நாட்டின் கீழ்மட்ட நிர்வாக அலகாகும். பல பெருந்தோட்டங்களுக்கு கிராம சேவகரின் சேவை இன்றும் சென்றடையவில்லை. பெருந்தோட்ட மக்கள் அரச சேவையினைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு தமது ஒருநாள் தொழில், வேதனம் ஆகியவற்றினை இழந்து, நாள் முழுவதினையும் பிரதேச செயலகத்திற்குச் செல்வதற்காக செலவிடவேண்டிய நிலையில் வாழ்ந்துவருகின்றனர். பொதுச்சேவையினைப் பெற்றுக் கொள்ள பெருந்தோட்ட மக்களுக்கும் உரிமையுண்டு என்ற யதார்த்தம் இன்று வரையில் கொள்கை வகுப்பாளர்களினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. இப்பிரச்சினையினை தொடர்வதற்கு

அரசியல் விருப்பமின்மையே (lack of political will) பிரதான காரணமாகும். அத்துடன் மலையக அரசியல் தலைமைகளின் அர்ப்பணிப்பின்மையும், விருப்பமின்மையும் இந்நிலை தொடர்வதற்கு பிரிதொரு காரணமாகும்.

பொதுநிர்வாக மற்றும் உள்ளநாட்சி அலுவல்கள் அமைச்சு புதிய பிரதேச செயலகங்களை மற்றும் கிராமசேவகர் பிரிவுகளைத் தாபித்தல் தொடர்பாக முன்மொழிவுகளை நாட்டின் சுகல தரப்பினரிடமும் கோரியிருந்தது<sup>44</sup>. இதற்கமைய சில சிலில் சமூக அமைப்புக்கள் மலையக புத்திஜீவிகளின் கருத்தொருமைப்பாட்டுடன் தமது முன்மொழிவுகளை அரசாங்கத்திற்கு சமர்ப்பித்தன. இதன்படி நுவரெலியா மாவட்டத்தில் புதிதாக 07 பிரதேச செயலகங்கள் (நோர்ஷூட், ஹட்டன், தலவாக்கலை, நானுஇயா, ராகலை, வலப்பனை) கண்டியில் 03 பிரதேச செயலகங்கள் (ரங்கல, ரஜைவெல, புசல்லாவ) பதுளையில் 02 பிரதேச செயலகங்கள் (நமுனுகுல, வெலன்விட்ட) ரத்தினபுரியில் 02 (மாரதன்னை, ரக்வான) பிரதேச செயலகங்களும் தாபிக்க வேண்டும் என பொது நிர்வாக அமைச்சுக்கு முன்மொழிவு சமர்ப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்புதிய பிரதேச செயலகங்கள் யாவும் இந்திய தமிழர்கள் செறிந்து வாழும் பிரதேசங்களை மையமாகக் கொண்டு முன்மொழியப்பட்டுள்ளது ஓர் சிறப்பம்சமாகும். பின்வரும் அட்டவணை இதனை மேலும் தெளிவுப்படுத்துகின்றது:

அட்டவணை: 01

மாவட்டம்	தற்போதைய பிரதேச செயலாளர் பிரிவுகளின் எண்ணிக்கை	புதிதாக தாபிக்க முன்மொழியப்படும் பிரதேச செயலாளர் பிரிவுகளின் எண்ணிக்கை	மொத்தம்
நுவரெலியா	05	07	12
கண்டி	20	03	23
பதுளை	14	02	16
இரத்தினபுரி	17	02	19

மூலம்:- Human Development Organization (HDO) Sri Lanka, Proposal submitted to the Ministry of Public Administration and Home Affairs in order to establish new divisional secretaries and Grama Niladari divisions in the Plantation sector, 2010.

<sup>44</sup> பார்க்க Daily News, 29<sup>th</sup> April 2010

இவ்விடயத்திற்கப்பால், அரசு தொழில் துறையில் இவர்களின் வகிபங்கு குறித்தும் ஆராய் வேண்டும். நாட்டின் மொத்த சனத்தொகையில் இந்திய வம்சாவழியினரின் விகிதாசாரம் 5.5வீதமும் ஆகும். இதில் 0.1வீதமானேர் அரசு தொழில் துறையில் அங்கம் வகிக்கின்றனர். குறிப்பாக ஆசிரியர் தொழில் துறையிலேயே அதிக எண்ணிக்கையினர் காணப்படுகின்றனர். அதேபோல், மத்திய அரசாங்கத்திலும் மற்றும் மாகாண மட்டத்திலும் முகாமைத்துவ உதவியாளர்களாகவும், இலிகிதர்களாகவும், சிற்றுாழியர்களாகவும் குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையினர் பணியாற்றுகின்றனர். ஆயினும் உயர் நிர்வாகப்பதவிகளில் அல்லது நிறைவேற்றுப் பதவிகளில் (அமைச்சுக்கள், திணைக்களாங்கள், கூட்டுத்தாபனங்கள், அதிகாரச் சபைகள், மாகாண சபைகள், மாவட்ட, பிரதேச செயலகங்கள்) இச்சமூகத்தை சார்ந்தவர்களை காண்பது இயலாத காரியமாகும். கடந்தகாலங்களில் அமைச்சின் செயலாளர்களாக ஒரு சிலர் உயர் நிர்வாக பதவிகளில் காணப்பட்டனர். இவர்கள் 1960 களில் இலங்கை நிர்வாகச் சேவை பரீட்சையின் ஊடாக நிர்வாக சேவைக்குள் இணைந்தனர். இவர்கள் அனைவரும் இன்று ஓய்வுப்பெற்று விட்டனர். அவ்விடைவெளி இன்னும் நிரப்பப்படவில்லை என்பது வருந்தத்தக்க விடயமாகும்.

ஆகவே, பொதுவான மதிப்பீடு யாதெனில் பெருந்தோட்ட மக்கள் பொது நிர்வாக சேவையினை பெற்றுக்கொள்வதற்கான உரிமையினை முழுமையாக அனுபவிக்க முடியாதுள்ளனர் என்பதாகும். அரசு நிர்வாக கருமங்கள் இன்னும் தோட்ட முகாமைத்துவத்தின் ஊடாகவே நடைபெறுகின்றன. உண்மையில், பெருந்தோட்ட மக்களுக்குப் பிரதேச செயலகம், பிரதேச சபை, கிராம சேவகர்கள் ஆகியோர் போதியளவிலான அரசாங்க சேவைகளை வழங்க முடியும். ஆயினும், தோட்டத்துறை ஒரு தனியான அங்கமாக கருதப்படுவதனால், தேசிய நிர்வாக பொறிமுறைக்குள் இம்மக்கள் முழுமையாக இணைய முடியாதுள்ளனர். நடைமுறையிலுள்ள யாப்பின் உறுப்புரை 12(2) இன், மத, மொழி, சாதி, பால், அரசியல், பிறப்பிடம் காரணமாக வேறுபாடு காட்டக்கூடாது என குறிப்பிடப்படுகின்றது. ஆயினும், இன்றுவரை இம்மக்கள் பொதுச்சேவையினைப் பெற்றுக்கொள்வதில், இன்றியாகவும் மொழி ரீதியாகவும் பிறப்பிடம் காரணமாகவும் பாரிய

பாருபாடுகள் மற்றும் அநீதிகளுக்கு உள்ளாகியுள்ளனர் என்பது வெளிப்படையான யதார்த்தமாகும்.

2. அதிகாரப் பண்முகப்படுத்தலும் உள்ளுராட்சி அரசாங்க முறையும் : கோட்டாட்டு ரீதியான விளக்கம்

இநு நாட்டில் வாழும் எல்லா பிரஜெக்டுகளுக்கும் விணைத்திற்குமிக்க பொதுச்சேவையினை வழங்குவதற்கு அரசாங்கங்கள் கடைப்பிடிக்கின்ற நிறுவன ரீதியான ஏற்பாடுகளில் சேவை வழங்கல் மாதிரிகள் (Service Delivery Models) முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்றன. பொது மக்களுக்கு வெறுமனை பொது சேவைகளையும் பொருட்களையும் வழங்காது அவற்றை பயனுறுதிமிக்க வகையில் வழங்க வேண்டும். அப்பொழுதே அரசாங்கத்தின் பொது சேவைகள் சாதாரண மக்களின் வாழ்வில் சாதகமான மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும். பெரும்பாலான முன்றாம் உலக நாடுகள் இன்னும் பொதானல் அரசுகளாக காணப்படுவதும், பிரஜெக்டுகள் அதிகளவில் அரசாங்க சேவைகளில் தங்கியிருப்பதுமே இதற்கு காரணமாகும். ஐக்கிய நாடுகளின் அபிவிருத்தி திட்டம் (UNDP, 1999) உலகில் பல விதமான சேவை வழங்கல் மாதிரிகள் காணப்படுவதாகவும், அரசாங்கங்கள் தமக்கேற்ற மாதிரிகளை பின்பற்றுவதாகவும் குறிப்பிடுகின்றது. அந்த வகையில் பின்வருவன முக்கியமான சேவை வழங்கல் மாதிரிகளாக காணப்படுவதுடன், தற்காலத்தில் அதிகளவில் பின்பற்றப்படுவனவாகவும் காணப்படுகின்றன.

01. நேரடி சேவை வழங்கல் மாதிரி (Direct Service Delivery Model): மத்திய அரசாங்கம் தேவையான சட்டங்களை உருவாக்கி அதனை மக்கள் மீது கூமத்தி பொது சேவைகளை வழங்குவதாகும். பொதுச்சேவைகளை வழங்க அவசியமான ஆட்களை சேர்த்தல், உற்பத்தி மற்றும் விநியோகம். அபிவிருத்தி செயற்பாடுகள் ஆகியன நேரடியாக மத்திய அரசாங்கத்தின் மூலமோ அல்லது அதனால் அதிகாரமளிக்கப்பட்ட முகவர் நிறுவனங்கள் ஊடாகவோ இடம்பெறும். இங்கு பொது சேவை வழங்கல் தொடர்பான பொறுப்பு மற்றும் கட்டுப்பாடு முழுமையாக மத்திய அரசாங்கத்திடமே காணப்படும்.

02. தனியார் மயப்படுத்தப்பட்ட சேவை வழங்கல் மாதிரி

**(Privatized Service Delivery Model):** அரசாங்கம் பொதுச்சேவை வழங்கும் பணியினை தனியாருக்கு ஒப்படைப்பதனையே இது குறித்து நிற்கின்றது. தனியார் நிறுவனங்களை மேற்பார்வை செய்தல், சட்ட ரீதியாக கட்டுப்படுத்தல் தவிர்ந்த ஏனைய எந்தப் பொறுப்பினையும் அரசாங்கம் சுமப்பதில்லை. இன்று பல அபிவிருத்தி அடைந்த நாடுகளில் பொதுச் சேவை வழங்கும் பொறுப்பு தனியாரிடமே காணப்படுகின்றது (போக்குவரத்து, தொடர்பாடல், கல்வி, சுகாதாரம், மின்சாரம்). இதன் நோக்கமானது அரசாங்க துறைகளை தனியார் மயமாக்கி அதன்மூலம் சந்தைப்பொருளாதாரத்தை (market economy) ஊக்குவித்து அதிக இலாபம் ஈட்டி அதனாடாக அரசாங்கம் எதிர்கொள்ளும் பாதீட்டுப்பற்றாக்குறை (budget deficit) மற்றும் வளப்பற்றாக்குறை என்பவற்றை சரி செய்வதாகும்.

03. பன்முகப்படுத்தப்பட்ட சேவை வழங்கல் மாதிரி (Decentralized Service Delivery Model): உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளுக்கு

அதிகாரத்தை பன்முகப்படுத்தி பிரதேச ரீதியாக பரந்தும் செறிந்தும் வாழும் மக்கள் குழுக்களுக்கு பொதுச் சேவையினை வழங்குதல். உலகில் புகழ்பெற்றதும் ஐனநாயக அடிப்படையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதோரு மாதிரியாகவும் காணப்படுகின்றது. கீழ்மட்ட அரசாங்க நிறுவனங்களுக்கு அதிகாரத்தை குறிப்பிட்டதோரு சட்டகத்துக்குள் பன்முகப்படுத்தி உற்பத்தி விநியோகம், சட்ட அமுலாக்கம், கிராமிய அபிவிருத்தி போன்ற பணிகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இது அரசாங்கத்தின் மானியம் வழங்கும் கொள்கைகளை அடிப்படையாக கொண்டு இடம்பெறும். இதன் போது உள்ளூராட்சி சபைகளின் செயற்றிறன், ஆற்றல் என்பன கருத்தில் கொள்ளப்பட்டு அதிகாரம் பன்முகப்படுத்தப்படும். இம் மாதிரியானது மக்களுக்கு பொது சேவைகளை இலகுவாக, விரைவாக, மிகவும் நெருக்கமான வகையில் வழங்குவதுடன் இவை உள்ளூர் மக்களுடன் மிக நெருங்கிய தொடர்பினைக் கொண்ட கீழ் மட்ட அரசாங்க நிறுவனங்களாக காணப்படும். இங்கு பிரஜைகளின்

தேவைகள், மனக்குறைகள் அறிந்து சேவை வழங்கப்படும். இம்மாதிரியில் பிரஜைகள் சேவை பெறுவோர் (service recipient) என்ற நிலையிலிருந்து நுகர்வோர் (client) என்ற நிலைக்கு மாற்றுவதுடன் சேவை வழங்கலில் பெரியளவிலான பொறுப்பு கூறுதல் விணைத்திறனை உறுதிப்படுத்துகிறது. இலங்கையில் பன்முகப்படுத்தப்பட்ட மாதிரி பின்பற்றப்படுகின்றபோதும் அதன் முழுமையான பிரயோகத்தை கண்டுகொள்ள முடிவதில்லை. காரணம் எல்லா ஜனக்குமுக்களுக்கும் சமத்துவத்தின் அடிப்படையில் சேவை வழங்காமையும் சேவை வழங்களில் ஒரங்கட்டல், புறக்கணிப்புகள், பாரபட்சங்கள் காட்டப்படுவதாகும். குறிப்பாக பெருந்தோட்ட மக்கள் நாடு சுதந்திரம் பெற்றக்காலத்திலிருந்து பன்முகப்படுத்தப்பட்ட சேவை வழங்கலின் உண்மையான பயனை அடைய முடியாதவர்களாகவே வாழ்ந்து வருகின்றனர். அதனால் இலங்கையில் இம்மாதிரியின் மூலம் எதிர்பார்த்த பெறுபேறு அல்லது வெளியீடு இன்னும் அடையப்பட முடியாத ஒன்றாகவே காணப்படுகின்றது.

04. மாற்று சேவை வழங்கல் மாதிரி (**Alternative Service Delivery Model**): பொதுச் சேவை வழங்கல் குறித்த மாதிரிகளில் இது ஒப்பிட்டளவில் புதியதொரு தோற்றுப்பாடாகவே கண்டுகொள்ளப்படுகின்றது. இம்மாதிரி அரசாங்கதுறைக்கும், தனியார் துறைக்கும் இடையிலான இணைந்த செயற்பாட்டினை (public –private partnership) தூண்டுகிறது. குறிப்பாக இவ்விரு துறைகளும் ஒப்பந்த ஏற்பாடுகளின் மூலம் இணைந்து செயற்படுவதன் அவசியத்தை அதிகம் வலியுறுத்துகின்றது. தனியார்துறை அரசாங்கத்துடன் இணைந்து செயற்பட்டாலும் இறுதியில் சேவை வழங்கல் தொடர்பான உரித்தினை அரசாங்கம் கொண்டிருக்கும் அதேவேளை அதுதொடர்பான அனைத்து அதிகாரங்களும் அரசாங்கத்திடமே காணப்படும். புதிய பொது முகாமைத்துவத்தை (New Public Management) பின்பற்றும் நாடுகளில் இம்மாதிரி முக்கியத்துவம் பெற்று வருகின்றமை குறிப்பிடத்க்கதாகும்.

தற்கால ஜனநாயக அரசாங்கங்களில் அதிகமாக அதிகாரத்தை உள்ளுராட்சி அமைப்புகளுக்கு பன்முகப்படுத்தி

பன்முகப்படுத்தப்பட்ட சேவை வழங்கப்படுவதனால் அது குறித்து கோப்பாட்டு ரீதியாக ஆராய்வது அவசியமாகும். உண்மையில் இன்றைய ஆட்சியில் செயன்முறையில் அதிகார பன்முகப்படுத்தல் (Decentralization) என்பது பெரிதும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஓர் எண்ணக்கருவாகக் காணப்படுகின்றது. குறிப்பாக இலங்கைப் போன்ற ஒற்றையாட்சி முறையுள்ள நாடுகளில் அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தலானது கீழ் மட்டங்களில் அரசாங்க நிறுவனங்களை ஸ்தாபித்தல் அதன் மூலம் உள்ளூர் மக்களின் அபிவிருத்தி, அபிவிருத்தியில் மக்கள் பங்கேற்பினை அதிகரித்தல் ஆகியவற்றை பிரதான நோக்காகக் கொண்டு இத்தகைய உள்ளராட்சி அமைப்புக்கள் ஸ்தாபிக்கப்படுகின்றன. அதிகார பன்முகப்படுத்தலின் மூலம் கிராமிய அபிவிருத்தியை ஏற்படுத்த முடியும், உள்ளூர் மக்களின் அடிப்படை தேவைகள், சமூக பொருளாதார அபிவிருத்தியை உறுதிப்படுத்த முடியும் என பரவலாகவே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது (Kothari, 1996). விசேடமாக பல்லினத்தவர்கள் வாழ்கின்ற நாடுகளுக்கும் சமூக பொருளாதார அரசியல் ரீதியாக பின்தங்கிய மக்களின் மேம்பாடு சமூக நீதி என்பவற்றை நிலைநாட்ட பின்னடைந்த சமூகத்தவர்களை தேசிய அரசியல் நிரோட்டத்துக்குள் இணைத்துக் கொள்ளவும் அதிகார பன்முகப்படுத்தல் சிறந்த பொறிமுறையாக கையாளப்படுகின்றது (Aziz & Arnold, 1996).

இந்தியாவில் காணப்படும் கிராமிய பஞ்சாயத்து முறையானது பிற்பட்ட மக்களின், வேறுபட்ட இனத்தவரின் சமூக பொருளாதார மேம்பாடு, மனித உரிமைகள், சமூக நீதி என்பவற்றை உறுதி செய்திருப்பதுடன் அரசாங்கத்தின் அபிவிருத்தி செயற்பாடுகளில் எல்லா மக்களும் சமமாக கருதப்படுவதனையும் அதில் பங்காளிகளா இருப்பதனையும் ஊக்கப்படுத்துகின்றது. பொதுத்துறை நிர்வாக கற்கைநெறிக்கு அதிகம் பங்களிப்பு செய்துள்ளன. L. D White என்பவரின் கருத்துப்படி அதிகார பன்முகப்படுத்தல் என்பது சில குறிப்பிட்ட அதிகாரக் கடமைகளை கீழ்மட்ட அரசாங்க நிறுவனங்களுக்கு வழங்கி அதன் மூலம் உள்ளூர் மக்களின் சமூக, பொருளாதார, அரசியல், அபிவிருத்தி செயற்பாடுகளை மேற்கொள்வதாகும். தற்கால அரசுகளின் பணி பன்மடங்கு பெருகியுள்ளதால் மத்திய அரசால் நாடு முழுவதும் அபிவிருத்தியை, பொது சேவைகளை வழங்க முடிவதில்லை. ஆகவேதான் உள்ளூர்

மட்டத்தில் அரசாங்க நிறுவனங்கள் தாபிக்கப்பட்டு உள்ளூர் மக்களின் தேவைகளை அறிந்து அவர்களையும் பங்குதாரர்களாக கொண்டு செயற்பட அதிகார பன்முகப்படுத்தல் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன (Perera, 1999).

அதிகார பன்முகப்படுத்தலின் பிரதானமாக இரண்டு வகைகளைக் கொண்டுள்ளது.

1. அரசியல் அதிகாரத்தை பன்முகப்படுத்தல் - (Political Decentralization)
2. நிர்வாக அதிகாரத்தை பன்முகப்படுத்தல் - (Administrative Decentralization)

அரசியல் அதிகாரத்தை பன்முகப்படுத்தல் என்பது புதிதாக உள்ளூராட்சி அமைப்புக்களை உருவாக்கி அவற்றிடம் அதிகாரத்தை வழங்குவதாகும். உள்ளூர் மட்டத்தில் மக்களுடன் நெருக்கமான தொடர்பினைக் கொண்ட நிறுவனங்களாக இவை காணப்படும். உள்ளூர் மக்களுக்கு தேவையான சேவை வழங்கல், அரசியல் பயிற்சி வழங்கல், கிராமிய அபிவிருத்தி ஆகிய பல குறிக்கோள்களுடன் இவ்வள்ளூராட்சி அமைப்புக்கள் தொழிற்படும். இவை மத்திய அரசினால் மேற்பார்வை செய்து நெறிப்படுத்தப்படும். அத்துடன் மத்திய அரசு இவற்றின் அதிகாரங்களைக் கட்டுப்படுத்தும் (Leitan, 1990).

மறுபழுமாக நிர்வாகப் பன்முகப்படுத்தல் என்பது நாட்டின் பல்வேறு புனியியல் பிரதேசங்களை மையப்படுத்தி நிர்வாக அலகுகளைத் தாபித்து நிர்வாக கருமங்களை மேற்கொள்வதற்காக நிர்வாக பொறுப்பு, அதிகாரங்களை ஒப்படைப்பதாகும். இவை பிரதானமாக அரசின் நிர்வாக கருமங்களுடன் வரையறைக்கப்பட்டவைகளாகக் காணப்படும். குறிப்பாக பொதுநிர்வாக சேவைகளை வழங்குதல் இதன் பிரதான நோக்கமாகக் காணப்படும். இவை மேல்மட்டத்தில் இருந்து கட்டுப்படுத்தப்படும். இது இறுக்கமான நிர்வாக ஒழுங்கு, அதிகாரங்களுக்கு உட்பட்டு செயற்படும் (Leitan, 1990).

இயினும் இக்கட்டுரையில் அரசியல் அதிகார பன்முகப்படுத்தலுக்கே முன்னுரிமை வழங்கப்படும். காரணம் உள்ளூராட்சி அமைப்புக்கள்

அரசியல் அதிகார பன்முகப்படுத்தவுடன் சம்பந்தப்பட்ட ஒன்றாகக் காணப்படுவதனாலாகும். எவ்வாறாயினும் பொதுவில் அதிகார பன்முகப்படுத்தல் என்பது பல நன்மைகளைக் கொண்டுள்ளது.

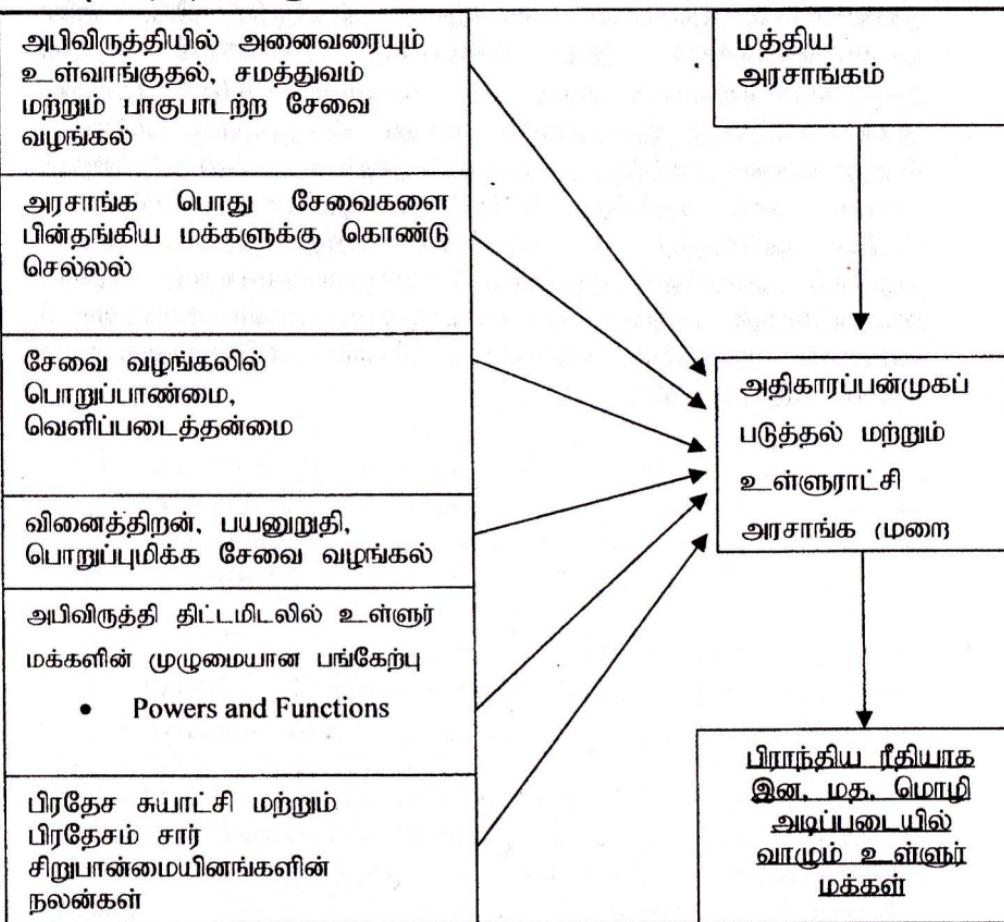
- அதிகார பன்முகப்படுத்தல் தீர்மானம் எடுக்கும் அதிகாரத்தை கீழ் மட்டத்தில் வாழும் மக்களிடம் கொண்டு செல்வதுடன், அரசாங்க சேவைகள் மக்களின் காலாடிக்கு சென்றடைவதனை உறுதி செய்கிறது.
- அது கீழ்மட்ட மக்களுக்கு நிர்வாக, அரசியல் செயற்பாடுகளில் பங்கேற்பதற்கான பரந்த வாய்ப்பினை வழங்குகின்றது. அரசாங்க செயற்பாடுகளில் பொது மக்களின் வினைத்திறன்மிக்க செயற்பாடுகளானது, உள்ளூர் மட்டத்தில் ஜனநாயகத்தினை பலப்படுத்தவதுடன் நிர்வாக செயற்பாடுகள் மற்றும் நடைமுறைகள் என்பவற்றில் பிரஜைகளின் ஆதரவினை உத்தரவாதம் செய்கிறது. குறிப்பாக ஜனநாயகம் வலுப்படுத்தப்படுகிறது.
- உள்ளூர் அபிவிருத்தியை திட்டமிடல், நடைமுறைப்படுத்தல், முகாமைத்துவம் செய்தல், மதிப்பீடு செய்தல் என்பவற்றில் கீழ்மட்ட மக்களின் பங்களிப்பினைத் தூண்டுகிறது.
- மேல்மட்ட நிர்வாகிகளின் வேலைப்பழுவை குறைப்பதுடன் அவர்கள் தமது காலத்தை வினைத்திறன்மிக்க திட்டமிடல், பிரதான அபிவிருத்தி சார் பிரச்சினைகளை அடையாளம் காணல், சரிப்படுத்தல் ஆகியவற்றில் செலவிட முடியும்.
- உள்ளூர்மட்ட அரச நிர்வாகிகள் மற்றும் மக்கள் பிரதிநிதிகள் தமது சேவை பெறுனர்களின் தேவைகள், அபிலாசைகள், பிரச்சனைகள் என்பவற்றை சரியாக அடையாளம் காணமுடியும். அதற்கிணங்க பொறுப்பாண்மையுடன் வினைத்திறன் மிக்க சேவை வழங்க முடியும். அதிகார பன்முகப்படுத்தல், உள்ளூர் மக்களுக்கும், அரசாங்கத்துக்கும் இடையில் சிறந்த நட்புறவை கட்டியெழுப்ப உதவுகிறது.

- அரசாங்க அபிவிருத்தி செயற்பாடுகளில் வெளிப்படைத்தன்மை (Transparency), பொறுப்பு கூறல் (Accountability), வினைத்திறன் (Effectiveness); விளைத்திறன் (Efficiency) பொறுப்பான்மையை (Responsiveness), உள்வாங்குதல் (Inclusiveness), கருத்தொருமைப்பாடு (Consensus), சமத்துவம் (Equality) ஆகிய நல்லாட்சி தத்தவங்களை உள்வாங்கி செயற்பட உதவும்.
- விரைவான, நெகிழ்ச்சித்தன்மை கொண்ட, காலதாமதமற்ற தீர்மானம் எடுத்தல், உள்ளூர் நிலமையினை, மக்களின் உணர்வினை அறிந்து தீர்மானம் எடுத்து செயலாற்ற முடியும்.
- அரசாங்க தீர்மானங்களை, நிகழ்ச்சித்திட்டங்களை பல்வேறு தன்மைகளைக் கொண்ட, தேவை கொண்ட பல்வேறு பிரதேசத்தில் வாழும் மக்களை நோக்கி கொண்டு செல்ல உதவுகிறது.
- பிற்பட்ட சமூகத்தவர்கள் இனத்தவர்களை அரசாங்க அபிவிருத்தி மற்றும் நிர்வாக செயன்முறையில் உள்வாங்க, பங்கேற்க செய்ய உதவுகிறது (Aziz and Arnold, 1996).

அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தல் அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளை பல்வேறு பிரதேசங்களில் பிரயோகித்தல், துரித சமூக பொருளாதார அபிவிருத்தியை ஏற்படுத்தல், உள்ளூர் மக்களை அபிவிருத்தியில் பங்கேற்க செய்தல், உள்ளூர் வளங்களை, மக்களின் கருத்துக்களை அபிவிருத்தி செயற்பாடுகளில் உள்வாங்கல் ஆகியவற்றினை தூண்டுகிறது. அரசியல் கட்சிகளின் தொடர்ச்சியான அமுத்தம், உள்ளூர் மட்டத்தில் ஜனநாயகம் மற்றும் மனித உரிமையினை பலப்படுத்தல், நல்லாட்சியை உறுதி செய்தல் போன்ற பல காரணிகள் அதிகார பன்முகப்படுத்தலை தூண்டுகின்றன. அதிகாரத்தை பன்முகப்படுத்தும்போது நாட்டின் எல்லா பிரதேசங்களிலும் வாழும் மக்களை பிரதிநிதித்தவுப்படுத்தக்கூடிய அரசியல்வாதிகள் காணப்படுவர். அவர்களின் மூலம் வேறுபட்ட மக்களின் எண்ணங்கள்

வெளிப்படுத்தப்படும். உண்மையில், உள்ளுராட்சி அமைப்புக்களை தாபிப்பதின் பிரதான நோக்கமே வேறுபட்ட இனங்களின் அபிலாசைகள் தேவைகள் என்பவற்றை அபிவிருத்தி திட்டங்களில் உள்வாங்குதலாகும். இது கோட்பாட்டு ரீதியாகவும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது (Aziz & Arnold, 1996). ஆயினும் இக்கோட்பாடானது இலங்கையில் வாழும் பெருந்தோட்ட மக்களை பொருத்தவரை முற்றிலும் வேறுபட்டதாகவே காணப்படுகின்றது. காரணம் நாடு சுதந்திரம் பெற்றக் காலத்திலிருந்து இம்மக்கள் தேசிய அபிவிருத்தி திட்டங்களிலும், பொது நிரவாக சேவை வழங்கல் முறையிலும் ஒதுக்கப்பட்டு வந்துள்ளமையாகும். கீழுள்ள வரைபடமானது அதிகார பன்முகப்படுத்தல் மற்றும் உள்ளுராட்சி அரசாங்க முறையின் கோட்பாட்டு ரீயான எதிர்பார்க்கையினை தெளிவுப்படுத்துகின்றது.

வரைபடம் 01 அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தலும் உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளும்



மூலம்: Robertson, W, An Overview of Decentralization in worldwide: A stepping stone to improved governance and human development, UNDP, 2002.

**உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளின் பணிகள்**

- உள்ளூர் மக்களின் தேவைகள், உணர்வுகளை, அபிலாசைகளை அறிதல்.
- பெளதீக, மனித வளங்களின் கிடைப்பனவினை மதிப்பிடல். அதன் அடிப்படையில் அப்பிரதேச அபிவிருத்தியை திட்டமிடல்.
- உள்ளூர் பிரச்சினையை மையமாகக் கொண்டு பிரதேச அபிவிருத்தியை ஏற்படுத்துவதற்கு அவசியமான நிதியை மதிப்பிடல்.
- வள அணிதிரட்டலுக்கு (பெளதீக /நிதி) நிகழ்ச்சி திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு அவசியமான உபாயங்களை வகுத்தல்.
- பிரதேச அபிவிருத்தியை மேற்கொள்ளும் போது அங்கு வாழும் வேறுபட்ட இனங்கள், கிராமங்களை அடையாளம் கண்டு அதற்கிணங்க வள ஒதுக்கீடு செய்தல்.
- சரியான கண்காணிப்பு முறையினை நடைமுறைப்படுத்தல்.
- சமூக வளங்களை பயன்படுத்துதல் தொடர்பாக ஒழுங்கு விதிகளை உருவாக்கி நடைமுறைப்படுத்தல். அதன் மூலம் அந்தகைய சமூக வளங்களை துஸ்பிரயோகம் செய்வதனை தவிர்த்தல் (Kothari, 1996).

**உண்மையில் அதிகாரம் பன்முகப்படுத்தப்பட்ட அரசியல் கட்டமைப்பானது தீர்மானம் எடுத்தல் செயன்முறையில் பங்கேற்பதற்கான வாய்ப்பினை எல்லா பிரசைகளுக்கும் வழங்க வேண்டும். அவ்வாறுநிறில் வினைத்திறன்மிக்க உள்ளுராட்சி அமைப்பு முறையொன்றினைக் காண முடியாது. (Slater, 1994) கீழ்மட்ட தீர்மானம் எடுக்கும் செயன்முறை ஒரு குறிப்பிட்ட சமூக பிரிவினர் அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட சிலருக்கு மட்டுப்படுத்தப்படுமாயின் அரசியல் அதிகார பன்முகப்படுத்தல் எல்லா பிரஜைகளின் நல்வாழ்வை உறுதிசெய்யும் திராணியை இழந்துவிடும்.**

உண்மையான அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தலானது எல்லா சமூக பிரிவினருக்கும், நலன்பேண் குழுக்களுக்கும் அபிவிருத்தி தொடர்பான தீர்மானம் எடுத்தல் செயன்முறையில் எத்தகைய பாகுபாடுகளும் இல்லாத சம பிரதிநிதித்துவத்தை வழங்குவதாக அமைய வேண்டும் (Arnold & Aziz, 1996).

அதன் மூலமே எல்லா சமூக பிரிவினரும் தமது அபிவிருத்திகள் அபிலாசைகளை அடைந்துக் கொள்ள முடியும். உண்மையில் இதனை நியாயமான பாரபட்ச கொள்கை (Policy of Positive Discrimination) ஒதுக்கீட்டு கொள்கைகள் (Reservation policies) சலுகை அடிப்படையிலான ஆசன ஒதுக்கீடு (Reservation of Seats) ஆகிய கருவிகளை பயன்படுத்தி பின்தங்கிய பிரிவினாரின் நன்மைக்காக இத்தகைய ஏற்பாடுகளை மேற்கொள்ள முடியும் (Kothari, 1996). உள்ளுராட்சி அமைப்புக்கள் மத்திய அரசில் அதிகளவில் தங்கி இருக்காது, அரசியல் மற்றும் நிதி சுயாதீன தன்மையை கொண்டிருக்கும் போதே வினைத்திறன் மிக்க செயற்பாட்டைக் காண முடியும். தமது ஆட்சிக்குப்பட்ட பிரதேசங்களில் வளங்களை, வருமானத்தை தாமே உற்பத்தி செய்து கூய அபிவிருத்தி வேலைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். மத்திய அரசு உள்ளுராட்சி சபைகளின் தேவைகளை காலத்துக்கு காலம் மதிப்பீடு செய்து நிதியை ஒதுக்கீடு செய்ய வேண்டும். அத்துடன் விசேடமாக உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளின் வினைத்திறன் மிக்க செயற்பாட்டை தீர்மானிப்பதில் நிதிப்பண்முகப்படுத்தல் பிரதான இடத்தை வகிக்கின்றது (Christine, 2003). அதன் பொருள் உள்ளுராட்சி அமைப்புகளுக்கு நிதி அதிகாரத்தை பன்முகப்படுத்துவதாகும். இது தமது ஆட்சிப்பிரதேசத்தில் சுயமாக நிதி வருமானத்தை உற்பத்தி செய்யவும், பெருக்கவும் அதிகாரத்தை வழங்கும். அத்துடன் இவை தேசிய அரசியல் அமைப்பு என்ற சட்டகத்தின் கீழ் நெறிப்படுத்தப்பட வேண்டும். அத்துடன் சில அரசியல் அமைப்புசார் உரிமைகளையும் இவ் உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகள் கொண்டிருக்க வேண்டும். இதன் மூலம் மத்திய அரசினால் உள்ளுர் மட்டத்திலும் பிரயோகிக்கபடும் தேவையற்ற அரசியல் தலையீட்டை தடுக்க முடியும் (Abeywardana, 1996).

உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகள் என்பது கீழ்மட்டத்தில் வாழும் மக்களுக்கு பொறுப்புடன் சேவை வழங்கும் நிறுவனமாகும். அதன்

பிரதிநிதிகள் மக்கள் நாளாந்தம் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள், மக்களின் உணர்வுகள் மற்றும் மனக்குறைகள் என்பவற்றை பொறுப்புடன் அறிந்து செயற்பட வேண்டும். அத்துடன் இவ்வதிகார சபைகள் தமது ஆட்சிக்குட்பட்ட பிரதேசங்களில் செயற்படும் அரசு சார்பற்ற அமைப்புகள், சமூக மட்ட அமைப்புக்கள் என்பவற்றுடன் இணைந்து தமது சேவைகளை வழங்க வேண்டும் (Perera, 1999). ஆயினும், இலங்கையில் இத்தகைய நடைமுறைகளை உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகள் பின்பற்றுவது குறைவாகும். குறிப்பாக பெருந்தோட்டப் பிரதேசங்களில் அத்தகைய கூட்டினைந்த செயற்பாட்டினை காணமுடியாமையும் பெருந்தோட்டப் பிரதேசங்களுக்கு உள்ளுராட்சி சபைகளின் சேவைகள் சென்றடையாமைக்கு ஒர் காரணமாகும்.

உண்மையில் உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளானது எதிர்கொள்ளும் சில முக்கிய பிரச்சினைகளாக குறைந்த திட்டமிடல் திறன், நிதிக்கட்டுப்பாடு, உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளின் குறைந்தளவிலான மக்கள் மற்றும் அரசசார்பற்ற நிறுவனங்களின் பங்கேற்பு, மிகக் குறைந்த அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தல், மத்திய அரசாங்கத்தில் அதிகரித்த தங்கியிருத்தல், தலையீடு என்பவற்றைக் குறிப்பிடலாம். உண்மையான அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தலானது உள்ளூர் மட்ட பிரஜைகளை சமூக பொருளாதார கல்வி ரீதியாக முன்னேற்றவதுடன் போதிய கல்வி வாய்ப்பு, வீடுமைப்பு வசதிகள் மற்றும் குடிநீர், கழிவகற்றல் வசதிகளைக் கொண்ட ஒரு நாகரீகமான வாழ்க்கைத் தரத்தை கொண்டிருப்பதற்கு வழி செய்கிறது (Kuruppu, 1980). அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தலில் காணப்படும் ஒரு பிரச்சினை யாதெனில் அது உள்ளூர் அதிகார கட்டமைப்பினை எவ்வாறு மாற்றுகிறது, சமூகத்தின் பின்தங்கிய பிரிவினான் அதிகாரம், உரிமைகள் என்ன, சமூகத்தில் வாழும் பெண்களின், இளைஞர்களின் நிலை என்ன, சிறுபான்மையினான் உரிமை என்ன ஆகிய விடயங்கள் பேசப்படாமையாகும் (Kothari, 1996).

அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தல் மற்றும் உள்ளுராட்சி அரசாங்க முறையினதும் பிரிதொரு எதிர்ப்பார்க்கையானது உள்ளூர் மட்ட அரசாங்க செயற்பாடுகளில், தீர்மானம் எடுத்தவில், அபிவிருத்தி திட்டமிடலில் பங்குபற்ற முடியாத சமூக பிரிவினரை அதனுள்

உள்வாங்குதல் மற்றும் சக்திப்படுத்தலாகும். அதற்கான கொள்கை சட்டகங்களை உள்ளுராட்சி அரசாங்க அமைப்புகள் வகுக்க வேண்டும். அதன் மூலம் அப்பிரிவினானின் மனித உரிமைகள் மற்றும் அபிவிருத்தி உரிமைகளை உத்தரவாதப்படுத்த வேண்டும். அவ்வாறன்றில் அதிகார பன்முகப்படுத்தல், உள்ளுராட்சி அரசாங்க முறை ஆகியன வெறும் நிறுவன ரீதியான ஏற்பாடுகளாகவே காணப்படும் (World Bank, 2008). சிறுபான்மை ஜனக்குழக்களுக்கு விசேடமான ஆசன ஒதுக்கீட்டினை மேற்கொள்வதன் மூலம் உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளின் ஊடாக அம்மக்களுக்கான சேவைக்கிடைப்பதை மற்றும் அபிவிருத்தியை அதிகரிக்கச் செய்ய முடியும். அத்துடன் அவர்களுக்குப் போதிய பயிற்சி, விழிப்புணர்வுட்டல், ஆட்சியியல் தொடர்பான கல்வி மற்றும் ஆட்சி தொடர்பான போதிய தகவல்கள் வழங்கப்பட வேண்டும். அவ்வாறன்றில் அவர்களால் விணைத்திறன் மிக்க வகையில் தீர்மானமெடுத்தல், அபிவிருத்திக்கான கொள்கைத்திட்டங்களை வடிவமைத்தல், பகுத்தறிவு ரீதியான தீர்மானம் எடுத்தல், உள்ளுர் ஜனநாயக விழுமியங்களை மதித்து செயற்படல், சமமான சேவை வழங்கல் பாகுபாடற்ற வளப்பகிரவு மற்றும் அபிவிருத்தி என்பவற்றைக் கண்டுக்கொள்ளமுடியாது, அவற்றிலிருந்து அந்நியமயப்படுத்தப்பட்ட ஜனக்குழக்களாகவும் காணப்படுவர் (Kothari, 1996 & Slater, 1994). மறுபுறமாக உள்ளுர்மட்ட மக்களின் வாழ்வியலிலும் பெரியளவிலரான மாற்றங்களை எதிர்பார்க்க முடியாது.இது தேசிய அபிவிருத்தியிலும் குறித்த மக்களின் வாழ்விலும் எதிர்மறையான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் அதேவேளை சட்டத்தின் ஆட்சி மற்றும் சமத்துவம் ஆகிய தத்துவங்களை முழுமையாக அழித்துவிடுவதாக அமையும். இத்தகையதொரு நிலைப்பாட்டினை பெருந்தோட்ட மக்கள் மத்தியில் வெளிப்படையாகவே கண்டுகொள்ள முடியும். இதற்கு காரணம் அவர்கள் அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தல் மற்றும் உள்ளுராட்சி அரசாங்க முறைமையில் முழுமையாக உள்வாங்கப்படாமையும் அரசாங்க சேவை வழங்கலில் காட்டப்பட்ட தொடர்ச்சியான பாகுபாடுமாகும்.

ஆகவே	உள்ளுராட்சி	அமைப்புக்களில்	மக்களை
பிரதிநிதித்துவபடுத்தும்		அரசியல்வாதிகள்	மற்றும்
உத்தியோகத்தர்களுக்கு	தமது	கடமைப்	பொறுப்புக்கள்,

அபிவிருத்தி திட்டமிடல், தீர்மானம் எடுத்தல், நல்லாட்சி, ஜனநாயகம், மனித உரிமைகள் தொடர்பான கல்வியை மற்றும் விழிப்புணர்வை வழங்கவேண்டும். இதற்கான பொறிமுறை ஒன்றினை உருவாக்கி நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும். அத்துடன் காலத்துக்கு ஒருமுறை அவை மதிப்பீடு செய்யப்பட வேண்டும். அதன் மூலம் உள்ளுராட்சி அமைப்புக்களின் வேலைத்திட்டங்களின் தாக்கத்திற்னையும், எதிர்கால செயற்திட்டங்களுக்கான பாடங்களையும் கற்றுக் கொள்ள முடியும் (Aziz & Arnold, 1996). வறுமையினை ஒழிப்பது அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தல் மற்றும் உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளின் பிரிதொரு நோக்கமாகும். இதற்கென வருமான உற்பத்தி நிகழ்ச்சித்திட்டங்களை அறிமுகப்படுத்தல், வறுமை ஒழிப்புத்திட்டங்களின் சகலருக்கும் பாகுபாடு இன்றி வாய்பளித்தல், இயற்கை வளங்களைப் பயன்படுத்த சமமான வாய்ப்பளித்தல் ஆகிய செயற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். அத்துடன் வருடாந்த வரவு செலவு திட்டத்திலிருந்து குறிப்பிட்ட தொகையிலான நிதி இதற்கென ஒதுக்கீடு செய்யப்பட வேண்டும். வறுமை ஒழிப்பினை பணிக்குமு ஆட்சியின் (Bureaucracy) மூலமோ மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட திட்டமிடல் மூலமோ மேற்கொள்ள முடியாது. போதியளவிலான கல்விவாய்ப்பு, சுகாதாரம், வருமானம், வீட்மைப்பு, பொது சொத்துக்களை பயன்படுத்தவதில் உள்ள சமவாய்ப்பு, சம அரச நிர்வாக சேவை என்பவற்றின் மூலமே வறுமையினை ஒழிக்க முடியும் (Perera, 1999). பொருளாதார வறுமையினைத் தீர்மானிப்பதில் வேலையின்னை, போதிய வருமானம் இன்மை, போதிய ஊதியமின்மை போன்ற பல காரணிகள் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. அதற்கப்பால் பொருளாதாரம் சாராத வறுமையொன்றினையும் இன்று நாம் காணமுடியும். அரசாங்க சேவையில் புரக்கணிப்பு, அரசாங்க அபிவிருத்தி செயன்முறையில் ஓரங்கட்டல், பொது நிர்வாக சேவையில், உள்ளுராட்சி அரசாங்க சேவையில் உள்வாங்கப்படாமை, அரச சேவையினைப் பெறுவதற்கான நிறுவன ரதியான கட்டமைப்புக்கள் விஸ்தரிக்கப்படாமை, அவற்றின் பாரபட்சமான செயற்பாடு ஆகிய பல காரணிகள் பொருளாரம் சாராத வறுமையினை (Non-Economic form of Poverty) தீர்மானிக்கின்றன. உண்மையில் இலங்கையில் வாழும் பெருந்தோட்ட மக்கள்

மத்தியில் பொருளாதாரம் சார்ந்த வறுமையினையும்<sup>45</sup>, பொருளாதாரம் சாராத வறுமையினையும் வெளிப்படையாகவே கண்டுக்கொள்ள முடியும். வறுமை ஒழிப்புத் திட்டங்களின் தோல்விக்கு தவறான நன்மையாளர்களை அடையாளம் காணல், நிதியை துஸ்பிரயோகம் செய்தல், வீண்விரயம், வறுமை ஒழிப்பு நிகழ்ச்சித் திட்டங்களை அரசியல் மயப்படுத்தல் அத்தகைய திட்டங்களைத் தீட்டும் போது அதனுடன் தொடர்புடைய வறியோரின் அபிலாசைகளைப் பெறாமை, மேலிருந்து கீழ்நோக்கிய திட்டமிடல் (Top-Down Planning) மற்றும் திட்ட அமுலாக்கம் ஆகிய பல காரணிகள் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. உண்மையில் இலங்கையிலும் உள்ளாராட்சி அமைப்புக்கள் பல வறுமையொழிப்புத்திட்டங்களை மேற்கொண்டு வருகின்றன. விசேடமாக தற்போது ஆட்சியில் உள்ள அரசாங்கம் கிராமிய வறுமையை ஒழிக்கும் நோக்குடன் பல்வேறு வேலைத்திட்டங்களை உள்ளாராட்சி அமைப்புகளின் ஊடாக முன்னெடுக்கின்றன. ஆயினும் இத்தகைய வேலைத்திட்டங்கள் கிராமிய மக்களை மையப்படுத்தியளவுக்கு தோட்டப்பற மக்களை கவனத்தில் கொள்ளவில்லை. இதனால் தீவிர வறுமை நிலையொன்று இம்மக்கள் மத்தியில் நீண்டகாலமாகக் காணப்படுவதுடன், வெறுமனே தோட்டத் தொழில் துறையில் தங்கிவாழும் சமூகமாகக் காணப்படுகின்றனர் (Vijesandiran, 2011).

உண்மையில் உள்ளாராட்சி அரசாங்க முறையென்பது மக்கள்மைய அரசாங்க (People –Centered Government) முறையாக அமையவேண்டும். அதன் மையமாக (Center) மக்கள் காணப்பட வேண்டும். அத்துடன் அது வேறுபட்ட பன்மைத்தன்மை கொண்ட ஜனக்குழுக்களைக் கொண்ட ஆட்சியில் கட்டமைப்பாக காணப்பட வேண்டும். உலகமயமாக்கலின் கீழ் அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தல் மற்றும் உள்ளாராட்சி அரசாங்கமுறை என்பது வேறுபட்ட பண்புகளை, தேவைகளைக் கொண்ட உள்ளுர்மட்ட மக்களுக்கு அவசியமான அபிவிருத்தி திட்டங்களைத் தீட்டி அதனை அவர்களின் பங்கேற்புடன் நடைமுறைப்படுத்தி, அவர்களை சக்திப்படுத்தி அதனுடாக உள்ளுர் பிரஜைகளை

<sup>45</sup>2006/ 2007 Household Income and Expenditure Survey அறிக்கையின் படி பெருந்தோட்டத்துறையில் 33% வறுமைக் காணப்படுவதாக குறிப்பிடப்படுகின்றது.

சக்திப்படுத்தப்பட்ட மற்றும் இயலுமைக் கொண்டவர்களாக மாற்றுவதாகும் (Abeywardana, 1994).

உள்ளூர் மட்டத்தில் வாழும் சிறுபான்மை இனங்கள் உள்ளூராட்சி அமைப்புக்கள் ஊடாக சமூக நீதி மற்றும் சுயநிர்ணயம் என்பவற்றை உறுதிசெய்ய அவசியமான முயற்சிகளை மேற்கொள்ள முடியும். உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகள் மக்களின் தேவைகளுக்குப் பொறுப்பளிக்காது செயற்படும்போது நீதிக்காகவும், அடக்குமுறைக்கெதிராகவும் பிரஜைகள் போராட முடியும். காரணம், உள்ளூர் அரசியல்வாதிகளின் அரசியல் அதிகாரத்தின் அஷநாதமாக விளங்குவது கீழ்மட்ட மக்களாகும். இதனை உள்ளூர் அரசியல் வாதிகளும் உணர்ந்து செயற்பட வேண்டும். அதன் மூலமே அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தவின் உண்மையான விளைவுகளைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும். குறிப்பாக உள்ளூர் அரசாங்க சபைகள் சுயாதீனத்துடன் செயற்பட வேண்டுமாயின் அதற்குப் பயனுறுதிமிக்க மக்கள் பங்கேற்பு (Effective People Participation) மற்றும் சிவில் சமூகத்தின் தன்னார்வ செயற்பாடு பெரிதும் அவசியமாகும். சுருங்கக் கூறின் வினைத்திறன்மிக்க ஜனநாயக செயற்பாட்டுக்கு அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தலும், பன்முகப்படுத்தப்பட்ட அரசாங்க முறையும் (Decentralized Governance) அவசியமாகும். அத்தகையதொரு அரசாங்க முறையானது சமூகப் பிரச்சினைகளுக்கு முன்னுரிமை வழங்குதல், வறுமை ஒழிப்பு, வேலையின்மைமையை இல்லாது செய்தல், அதற்கான முன்னிபந்தனைகளை வகுத்தல் அவசியமாகும். இப்பணியினை எத்தகைய சாதி, இன, பிரதேச வேறுபாடுமின்றி சமத்துவத்தின் அடிப்படையில் மேற்கொள்ள வேண்டும். அதேவேளை எல்லா ஜனக்குமுக்களினதும் அடிப்படை சமூக, பொருளாதார பிரச்சினைகளை அறிந்து உள்ளூராட்சி அமைப்புகள் செயலாற்ற வேண்டும். இதன்மூலமே தேசத்தைக் கட்டியெழுப்புதல் மற்றும் அரசைக் கட்டியெழுப்புதல் என்ற உயர் இலக்கை அடைய முடியும். உள்ளூராட்சி அமைப்புகள் சமூக பொருளாதார அரசியல் நிலைமாற்றத்திற்கான ஓர் இயந்திரமாக அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும் (Wanasinghe, 1985, Robertson, 2002). இலங்கையில் இன்று அரசினைக் கட்டியெழுப்புதல் மற்றும் தேசத்தினைக் கட்டியெழுப்புதல் ஆகியன பிரதான கருத்தாலாகக் காணப்படுகின்றன. இக்குறிக்கோளை அடைய வேண்டுமாயின் சகலவிதமான பாகுபாடுகளும் களையப்பட்டு சகலரும் சமமான

பிரஜீகளாகக் கருதப்பட வேண்டும். உண்மையில் பெருந்தோட்ட மக்கள் இது வரைக்காலமும் அனுபவித்துவந்த பாகுபாடுகளுக்கு தேசியக் கொள்கைத்திட்டங்களின் மூலம் தீர்வுகள் முன்வைக்கப்படல் வேண்டும். குறிப்பாக அரசாங்க சேவை வழங்கவில் காட்டப்படுகின்ற பாடுபாடுகள் சட்டத்தின் மூலம் தீர்க்கப்பட வேண்டும்.

பெரும்பான்மை மக்கள் வாழும் நாடுகளில் சிறுபான்மை மக்களின் நலன்கள், அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் என்பவற்றை தீர்மானிப்பதில் வெறுமனே ஜனநாயகம் மாத்திரம் போதாது. சில சமயங்களில் ஜனநாயகம் தேசிய அதிகார சட்டகத்துக்குள் இருந்துகொண்டு, பிரதேச ரீதியாக பரந்தும் செறிந்தும் வாழும் சிறுபான்மை இனங்களை ஓரங்கட்டிலிடும். இது இலங்கை போன்ற ஒர்றையாட்சி கொண்ட நாடுகளில் வாழும் சிறுபான்மையின் மக்கள் மத்தியில் அதிகாரமின்மை, பாதுகாப்பின்மை, ஒதுக்கிவைத்தல் ஆகிய உணர்வுகளை ஏற்படுத்தும். இத்தகைய குழமைவிலேயே அதிகாரம் உள்ளுராட்சியமைப்புகளுக்குப் பன்முகப்படுத்தப்பட்டு அதன் மூலம் அரசின் சேவைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாது. பிரதேச ரீதியாக வாழும் சிறுபான்மை மக்களின் தேவைகளை அறிந்து அவசியமான கொள்கைகளை வகுத்து அரசாங்க சேவைகளை உள்ளுராட்சி அமைப்புக்கள் வழங்க வேண்டும். அதன்மூலம் எல்லா ஜனக்குமுக்களையும் ஆட்சியியல் நீரோட்டத்தில் இணைத்தல் வேண்டும். மறுபுறமாக அம்மக்களை உள்வாங்குதல் மற்றும் சக்திப்படுத்தல் அவசியமாகும் (World Bank, 2008, Kothari, 1996). இதனைப்படையில் பார்க்கும் போது இலங்கையில் அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தல் மற்றும் உள்ளுராட்சி அரசாங்க முறைக்கு நீண்ட வரலாறு உண்டு. அத்துடன் அது பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் திருத்தங்களுக்கும் மாற்றங்களுக்கும் உள்ளாகியிருக்கிறது. ஆயினும் இச்செயன் முறையில் பெருந்தோட்ட மக்கள் உள்வாங்கப்படவில்லை. கோட்பாட்டு ரீதியாக பார்க்கும் போது உண்மையான அதிகாரப்பன்முகப்படுத்தல் மற்றும் உள்ளுராட்சி அரசாங்க முறையொன்று இலங்கையில் காணப்படுகின்றதா என்ற ஜயம் எழுகின்றது. சுருங்கக் கூறின் இக்கோட்பாடு இலங்கையில் எதிர்மறையான வடிவத்திலேயே கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றது எனலாம்.

### 3. இலங்கையில் உள்ளுராட்சி அமைப்புகள்

உள்ளுர் மட்டத்தில் பொது மக்களின் சுகாதாரம், பொதுப்பயன்பாட்டுச் சேவைகள், பொதுத்தெருக்கள், மக்கள் நலன்புரி வசதிகள், பொழுதுபோக்கு என்பவற்றை நிர்வகித்துப் பராமரிப்பதற்காக உருவாக்கப்பட்ட மக்கள் பிரதிநிதிகள் மன்றமே உள்ளுராட்சி சபைகளாகும். அந்தவகையில் காலனித்துவ ஆட்சிக்கு முன்னர் இலங்கையில் சுயாதீன் உள்ளுராட்சி முறை காணப்பட்டதுடன் அது நீண்ட வரலாற்றைக் கொண்டதாகவும் காணப்படுகின்றது. இன்றைய உள்ளுராட்சி நிறுவனங்கள் பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியவாதிகளினாலேயே ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டது. ஆயினும் இலங்கையின் வரலாற்று நூலான மகாவும்சம் உள்ளுராட்சி நிர்வாகம் பண்டைய இலங்கையில் நகர குத்திக (Nagara Guttika) என அழக்கப்படும் நகர தலைவரால் நடத்தப்பட்டதாகக் குறிப்பிடுகின்றது. எவ்வாறாயினும் கம்சபா மற்றும் ரட்டசபா (Ratta sabha) காலனித்துவ ஆட்சிக்காலத்தில் காணப்பட்ட உள்ளுராட்சி அமைப்பாகும். இதுவே இலங்கையின் பழையான உள்ளுராட்சி அமைப்பாகக் காணப்படுகின்றது. கம்சபா (Gam sabha) உள்ளுர்விவகாரங்களான பிணக்கு தீர்த்தல், கலாசார நிகழ்ச்சிகள், குடி நீர் வழங்கல், கழிவுகற்றல், சுகாதாரம் இயற்கைவள முகாமைத்துவம் போன்ற பல பணிகளை ஆற்றியது. குறிப்பாக இவை கிராம நிர்வாகம் தொடர்பில் ஓரளவு அதிகாரம் கொண்ட கிராமத் தலைவர்களின் கீழ் செயற்பட்டதுடன், சிறிய குற்றங்கள் தொடர்பான விசாரணைகளை கையாளவும், தகராறுகளைத் தீர்க்கவும் உரிமை இருந்தது (Perera, 1999, Gunawardana, 2010)). அக்காலத்து கிராம சபைகள் முக்கியமாக வேளாண்மை தொடர்பான பொறுப்புக்களையே கவனித்து வந்ததுடன் அவை அரசாங்கத்தால் கட்டுப்படுத்தப்படவில்லை. “சொக்கி கமிஷன்” (Chocksy Commission) 1955ம் ஆண்டு உள்ளுராட்சி பற்றி அறிக்கை தெரிவித்தபோது நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இருந்து கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள கல்வெட்டுகளிலிருந்து சான்றுகளை மேற்கோள்காட்டி நாடெங்கும் கம்சபாக்கள் நிலவியிருந்ததாகக் குறிப்பிட்டது (Marga Institute, 2011).

1833ம் ஆண்டு பிரித்தானியர் கோல்புருக் கமரன் (Colebrook - Cameran) அரசியல் சீர்திருத்தத்தின் கீழ் மிகவும் இறுக்கமான நிர்வாக முறை ஒன்றினைத் தாபித்தனர். அதன் கீழ் கம்சாக்கள் அல்லது கிராம சபைகள் (Village Committees) வலுவிழுந்ததுடன் மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட நிர்வாக முறையொன்றும் அறிமுகப்படுத்தியது. அதனை மாவட்ட நிர்வாக முறையென்றும் குறிப்பிடுவேர். அதில் அரசாங்க அதிபரே (Government Agent) முழு மாவட்ட நிர்வாகத்துக்கும் பொறுப்பாகவிருந்தார். பிரித்தானிய ஆட்சியின் கீழ் உள்ளூராட்சி அமைப்புக்களை தாபிப்பதற்கான முயற்சிகள் வலுப்பெற்றன. அந்தவகையில் 1885 மற்றும் 86ஆம் ஆண்டுகளில் கொழும்பு, கண்டி, காலி ஆகிய நகரங்களில் மாநகர சபைகள் உருவாக்கப்பட்டன. 1871ஆம் ஆண்டில் கிராமக் குழுக்கள் சட்டம் (Village Committees Ordinance) நிறைவேற்றப்பட்டது. 1892ல் சிறிய நகரங்களில் சுகாதாரக் குழுக்கள் (Sanitary boards) அமைக்கப்பட்டன. 1939இலும் 1946இலும் முறையே நகர சபைகளும் பட்டின சபைகளும் உருவாக்கப்பட்டன. 1945 ஆம் ஆண்டில் 43ஆம் இலக்க உள்ளூராட்சிச் சேவைக் கட்டளைச் சட்டத்தின் கீழ் உள்ளந் சேவை அதிகாரசபை உருவாக்கப்பட்டது. இச்சபையின் மூலம் ஊழியர்களைச் சேவையில் சேர்த்தல், அவர்களுக்குப் பதவி உயர்வளித்தல், சேவையிலிருந்து நீக்குதல் போன்ற திருப்தியற்ற முறைகளை உள்ளந் அதிகார சபை கொண்டிருந்ததாக குறைக்கூறினர். எவ்வாறாயினும் 1930களில் டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தின் கீழேயே இக்கட்டமைப்பில் பல சீர்திருத்தங்கள் அறிமுகம் செய்யப்பட்டன. டொனமூர் அரசியல் திட்டக்காலத்தில் மாநகர சபை (Municipal Council), நகர சபை (Urban Council), பட்டின சபை (Town Council) மற்றும் கிராமிய சபை (Village Council) ஆகிய படிநிலைகளைக் கொண்ட உள்ளூராட்சி அமைப்புக்கள் செயற்பட்டதுடன், அவை மரபு ரீதியான சேவைகளை மாத்திரமே வழங்கின. இவை போதிய அதிகாரம், சுயாதீனத்தன்மை கொண்டிருக்கவில்லை (Gunawardana, 2010). கொள்கை உருவாக்கம் மற்றும் அமுலாக்கம் ஆகிய பிரதானப் பணிகளை மேற்கொள்ளும் அதிகாரம் மாவட்ட நிர்வாகத்தினதும், மத்திய அமைச்சரவையினதும் பொறுப்பாகக் காணப்பட்டது. உண்மையில் தற்போதைய உள்ளூராட்சி அமைப்புகளுக்கான

அத்திபாரம் டொனஸுர் அரசியல் திட்டத்தின் கீழேயே இடப்பட்டு என்பது பொருத்தமாகும்.

இலங்கையில் 1948 களின் பின்னர் பல தடைவைகள் உள்ளுராட்சி சபைகள் சீரமைக்கப்பட்டன. 1946 ஆம் ஆண்டு இலங்கை உள்ளுராட்சி தினைக்களம் (Department of Local Government) ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அதன் பிரதான நோக்கம் உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளின் சேவை வழங்கும் பரப்பை விஸ்தரித்தல், வழிப்படுத்தல் மற்றும் அதன் சேவைகளை கண்காணித்தலாகும். 1948 மற்றும் 1980களுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் உள்ளுராட்சி அமைப்புகளுக்கு அதிக அதிகாரம் வழங்கப்பட்டதுடன் 1977 இல் இச்சபைகளுக்கான வரவுசெலவு திட்டத்தினை அனுமதிக்கின்ற அதிகாரமும் உள்ளுராட்சி அதிகார சபையின் தலைவரிடம் வழங்கப்பட்டது (Leitan, 1993).

அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தலின் ஒரு விதமான வீழ்ச்சி 1981 இல் இடம்பெற்றது. குறிப்பாக தென்னக்கோன் ஆணைக்குழு (Tennakoon Commission) மாவட்ட அபிவிருத்தி அதிகார சபைகளை தாபிப்பதற்கான பரிந்துரைகளை வழங்கியதுடன் இது ஆரம்பித்தது. அதன் விளைவாக பட்டின சபை மற்றும் கிராமிய சபை ஆகியன இல்லாதொழிக்கப்பட்டதுடன் அதன் பணிகளும், அதிகாரங்களும் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைக்கு வழங்கப்பட்டது. 1981 ஆம் ஆண்டு மாவட்ட அபிவிருத்தி சபை செயற்பட ஆரம்பித்ததுடன் குறைந்த எண்ணிக்கையிலான அபிவிருத்தி சபைகளுக்குப் பட்டின சபை மற்றும் கிராமிய சபைகளின் பணிகள் வழங்கப்பட்டன. மறுபுறமாக 85% மக்களை பிரதிநிதித்துவம் செய்த பட்டின சபை மற்றும் கிராமிய சபைகளின் பிரதிநிதிகள் தமது அரசியல் அதிகாரத்தை இழந்தனர். அத்துடன் மாவட்ட மட்டத்தில் இரு நிர்வாக கட்டமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது.

1. மாவட்ட நிர்வாகம் (பொது நிர்வாகக் கட்டமைப்பு)
2. மாவட்ட அபிவிருத்தி நிர்வாகம் என்பனவாகும் (அரசியல் நிர்வாகக் கட்டமைப்பு)

இவை இரண்டும் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபையின் கீழ் செயற்பட்டன. மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகளின் மேற்பார்வையில் கிராமிய

மக்களுக்கு சேவை வழங்குவதற்காகவும், பட்டின சபை மற்றும் கிராமிய சபைகளுக்கு பதில்டாகவும் கிராமோதய மண்டலய (Gramodaya Mandalaya) உருவாக்கப்பட்டது (Christine, 1993). ஆயினும் நடைமுறையில் அவை எதிர்பார்த்த சேவைகளை கிராம மக்களுக்கு வழங்கவில்லை. அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தலின் இறுதி கட்டமே 1987 ஆம் ஆண்டு இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தின் மூலம் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட மாகாணசபை முறையாகும். இது ஒப்பிடல்வில் முன்னேற்றகரமான ஏற்பாடாக கருதப்பட்டதுடன், இனமுரண்பாட்டுக்கு தீர்வாக அமையும் எனவும் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஆயினும் இதுவும் வெற்றிகரமாக செயற்படவில்லை. அதற்குப் போதிய அதிகாரம், நிதி, நிறுவன கட்டமைப்பு, மனிதவளம் சார்ந்த பிரச்சினைகள் காரணமாக அமைந்தன. அத்துடன் பொலிஸ் மற்றும் காணி அதிகாரம் வழங்கப்படாமையும் பிரிதொரு முக்கிய காரணமாகக் காணப்படுகிறது. மாகாணசபைகளின் அதிகாரம் மூன்று அடிப்படையில் பரவலாக்கப்பட்டது. அவை, 1. மாகாண பட்டியல் (Provincial List) 2. மத்திய அரசு பட்டியல் (Reserved List) 3. ஒத்தியங்கு பட்டியல் (Concurrent List) ஆகும் (Lietan, 2010).

உள்ளூராட்சி அரசாங்கமுறைக் கட்டமைப்பில் நகரசபை மற்றும் மாநகர சபை ஆகியன 1930களில் இருந்து தொடர்ந்து செயற்பாட்டில் இருப்பதுடன் 1987 ஆம் ஆண்டு புதிதாக பிரதேச சபையும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இது மக்களால் நான்கு வருடத்திற்கு ஒரு முறை தெரிவு செய்யப்படுகின்ற உறுப்பினர்களைக் கொண்ட, கிராமிய மக்களின் வாழ்வியலுடன் நெருங்கிய தொடர்படையதொரு அமைப்பாகக் காணப்படுகிறது. இது வீதிப்புறரமைப்பு, பாதைகளை அமைத்தல், வீதிவிளக்கு அமைத்தல், பொது சுகாதாரம், பொது பயன்பாட்டு சேவைகளை வழங்கல் (குடிநீர், மின்சாரம்) ஆகிய சேவைகளை வழங்குகின்றன. அத்துடன் ஒருங்கிணைந்த கிராமிய அபிவிருத்தி சேவைகள், கட்டுமான வேலைகள், தொழில் உற்பத்தி, சமூக அபிவிருத்தி மகப்பேற்று மற்றும் சிறுவர்நல் சேவைகள் ஆகிய வேறும் பல பணிகளை மேற்கொள்கின்றன. பிரதேச சபைகள், பிரதேச செயலாளர் பிரிவுடன் வரையறுக்கப்பட்டதாக காணப்படும்.

இன்று உள்ளூராட்சி அரசாங்க தினைக்களம் மாகாணசபையின் கட்டுப்பாட்டில் காணப்படுவதுடன், அதற்குப் பொறுப்பாக மாகாண

உள்ளுராட்சி ஆணையாளர் ஒருவரும் நியமிக்கப்பட்டுள்ளார். அத்துடன் உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகள் அனைத்தும் இன்று மாகாணசபைகளின் நேரடி கட்டுப்பாட்டிலேயே செயற்படுகின்றன. ஆயினும் தற்போதய மாகாண உள்ளுராட்சி ஆணையாளருக்கு போதிய அதிகாரம் இல்லை என்பது தற்போதய உள்ளுராட்சி முறையில் காணப்படும் முக்கிய குறைபாடாகும். அவர் மத்திய அரசாங்கத்தின், உள்ளுராட்சி அமைச்சரின் விருப்பு வெறுப்பு மற்றும் அரசியல் அழுத்தங்களுக்கு உட்பட்டு செயற்படவேண்டிய நிலைக் காணப்படுகின்றது. உண்மையில் காலனித்துவ ஆட்சியின் போது இத்தகைய அரசியல் தலையிடு மிகக் குறைவாகவே காணப்பட்டதுடன் உள்ளுராட்சி ஆணையாளரால் பெரிதும் சுயாதீனமாக செயற்படக்கூடிய குழமைவொன்றுக் காணப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும் (Gunawardana, 2010).

பிரதேச சபலையினைப் பொறுத்தவரை, ஆரம்பத்தில் உதவி அரசாங்க அதிபரே அதன் செயலாளராகச் செயற்பட்டார். ஆயினும் பின்வந்த காலத்தில் உதவி அசாங்க அதிபர் (Assistant Government Agent) பதவி பிரதேச செயலாளராக (Divisional Secretariat) மாற்றம் செய்யப்பட்டதுடன் பிரதேச சபை தனியாக்கப்பட்டது. அத்துடன் உள்ளார் மட்டத்தில் அரச நிர்வாக முறையொன்றும், மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட அரசியல் அதிகார சபை ஒன்றும் உருவாக்கப்பட்டது<sup>46</sup>. இவ்விரு அமைப்புகளும் தமது பணிகளில் பிரதிபலிப்பு, இரட்டிப்பு, ஒரே வேலையை மீண்டும் மீண்டும் செய்தல், ஒரு பிரதேசத்தில் செயற்திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துதல் என்பவற்றினை மேற்கொள்கின்றன (Christine, 2003).

<sup>46</sup> உள்ளார் மட்டத்தில் பொதுநிர்வாக பணிகளை மேற்கொள்ள பிரதேச செயலகமும் மறுபடிமாக அரசியல் சார்ந்த பணிகள், அபிவிருத்தி, அரசியல் பயிற்சி, அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளை கிராமிய மக்களுக்கு கொண்டு செல்லள் ஆகிய பணிகளை பிரதேச சபைகளும் மேற்கொண்டன. இதனால் உள்ளார் மட்டத்தில் நிர்வாக அங்கமொன்றும் (Administrative Unit) அரசியல் அங்கமொன்றும் (Political Unit)) உருவாகியதுடன் மக்கள் மத்தியில் சேவை வழங்களிலும், பெறுவதிலும் ஒருவிதமான குழப்ப நிலையினை ஏற்படுத்தின.

இன்று இலங்கையின் உள்ளுராட்சி முறையானது பூரண சுயாதீஸமற்றவையாகவும் (Autonomy), அரசியல்வாதிகள் இவற்றை விட அதிகாரம் பெற்றவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். குறித்த மாவட்டத்தில் உள்ள பாராஞ்சுமற்ற உறுப்பினர்கள் மற்றும் அமைச்சர்கள் உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தவும், அழுத்தத்தை பிரயோகிக்கவும் தமது அரசியல் நலன்களை நோக்காகக் கொண்டு வளங்களைப் பயன்படுத்தவும், கட்டுப்படுத்தவும் அதற்கான நியதிச் சட்டங்களை (Statutes) உருவாக்கவும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளனர். அதனால் இச்சபைகளின் பணி, அதிகாரம் மற்றும் முக்கியத்துவம் வலுவிழந்துள்ளது என பொதுவான கருத்து நிலையொன்று காணப்படுகின்றது (Gunawardana, 2010).

### 3.1. இலங்கையில் உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளில் பொதுவில் காணக்கூடிய பிரச்சினைகள்

1. தேர்தல் காலங்களில் போட்டியிடும் வேட்பாளர்கள் அரசியல் வன்முறையில் ஈடுபடுதல்.
2. மத்திய அரசின் தலையீடு மற்றும் மத்திய அரசாங்கத்தில் அதிகளவில் தங்கியிருத்தல்
3. பாராஞ்சுமற்ற, மாகாணசபை உறுப்பினர்களின் தேவையற்ற தலையீடு, அரசியல் சகாயமுறை பின்பற்றுதல்<sup>47</sup>, ஒரு பக்கம் சார்ந்த சேவை வழங்கல்

<sup>47</sup>அரசியல் சகாயமுறை (Political Patronage )என்பது அரசாங்க துறையில் அல்லது பொதுத் துறையில் வேலைவாய்ப்புக்கான வெற்றிடங்கள் காணப்படும் போது அவற்றை போட்டிப் பரீட்சை மற்றும் திறமை, தகைமையின் அடிப்படையில் நிரப்பாது அரசியல்வாதிகள் தமது உறவினர்கள், நண்பர்கள் மற்றும் அரசியல் ஆதரவாளர்களைக் கொண்டு நிரப்புதலாகும். இதனை இன்று இலங்கையின் உள்ளுராட்சி அமைப்புகளிலும் தொழில் வழங்கலில் காண முடியும். அதற்கான பரந்தக் கட்டமைப்பினை 18வது அரசியல் சீர்திருத்தம் வழங்கியுள்ளது. இதனால் அரசியல் ஆதரவு மற்றும் செல்வாக்குள்ளோர் தவிர்ந்த ஏனையோரால் இவ்வமைப்புகளில் தகைமையிருந்தும் தொழில் பெற்றுக்கொள்ள முடியாதுள்ளது. அத்துடன் இது விடயத்தில் பெரியளவிலான இன், மொழி, பிரதேச பாகுபாடும் காணப்படுகின்றது.

4. குறைந்தளவிலான நிதி, வாக்களித்து தெரிவு செய்யப்பட்ட அதிகார சபைகளுக்கும் நிர்வாக அலகுகளுக்கும் இடையிலான போட்டித்தன்மை<sup>48</sup>, குறைந்த திட்டமிடல் திராணி, உள்ளுர் மக்களின் தேவைகளுக்கு சரியாக பதிலளிக்க முடியாமை
5. உள்ளுர் மட்ட தீர்மானம் எடுத்தவில், திட்டமிடவில் உள்ளுர் மட்ட மக்களின் குறைந்த பங்களிப்பு மற்றும் பங்கேற்பு.
6. உள்ளுர் ஆட்சி அமைப்புகள் மீது மாகாண சபையின் குறைந்த கட்டுப்பாடு மற்றும் கண்காணிப்பு
7. உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளில் காணப்படும் பிரிதொரு பிரச்சினை யாதெனில், அதன் 80வீதமான நிதி ஊழியர்களின் சம்பளத்திற்காகவும், வேறு கொடுப்பனவுகளுக்காக ஒதுக்கீடு செய்யப்படுவதாகும். இதனால் அபிவித்திக்கு குறைந்த நிதியே பயன்படுத்தப்படுகின்றது. அதுவும் கிராமங்களுக்குச் செல்கின்றது. நிதி விடயத்தில் காணப்படும் பெரியளவிலான கட்டுப்பாடும் மற்றும் பற்றாக்குறையான நிதி ஆகியன வினைத்திறன்மிக்க சேவையினை உள்ளுராட்சி அமைப்புகளால் வழங்க முடியாமைக்கு பெரியளவிலான தடையாக காணப்படுகின்றன (Gunawardana, 2010).

தற்போதைய உள்ளுராட்சி முறைமையானது பின்வரும் 3 அடிப்படையில் காணப்படுகிறது. உள்ளுராட்சி சபைகளுக்கான தேர்தலானது விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ முறையின் கீழ் இடம் பெறுவதுடன் அதில் 40% இளைஞர்களுக்கு ஒதுக்கீடு வழங்கப்பட்டுள்ளது.

தற்போதைய உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகள் பின்வருமாறு,

<sup>48</sup> பிரதேச செயலகங்களுக்கும் உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளுக்குமிடையிலான போட்டி மற்றும் அதிகார பிரயோகம்

1. மாநகர சபை - 1947<sup>49</sup>

2. நகர சபை - 1939 (61ம் இலக்க நகரசபை சட்டம்)

3. பிரதேச சபை - 1987 (15ம் இலக்க பிரதேச சபை சட்டம்)

இதில் மாநகர சபைகள் சபை மேயரைத் தலைவராகக் கொண்டு செயற்படும். அதிக பெரும்பான்மை வாக்குகளைப் பெற்ற கட்சியில் இருந்து இவர் தெரிவு செய்யப்படுவார். இவரைத் தேர்தல் ஆணையாளர் நியமிப்பார். இவர் சபையின் பிரதான நிர்வாகியாக இருப்பதுடன் இவரின் பணிகள் உதவி மேயர், மாநகர ஆணையாளர் ஆகியோரால் வசதியளிக்கப்படும். மாநகர ஆணையாளர் நாளாந்த நிர்வாகக் கடமைகளை மேற்கொள்ளும் தலைமை நிர்வாக அதிகாரியாக செயற்படுவார்<sup>50</sup>.

நகரசபை மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட உறுப்பினர்களை தலைவர் மற்றும் உப தலைவரரைக் கொண்டிருக்கும். தலைவர் சபையின் நிறைவேற்று அதிகாரியாகக் காணப்படுவார். பெரும்பான்மை வாக்குகளைப் பெற்ற கட்சியின் அல்லது சுயேட்சை குழுவினைச் சேர்ந்தவர் தலைவராகத் தெரிவு செய்யப்படுவார். சபையின் செயலாளர் தலைமை நிர்வாக அதிகாரியாக இருந்து நாளாந்த நிர்வாக கடமைகளை மேற்கொள்வார்<sup>51</sup>.

பிரதேச சபை கிராமிய மக்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்ட கீழ்மட்ட உள்ளுராட்சி அதிகார சபையாகும். இது தலைவர் மற்றும் உப தலைவர் மற்றும் தெரிவு செய்யப்பட்ட உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருக்கும். இதற்கான உறுப்பினர் எண்ணிக்கை ஆஸ்புல பிரதேசத்தையும், மக்கள் தொகையையும் கருத்தில் கொண்டு உள்ளுராட்சி அமைச்சர் பிரதேச சபை சட்டத்திற்கு இணங்க நிர்ணயம் செய்வார். சபைத்தலைவர் பெரும்பான்மை வாக்குகளைப் பெற்ற கட்சியால் தெரிவு செய்யப்படுவார்<sup>52</sup>. சபையின் செயலாளர் ஓட்டுமொத்த நிர்வாக ரீதியான கருமங்களையும் மேற்கொள்வார். 2010 டிசம்பர் மாதம் வரையில் மொத்தம் இலங்கையில் 335

<sup>49</sup>மாநகர சபை சட்டம் 1865ம் கொண்டு வரப்பட்டதுடன், அது 1935 மற்றும் 1947 ஆகிய ஆண்டுகளில் திருத்தப்பட்டதுடன், தற்போது 1947ம் ஆண்டு திருத்தப்பட்ட 16ம் இலக்க மாநகர சபை சட்டமே காணப்படுகின்றது.

<sup>50</sup> பார்க்க 1947ம் ஆண்டு 16ம் இலக்க மாநகரசபை சட்டம்

<sup>51</sup> பார்க்க 1939ம் ஆண்டு 61ம் இலக்க நகரசபை சட்டம்

<sup>52</sup> பார்க்க 1987ம் ஆண்டு 15ம் இலக்க பிரதேச சபை சட்டம்

உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகள் காணப்படுவதாக குறிப்பிடப்படுகின்றது. இதில் 23 மாநகர சபைகளும், 40 நகர சபைகளும் மற்றும் 272 பிரதேசசபைகளும் அடங்குகின்றன<sup>53</sup>.

### 3.2. அதிகாரங்களும் கடமைகளும்

பொதுவில் மூன்று உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளும் ஒரே மாதிரியான பணிகளையே மேற்கொள்கின்றன. ஆயினும் மாநகர சபை நகரசபை மற்றும் பிரதேச சபைகளைவிட கூடிய அதிகாரத்தினைக் கொண்டுள்ளது. பொதுவில் உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகள் குடும்ப நலன், பொது சுகாதாரம், பொது வசதிகள், வீடுமைப்பு, பாதை அபிவிருத்தி, குடி நீர் மற்றும் கழிவுகற்றல், நூலக வசதிகள், கலாசாரம், விளையாட்டு, பூங்காக்கள் அமைத்தல் போன்ற பணிகளை மேற்கொண்டு வருகின்றன. அதன் நிதி மூலங்கள் மத்திய அரசின் மானியங்கள், கடன்கள், வரிவருமானம் ஆகியனவாகும். எவ்வாறாயினும் பெருந்தோட்ட மக்கள் அதிகமாக பிரதேச சபைகளின் எல்லைக்குள் வாழ்வதால் அதன் அதிகாரக் கடமைகள் மற்றும் சேவைகள் குறித்து மேலும் விளக்குதல் அவசியமாகும்.

பிரதேச சபை மூலமாக கிடைக்கப் பெறும் சேவைகள்

#### 1. வரிப்பணம் அறவிடுதல்

- ❖ வரிப்பணம் அறவிடுதல் சம்பந்தமான வேலைத்திட்டம்
- ❖ வரிப்பணம் அறவிடுகின்ற பிரதேசங்களில் காணப்படும் குப்பைக் கூழங்களை அகற்றுதல்

#### 2. நீர் கட்டணம்

- ❖ குறைந்த விலையில் நீரினை வழங்குதல்
- ❖ கிராமிய மட்டங்களுக்கு புதிய திட்டங்களின் மூலம் நீரினை விநியோகம் செய்தல்
- ❖ கட்டிட வேலைகளுக்கு பெளசர்கள் மூலமாக நீர் விநியோகம் செய்தல்.

---

<sup>53</sup> Marga Institute, An Overview of Local Government System in Sri Lanka, 2011

- 3 வியாபார அனுமதிப்பத்திரங்களைவ விநியோகித்தல்
- அதிகாரத்திற்குட்பட்ட பிரதேசத்திற்குள் வியாபார நிலையங்களுக்கு அனுமதிப் பத்திரங்களை வழங்கல்.
  - சுற்றுச்சூழலியல் ரீதியில் பாதிப்பினை ஏற்படுத்தாத தொழிற்சாலைகள் போன்றவற்றிற்கு அனுமதிப்பத்திரங்களை விநியோகித்தல்.
- 4 கட்டிட வேலைத்திட்டங்களுக்கான அனுமதிப்பத்திரங்களை விநியோகித்தல்
- தகைமையுடைய கட்டிடங்களுக்கான விண்ணப்பாடுகளை விநியோகித்தல்.
  - தகைமையற்ற கட்டிடங்களை தகைமையுடையதாக்கல் நடவடிக்கை
- 5 மின்சார வசதியைப் பெற்றுக் கொடுப்பதற்கான வரைப்படங்களை விநியோகித்தல்
- அதிகாரத்திற்குட்பட்ட பிரதேசத்திற்குள்வரும் வீடுகள் மற்றும் வியாபார நிலையங்களுக்கான மின்சார வசதியைப் பெற்று கொடுப்பதற்கான திட்ட வரைபடங்களை விநியோகித்தல்.
  - திட்ட வரைபட சான்றிதழ்களை வழங்குதல்.
- 6 சுகாதார செயற்பாடுகள்
- சுகாதார உத்தியோகத்துறைகளைக் கொண்டு அதிகாரத்திற்குட்பட்ட பிரதேசத்திற்குள் வரும் அனைத்து இடங்களையும் அலங்கரித்தல், சீர்படுத்துதல்
  - வடிகால்களையும் கால்வாய்களையும் சுத்தப்படுத்துதல்
- 7 பாதைகளைப் புனரமைத்தலும் சுத்தப்படுத்தலும்
- பிரதேச சபைக்குட்பட்ட அனைத்து வீதிகளையும் பிரதேச சபை ஊழியர்களைக் கொண்டு சுத்தப்படுத்துவதும் சீராக்கலும்
  - பாதைகளைப் புனரமைத்தல்
- 8 கைத்தொழில்

- மாகாண சபை , பாராளுமன்ற அமைச்சர்களின் மூலமாக கிடைக்கப்பெறும் நிதியுதவிகளைக் கொண்டு கைத்தொழில் நடவடிக்கைகளை ஊக்குவித்தல்
- குறிப்பிட்ட விதிகளுக்கிணங்க கைத்தொழில் நடவடிக்கைகளுக்கான குறிப்பிட்ட உதவிகளை வழங்குதல்.

## 9 அபிவிருத்தி

- அதிகாரத்திற்குட்பட்ட பிரதேசத்துக்குள் அபிவிருத்தியை ஏற்படுத்துவதும் அதற்கான வழிவகைகளை கண்டு பிடித்து செயற்படுத்துதலும்
- அடையாளம் காணப்பட்ட அபிவிருத்தி திட்டங்களை மேற்கொள்ளல்.

## 10 சுகாதாரம்

- பிரதேச சபைக்குட்பட்ட பிரதேசங்களில் காணப்படும் குப்பைகளை அகற்றல். சுற்றுச்சுழலை சுத்தமாக வைத்திருக்க உதவுதல்
- அதிகாரத்திற்குட்பட்ட பிரதேசங்களில் விழிப்புணர்வு நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளல்.
- குழலியல் ரீதியில் முக்கியத்தவம் வாய்ந்த பிரதேசங்களையும் இடங்களையும் பாதுகாத்தல்.

மூலம் - அம்பகமுவ பிரதேச சபை, ஆகஸ்ட், 2012

### 3.3. உள்ளுராட்சி சபைகள் தொடர்பான சீர்திருத்தங்களும் பெருந்தோட்ட மக்களும்

1999 ஆம் ஆண்டு உள்ளுராட்சி முறையில் மறுசீரமைப்புக்களை மேற்கொள்வது தொடர்பாக முன்மொழிவுகளை மேற்கொள்ள ஜனாதிபதி தலைமையில் ஆணைக்கும் ஒன்று தாபிக்கப்பட்டது. இவ்வாணைக்கும் 10 முக்கிய தலைப்புகளின் கீழ் தமது பரிந்துரைகளை முன்வைத்தது. அந்தவகையில் உள்ளுராட்சி முறைமையில் பெரியளவிலான சுயாட்சி, பிரஜைகள் பங்கேற்புக்கான பொறிமுறை, பொறுப்புக்கூறல் மற்றும் பொறுப்பாள்மையினை அதிகரித்தல் ஆகிய பல முன்மொழிவுகளைக் கொண்டிருந்தது (Lietan, 2010). ஆயினும் இந்த ஆணைக்கும் பெருந்தோட்ட மக்கள்

உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளின் சேவைகளைப் பெறுவதில் எதிர்கொள்ளும் சவால்கள், பிரச்சினைகள் மற்றும் பாகுபாடுகள் தொடர்பாக எதுவித முன்மொழிவுகளையும் குறிப்பிடவில்லை. இவ்வாணைக்கும் பரந்தளவிலான பொதுக் கலந்துரையாடல்களை புத்திஜீவிகள், கல்வியியலாளர்கள், சிவில் சமூகம் உள்ளுராட்சி அதிகாரசபை உறுப்பினர்கள், பொதுமக்களிடம் பெற்றுக் கொண்டது. அத்துடன் இவ்வாணைக்குமு வெளிப்படைத்தன்மையினை உள்வாங்குதல் மற்றும் பங்கேற்பு அனுகுமுறை ஆகியன தற்கால உள்ளுராட்சி சீர்திருத்தங்களில் காணப்படுவதாகக் குறிப்பிடப்பிட்டது. ஆயினும் இச்சீர்திருத்த செயன்முறையில் பெருந்தோட்ட மக்களின் மனக்குறைகள் உள்வாங்கப்படாமை, உள்ளுராட்சி அமைப்புகளின் சேவை வழங்கலில் காணப்படும் பாகுபாடுகள் என்பவற்றை ஆராயாமையானது இவ்வாணைக்குமுள்ள சிபாரிசுகளில் காணப்படும் முக்கிய குறைப்பாடுகும்.

2009 ஆம் ஆண்டு உள்ளுராட்சி முறை தொடர்பான ஒரு தேசிய கொள்கையொன்றினை அரசாங்கம் அறிமுகப்படுத்தியது. அது மக்களின் ஐனாயக உரிமைகளை பலப்படுத்தி அதிகாரத்தைப் பன்முகப்படுத்தி சகல மட்டங்களிலும் வாழும் மக்களுக்கு தேசிய, உள்ளுராட்சி செயற்பாட்டில் பங்கேற்கத்தக்க வகையில் அரசாங்க கட்டமைப்பினை விஸ்தரிப்பதனைப் பிரதான நோக்கமாக கொண்டுள்ளது. பங்கேற்புடன் கூடிய உள்ளுராட்சி முறையொன்றை உருவாக்குதல், அதன் மூலம் கிராமிய ஆட்சியை ஏற்படுத்தல் இதன் பிரிதொரு நோக்கமாகும். இக்கொள்கையானது உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளில் பங்கேற்பு ஐனாயகம், சமூக உள்வாங்குதல், சிவில் சமூக பங்கேற்பு என்பவற்றை பெரிதும் வலியுறுத்துகின்றது. மேலும் உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகள் தமது ஆட்சிப்பகுதியில் திட்டமிடல், நிதி, நிர்வாகம் ஆகியவற்றில் பூரண அதிகாரம் பெற்றிருக்கும் எனக் குறிப்பிடுகிறது. நியதிச்சட்டம், உப விதிகளை உருவாக்குதலை இலகுப்படுத்தலும் இதனுள் அடங்குகின்றது<sup>54</sup>. இக்கொள்கையானது பங்கேற்பு ஐனாயகம், உள்வாங்குதல், பிரஜைகள் பங்கேற்பு பற்றி குறிப்பிட்ட போதும் இம்முறையில் இருந்து ஒரங்கட்டப்பட்டுள்ள பெருந்தோட்ட மக்கள் பற்றி எதுவும் குறிப்பிடாமை வருந்தத்தக்க விடயமாகும்.

<sup>54</sup> பார்க்க National Policy on Local Government: Action Plan for 2012-2014, Ministry of Local Government and Provincial Councils, 2011

உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளின் சேவை வழங்கல் தரத்தை, நிறுவன திராணியை, உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளில் மக்கள் பங்கேற்பினை அதிகரிக்கும் வகையில் இடம் பெற்ற சகல மறுசீரமைப்பு செயற்திட்டங்களும் பெருந்தோட்ட மக்கள் குறித்து பேசவில்லை. ஆயினும் 2003 ஆம் ஆண்டு ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கத்தால் தயாரிக்கப்பட்ட தேசியக் கொள்கைத் திட்டமான “இலங்கையை மீட்டெடுத்தல்” என்ற அபிவிருத்தி திட்டத்தில் பெருந்தோட்ட பிரதேசங்களில் பொதுச் சேவைகளை விஸ்தரித்தல் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. ஆயினும் அத்திட்டம் நடைமுறைக்கு வரவில்லை. குறிப்பாக, அடையாள அட்டை, பிறப்பு அத்தாட்சி பத்திரம் ஆகியவற்றை விரைவாக பெற்றுக்கொள்ள ஏற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும், அதற்கென கணினிமயப்படுத்தப்பட்ட இலங்கையியல் முறையை அறிமுகம் செய்யப்படும் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் இவ்வறிக்கையானது தோட்டத்துறை மக்கள் மத்தியில் ஏனைய சமூகத்தவர்களைவிட அதிகரித்த வறுமை நிலை காணப்படுவதாகவும், அவர்களின் கல்வி மற்றும் சுகாதாரம் தேசியமயப்படுத்தப்படும் எனக் குறிப்பிடுகின்றது<sup>55</sup>. இவற்றைத்தவிர இக்கொள்கை திட்டத்தில் பெருந்தோட்ட மக்கள் குறித்து பெரியளவில் பேசப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

### 3.4. பிரஜெக்ட் பட்டயம்

இது 2007 ஆம் ஆண்டு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. உள்ளுராட்சி பிரதேசங்களில் வாழும் மக்களுக்குப் பொறுப்பாண்மை மற்றும் பொறுப்பு கூறுதலை நோக்காகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டது. இது Asia Foundation, USAID, உள்ளுராட்சி அமைப்புகளுக்கான இலங்கை நிறுவனம் (Sri Lanka Institute of Local Governance) ஆகியவற்றின் உதவியுடன் உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளுக்கு வழங்கப்பட்டது. இது உள்ளுர் மட்டத்தில் அரசாங்க சேவை வழங்கலில் நல்லாட்சி மற்றும் பிரஜெக்ட்களின் பங்கேற்பினை விணைத்திற்கு மிக்க வகையில் அதிகரிக்க ஒரு கருவியாக அமையும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது. பிரஜெக்ட்களுக்கும் உள்ளுராட்சி

<sup>55</sup> பார்க்க Regaining Sri Lanka Part II, Connecting to Growth: Sri Lanka's Poverty Reduction Strategy, 2003

அதிகார சபைகளுக்கும் இடையிலான தூரத்தினை இது குறைப்பதுடன் மக்கள் மைய சேவை வழங்கலை (People-Centred Service delivery) தூண்டுகிறது. இப்பட்டயம் உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகள் பிரஜைகளுக்கு குறிப்பிட்ட நேரத்திற்குள் தரமான சேவையை வழங்குவதனை உறுதி செய்ய வேண்டும் எனக் குறிப்பிடுகிறது<sup>56</sup>. எவ்வாறாயினும் பிரஜைகள் பட்டயமும் பெருந்தோட்ட மக்களுக்கு உள்ளுராட்சி சேவைகள் சென்றடைவதை உறுதி செய்யவில்லை. மறுபழமாக பிரஜைகள் பட்டயமானது பெருந்தோட்ட மக்களின் வாழ்வில் எத்தகைய சாதகமான மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை. இன்னும் இம்மக்கள் உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளில் இருந்து சேவைகளைப் பெற்றுக் கொள்வதில் பல சவால்களுக்கு முகம் கொடுத்து வருவதுடன், பாரபட்சம், நீடித்த காலதாமதம், புறக்கணிப்புகளுக்கு உள்ளாகின்றனர்.

உண்மையில் பிரஜைகள் பட்டயம் பொது நிர்வாக மற்றும் அரசாங்க சேவைகளை மக்களின் நலனை மையமாக கொண்டு நட்புறவுடன் கூடிய வகையில் வழங்கப்பட வேண்டும் என குறிப்பிடுகின்றது. இது அரசாங்க நிறுவனங்களுக்கும், மக்களுக்கும் இடையில் சிநேகபூர்வமான உறவினையும், பொறுப்புமிக்க சேவை வழங்கலையும் வலியுறுத்துகின்றது. ஆயினும் இதனால் பெருந்தோட்ட மக்கள் நன்மையடையவில்லை. உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகள் இப்பட்டயத்தின் அடிப்படையில் கிராமிய மக்களுக்கு பொறுப்புடன் சேவைகளை வழங்குவதைத் தவிர, பெருந்தோட்ட மக்களுக்கு பொறுப்புமிக்க சேவை வழங்கவேண்டும் என எண்ணுவதில்லை.

உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளை வலுப்படுத்தல், ஆற்றலை விருத்தி செய்தல், சேவை வழங்கலை மேம்படுத்தி நல்லாட்சியை ஏற்பட்டுத்தல், பிரஜைகளின் பங்கேற்பினை தூண்டுதல் ஆகிய பல குறிக்கோள்களுடன் சர்வதேச கொடையாளர்களின் உதவியுடன் (UNDP, JICA, ADB, World Bank, USAID) பல செயற்பாடுகள் இடம் பெற்றுள்ளன. சில இன்றும் இடம் பெறுகின்றன அவற்றில் Local Economic Governance Project

<sup>56</sup>பார்க்க : பொதுநிர்வாக மற்றும் உள்ளாட்டு அலுவல்கள் அமைச்சின் இணையதளம்

- Increasing Local Governance Capacity for Good Governance
- Supporting Regional Governance
- Local Government Infrastructure Improvement Project
- Local Government Apex Programme - Funded by UNDP
- North-East Local Government Service Development Project
- Local Government Infra-structure Improvement Project
- Waste Management Project
- Sustainable Cities Program<sup>57</sup>

ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ஆயினும் இச்செயற்றிட்டங்கள் எதுவும் பெருந்தோட்டத்துறையில் உள்ளுராட்சி அமைப்புகளின் சேவைகளை விஸ்தரித்தல், கட்டமைப்பு ரீதியான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தல் என்ற நோக்கில் மேற்கொள்ளப்படாமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். வேறுவகையில் கூறுவதாயின் இந்நாட்டில் சுதந்திரம் பெற்றக்காலத்தில் இருந்து அடுத்துடெத்து பதவிக்கு வந்த அரசாங்கங்கள் நடைமுறைப்படுத்திய தேசிய அபிவிருத்தி திட்டங்கள் பெருந்தோட்ட மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை மேம்படுத்துவதாக காணப்படாமை, அவர்களை உள்வாங்காமை கவலைக்குரிய விடயமாகும். இச்சமூகத்தின் கடமை வாக்களிப்பதுடன் முடிந்து விடுகின்றது எனவும் குறிப்படலாம்.

பல சர்வதேச நிதி நிறுவனங்கள் உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளை சக்திப்படுத்தும் நோக்கத்துடன் செயற்றிட்டங்களை மேற்கொண்டன. இவை வடக்கிழக்கு, மேல்மாகாணம் ஆகிய பிரதேசங்களிலேயே மட்டும் படுத்தப்பட்டது. எந்த ஒரு செயற்றிட்டமும் பெருந்தோட்டப் பகுதிகளுக்கு உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளின் சேவைகளை விஸ்தரித்தல் அல்லது அதிகரித்தல் பெருந்தோட்ட துறையை உள்ளுராட்சி முறைமைக்குள் முழுமையாக உள்வாங்குதல் என்ற நோக்கில் இடம்பெறவில்லை. உண்மையில் பெருந்தோட்ட மக்கள் உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகள் ஊடாக சேவைகளைப் பெற்றுக் கொள்வதில் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சனைகள் மற்றும் சவால்கள்

---

<sup>57</sup> Tressie Lietan, An Overview of Decentralization and Local Governance in Sri Lanka, 2010

தேசிய ரீதியாக பெரியளவில் அறியப்படாத அல்லது பேசப்படாத ஓர் விடயமாகவே காணப்படுகின்றது.

#### 4. பெருந்தோட்டப் பிரதேசங்களில் உள்ளுராட்சி அரசாங்க சபைகளின் சேவை வழங்கல் - ஒரு மனித உரிமை நோக்கு

மனித உரிமைகள் என்பது சர்வ வியாபகம் கொண்டவையாகவும், அவை மனித வாழ்வில் பிரிக்க முடியாத ஓர் அங்கமாகவும் காணப்படுகின்றன. தனிமனித ஆளுமை விருத்திக்கு மனித உரிமைகள் இன்றியமையாத ஒன்றாகக் காணப்படுவதுடன் மகிழ்ச்சிகரமான வாழ்வினை கொண்டு நடாத்தவும் தேவையானதாகும். அரிஸ்டோடோட்டில், “மனிதன் வாழ்ந்தால் மட்டும் போதாது அவன் மகிழ்ச்சியாக வாழ வேண்டும், அவ்வாறு மகிழ்ச்சியாக வாழ வேண்டும் எனில் அதற்கு மனித உரிமைகள் அவசியமாகும்” என்றா<sup>58</sup>. மனித உரிமைகள் ஆரம்பத்தில் சிவில், அரசியல், சமூக, கலாசார, பொருளாதார உரிமைகள் என பாகுபடுத்தப்பட்டிருந்தன. இன்று அந்நிலை மாறி பெண்கள் உரிமை, சிறுவர் உரிமை, ஆதிவாசிகள் உரிமை, முதியோர் உரிமை, சிறுபான்மையோர் உரிமை, புலம்பெயர்ந்தோர் உரிமை, அகதிகள் உரிமை, உள்ளாட்டில் இடம்பெயர்ந்தோர் உரிமை, அபிவிருத்திக்கான உரிமை எனப் பரந்தளவில் விரிவடைந்துள்ளது.

பொதுச் சேவைகளைப் பெற்றுக்கொள்வதும் ஓர் அடிப்படை மனித உரிமையாக அங்கிகிரிக்கப்பட்டிருப்பதுடன், அது குறித்த கரிசனையும் அதிகரித்துள்ளது. காரணம் பல்லின மக்கள் வாழுகின்ற நாடுகளில் பொதுச் சேவை வழங்கவில் காட்டப்படுகின்ற பாகுபாடுகள், புறக்கணிப்புகள் மற்றும் ஒதுக்கி வைத்தல் என்பனவாகும். உண்மையில் சர்வதேச மனித உரிமை நியமங்கள் ஒரு நாட்டில் வாழும் பிரஜைகள் அனைவரும் அந்நாட்டின் நிர்வாக சேவைகளைப் பெற்றுக் கொள்ளவும், பங்கேற்கவும் முடியும் எனக் குறிப்பிடுகின்றன. அரசாங்க சேவைகளைப் பெற்றுக் கொள்வது ஒரு மனித உரிமையாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக வினைத்திறன், பயனுறுதி மிக்க, பொறுப்புள் கூடிய அரசாங்க

<sup>58</sup> அமீர்தீன் வெ, 2003, மனித உரிமைகள்: ஓர் அறிமுகம், தகவல் நலன்புரி நிலையம், பேராதனை

சேவைகளைப் பெற்றுக் கொள்ள எல்லா பிரஜைகளுக்கும் உரிமை உண்டு. 1996 ஆம் ஆண்டு ஐக்கிய நாடுகள் சபையால் அரசு உத்தியோகத்தர்களுக்கான சர்வதேச நடத்தைக் கோவை ஒன்று வெளியிடப்பட்டது. அதில் மேற்கூறிய விடயம் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் அரசு பதவிகள், அரசு நிறுவனங்கள் பொதுமக்களின் மேம்பாடு, நல்வாழ்விற்காக பிரயோகிக்கப்பட வேண்டும். பொது மக்களுக்கு பயனுறுதிமிக்க சேவையை வழங்க வேண்டும். வினைத்திறன் மிக்க வகையில் வளப் பயன்பாட்டை மேற்கொண்டு பாரபட்சமற்ற அரசாங்க சேவை வழங்கலை உறுதி செய்ய வேண்டும். அரசாங்கத்தின் மீது மக்கள் நம்பிக்கை கொள்ள வேண்டுமோயின் அதன் சேவைகள் நீதியான, துஸ்பிரயோகமற்ற, நடுநிலையானதாக அமைய வேண்டும். அரசாங்கம் மக்களின் ஊழியன், முதலாளியல்ல. ஆகவே அரசாங்கத்தால் பிரஜைகளின் அடிப்படை உரிமைகளை மீறுமுடியாது எனக் கூறுகின்றது (Bandara, 2009).

இலங்கையில் இந்த நடத்தைக் கோவைகளின் பிரயோகம் மகிழ்ச்சி தருவதாக இல்லை. பெருந்தோட்ட மக்கள் தவிர்ந்த ஏணையோர் இதனால் நன்மை அடையக்கூடும். ஆயினும் பெருந்தோட்ட மக்களுக்கு அரசாங்க சேவைகளையோ, பொது நிர்வாக சேவைகளை விரிவுபடுத்த அல்லது அதிகரிக்க இது துணைப்புரியவில்லை. ஒரு சில அரசாங்க சேவைகள் கிடைக்கப் பெற்றாலும் அதன் வினைத்திறன், பயனுறுதி, பொறுப்பாண்மை ஆகியன கேள்விக்குரியதாகும்.

1948ம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட முதலாவது மனித உரிமைப் பிரகடனமான அனைத்துலக மனித உரிமை பிரகடனம் (Universal Declaration of Human Rights) சர்வதேச நீதியாக மனித உரிமைக்கான பரந்த தளத்தை வழங்கியது. மனித உரிமையினைப் பாதுகாப்பதற்கும், ஊக்குவிப்பதற்கும் இப்பிரகடனம் பெரிதும் துணைபரிந்தது. இப்பிரகடனத்தின் 21ஆவது உறுப்புரையானது ஒவ்வொருவருக்கும் தத்தமது நாட்டின் ஆட்சியில் நேரடியாகவோ அல்லது சுதந்திரமாகவோ தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகள் மூலமோ பங்குபற்றுவதற்கு உரிமையுண்டு எனக் குறிப்பிடுகின்றது. அத்துடன் ஒவ்வொருவருக்கும் தத்தமது நாட்டிலுள்ள அரசாங்க சேவையில் சமமான முறையில் அமர்த்தப்படுவதற்கான உரிமையுண்டு எனவும் மக்களின் விருப்பமே அரசாங்க

அதிகாரத்தின் அடிப்படையாக அமைதல் வேண்டும் என்கிறது. இதனடிப்படையில் பார்க்கும்போது பெருந்தோட்ட மக்களுக்கு வாக்களிக்கும் உரிமை காணப்படுகின்ற போதும் உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளின் விவகாரங்களில் முழுமையாக பங்கேற்கவோ, அதன் சேவைகளை முழுமையாக பெறுவதற்கான உரிமையோ கிடைக்கவில்லை. உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளின் சேவை வழங்கலில் சமத்துவமான பங்கேற்பும் கிடைப்பதில்லை என்பதுடன் தேர்தல்களில் வாக்களிப்பதுடன் இவர்களின் பணி மட்டுப்படுத்தப்படுகின்றது.

அனைத்துலக மனித உரிமைப் பிரகடனத்தின் 22ஆவது உறுப்புரையானது ஒவ்வொரு பிரஜையும் சமூக பாதுகாப்புக்கான வளங்களைப் பெறுதல், தமது மதிப்பு மற்றும் ஆளுமையை விருத்தி செய்வதற்கு அவசியமான சமூக, பொருளாதார, கலாசார உரிமைகளைப் பெறுவதற்கு உரித்துடையவர்கள் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இந்த உரிமையினை பெருந்தோட்ட மக்கள் உள்ளுராட்சி அதிகார சபை சேவைகளின் மூலம் எவ்வளவு தூரம் அனுபவித்துள்ளனர் என்பது கேள்விக்குரியாகும். உள்ளுராட்சி சபைகளானது இன்று பல்வேறு சமூகப் பாதுகாப்பு வேலைத்திட்டங்களை மேற்கொண்டு வருகின்றன. அவற்றில் பெருந்தோட்ட மக்கள் பயனாளிகளாக உள்வாங்கப்படாமையானது சமத்துவம் என்ற கோட்பாட்டுடன் பெரிதும் முரண்படுவதாகவே காணப்படுகின்றது.

இப்பிரகடனத்தின் 25ஆம் உறுப்புரையானது ஒவ்வொருவரும் போதிய உணவு, உடை, வீட்டு வசதி, சுகாதார வசதிகள், சமூக சேவைகள் மற்றும் தமது நல்வாழ்வுக்கு அவசியமான சேவைகளைப் பெற உரித்துடையவர்கள் எனவும் வேலையின்மை, முதுமை, இயலாமை போன்ற குழநிலைகளில் அரசாங்க சமூக பாதுகாப்புக்கு உரித்துடையவர் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இலங்கையில் உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகள் வீடுமைப்பு, சுகாதாரம், குழந்தீர், கழிவுகற்றல், சுற்றாடல், பாதுகாப்பு, மகப்பேற்று சேவைகள் (மகப்பேற்று உரிமை), முதியோர் உதவித்திட்டங்கள் என பல சமூக சேவைகளை வழங்கி வருகின்றன. ஆயினும் இந்த செயற்றிட்டங்கள் பெருந்தோட்ட மக்களின் மேம்பாட்டை (முதியோர், கர்ப்பினிப் பெண்கள்) கருத்தில் கொள்ளவில்லை. அதனால் இவ்வுரிமையினையும் அனுபவிக்க முடியாதுள்ளனர். மேற்கூறிய வேலைத்திட்டங்கள் கிராமிய மக்களை முழுமையாக

சென்றடைவதுடன், அவர்களின் வாழ்விலும் சாதகமான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன.

1966ஆம் ஆண்டு ஜக்கிய நாடுகள் சபையால் வெளியிடப்பட்ட குடியியல் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் மீதான சர்வதேச பொருத்தனையின்<sup>59</sup> 25ஆம் உறுப்புரையானது நேரடியாகவோ அல்லது தாம் தெரிவு செய்த பிரதிநிதிகள் ஊடாகவோ பொதுத்துறை விவகாரங்களில் பங்கேற்க உரிமை உண்டு எனவும், சமத்துவமாக தமது நாட்டின் அரசாங்க சேவையில் சேர்ந்து கொள்ள முடியும் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. உண்மையில் பெருந்தோட்ட மக்கள் உள்ளூராட்சி அமைப்புகளுக்கு தமது பிரதிநிதிகளைத் தெரிவு செய்கின்ற போதும் அதன் விவகாரங்களில் முழுமையாகப் பங்கேற்கும் உரிமை இல்லை. அத்துடன் இவற்றின் சேவை வழங்கல், ஆட்சேர்த்தல் என்பவற்றிலும் சமத்துவம் பேணப்படுவதில்லை. கிராமிய மக்கள் அனுபவிக்கும் நன்மைகளை இவர்கள் அனுபவிப்பதில்லை. பெருந்தோட்ட மக்கள் வாழும் பகுதிகளில் உள்ளூராட்சி அமைப்புகளில் தொழில் புரிவோரில் 99வீதமானவர்கள் பெறும்பான்மையினத்தவர்களாகும். உதாரணமாக நுவரெலியா மாவட்டத்தில் காணப்படும் அம்பகழுவப் பிரதேச சபை எல்லைக்குள் 75வீதமான பெருந்தோட்ட மக்கள் வாழ்கின்ற போதும் 40%க்கும் குறைவான தமிழ் உத்தியோகத்தர்களே காணப்படுகின்றனர். உள்ளூராட்சி அமைப்புகளுக்கான ஆட்சேர்ப்பில் பெரியளவிலான இன், மொழி, பிரதேசப் பாகுபாடுகள் மற்றும் அரசியல் சார்புத்தன்மை காணப்படுகின்றன. அத்துடன் இச்சபையின் பயனையும், வளங்களையும் 25% பெறும்பான்மை மக்கள் அனுபவிக்கின்றமை பிரிதொரு முக்கிய விடயமாகும். ஆகவே குடியியல் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் மீதான சர்வதேச சமவாயத்தில் குறிப்பிடும் அரசாங்க சேவையினைப் பெறும் உரிமையினை பெருந்தோட்ட மக்கள் பூரணமாக அனுபவிக்க முடியாத நிலையிலேயே வாழ்ந்து வருகின்றனர் எனலாம். அதே சமவாயத்தின் 26ஆம் உறுப்புரையானது அனைவரும் சட்டத்தின் முன் சமனானவர்கள், சமபாதுகாப்புக்கு உரித்துடையவர்கள் எவரும் இன், நிற, பால், மொழி, சமயம், அரசியல் அல்லது பிற அபிப்ராயம், தேசிய அல்லது சமூகத்

<sup>59</sup> International Convention on Civil and Political Rights, 1966

தோற்றும், சொத்து, பிறப்பு அல்லது பிற அந்தஸ்து போன்ற ஏதேனும் அடிப்படையில் பாகுபாடு காட்டப்படக் கூடாது என குறிப்பிடுகிறது. மேற்கூறிய விடயத்தினை பெருந்தோட்ட மக்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது இவ்வுரிமை வெளிப்படையாகவே மீறப்படுவதனைக் காண முடிகிறது. உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளின் சேவைகள் பெருந்தோட்டங்களை முழுமையாக உள்வாங்காமையானது வெளிப்படையான சமூக ரீதியான பாரப்பட்சமாகக் காண முடியும்.

1965ஆம் ஆண்டு ஜக்கிய நாடுகள் சபையால் கொண்டுவரப்பட்ட சகல விதமான இனப்பாகுபாடுகளுக்கும் எதிரான சர்வதேச சமவாயத்தின்<sup>60</sup> 2ஆவது உறுப்புரையானது அனைத்து பொது அதிகார சபைகளும், உள்ளூர் அதிகார சபைகளும் இனக்கப்பாட்டு செயற்பாடுகளை மேற்கொள்ளாதிருப்பதனை உறுதி செய்ய வேண்டும் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இவ்விடயத்தை பெருந்தோட்டப் பகுதிகளில் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளின் சேவை வழங்கலுடன் ஒப்பிட்டு நோக்க வேண்டும். பெருந்தோட்டத்துறையில் வாழ்வோர் இந்தியத் தமிழ்களாகும். அவர்கள் இந்நாட்டின் தேசிய சிறுபான்மை இனமாகும். உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகள் இம்மக்களை சேவை வழங்கல் முறையில் இருந்து அந்தியப்படுத்தியிருப்பதானது ஒரு வகையான இனாதியான பாகுபாடாகவே கருத வேண்டும்.

அதேசமவாயத்தில் மூன்றாவது உறுப்புரையானது சில நாடுகளில் அரசக் கொள்கைகள் முழுமையாகவோ அல்லது பகுதியளவிலோ இன ரீதியான தனிமைப்படுத்தலுக்கு வழி செய்யலாம். இதனால் குறிப்பிட்டதொரு ஜனக்குழு இன, நிற, தேசிய இனத்துவ ரீதியான வெறுபாடுகள், இழிவுப்படுத்தல்கள், புறக்கணிப்பு என்பவற்றுக்கு உள்ளாகலாம் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இதனை இலங்கையின் பிரதேச சபை சட்டத்துடன் தொடர்புபடுத்தி நோக்கலாம். அதாவது இச்சட்டம் பகுதியளவிலோ, முழுமையாகவோ பெருந்தோட்ட மக்களை பாதித்திருப்பதுடன் அவர்களின் அரசாங்க சேவை பெறுவதற்கான உரிமையினை இல்லாது செய்துள்ளது. அரசக் கொள்கைகள் எவ்வாறு இன ரீதியான ஓரங்கட்டலுக்கு வழி செய்கிறது என்பதற்கு பிரதேச சபை சட்டம் மாத்திரம் அன்றி 1948ஆம் ஆண்டு பிரஜாவுரிமை சட்டம், 1949ஆம் ஆண்டு

<sup>60</sup> International Convention on Elimination of all Forms of Racial Discrimination, 1965

தேர்தல்கள் திருத்த சட்டம், 1964இும் ஆண்டு ஸ்ரீமா-சாஸ்த்திரி ஒப்பந்தம் என்பவற்றையும் குறிப்பிடலாம். இவை குறிப்பிட்ட ஓர் இனத்தின் மீது தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியவுடன் தேசிய நிர்வாக மற்றும் அபிவிருத்தி பொறிமுறையில் இருந்தும் இம்மக்களை ஓரங்கட்டியது.

அதேபோல் இச்சமவாயத்தின் சூழலை உறுப்புரை ஒரு நாட்டின் அனைத்து குழுக்களும், தனிநபர்களும், இன, நிற, தேசிய, வம்சாவளி வேறுபாடுகள் இன்றி அரசாங்கத்தால் வழங்கும் சேவைகளில் சமவாய்ப்பினை பெற்றுக் கொள்ள உரிமையுண்டு எனவும் எத்தகைய இன நிதியான பாகுபாடுகளும் இதில் காட்டப்படக் கூடாது எனவும் வலியுறுத்துகின்றது. அத்துடன் அனைத்து தரப்பினரும் சிலில், அரசியல், பொருளாதார, கலாசார உரிமைகளுக்கு உரித்துடையவர்கள். விசேடமாக பொதுமக்கள் பாவனைக்காக நடாத்தப்படும் நிறுவனங்கள் மற்றும் பொது சேவைகளை பெற்றுக்கொள்ள உரிமையுண்டு எனவும் குறிப்பிடுகிறது. உண்மையில் இந்நாட்டின் சிறுபான்மையினமாக வாழும் பெருந்தோட்ட மக்களால் இவ்வரிமைகளை சமமாக அனுபவிக்க முடிவதில்லை. உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளின் சேவைகளில் மாத்திரம் அன்றி பொது நிர்வாக சேவை வழங்கலிலும் பாகுபாடுகள் காணப்படுவதுடன், அரசின் பொது சொத்துக்களை ஏனைய சமூகத்தவர்கள் போன்று அனுபவிக்க முடியாதுள்ளனர். உள்ளுராட்சி அமைப்புக்களின் சேவை வழங்கலில் சமவரிமை, சமத்துவம் ஆகியன கிராமிய மக்களுக்கே மட்டும் படிப்பட்டுள்ளன. இச்சமவாயமானது சிறுபான்மையினங்களுக்கு பொது சுகாதாரம், தொழில்வாய்ப்பு, மருத்துவநலம், சமூக சேவைகள், கல்வி, கலாசார சேவைகள், போக்குவரத்து, பூங்காக்கள், வசிப்பிடம் ஆகியவற்றை கொண்டிருப்பதற்கான உரிமையுண்டு என்கிறது. உண்மையில் மேற்கூறிய சேவைகள் இலங்கையில் உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளின் மூலம் வழங்கப்படுகின்றன. இதன் நன்மைகள் கிராமிய மக்களை சென்றடையும் அளவுக்கு பெருந்தோட்ட மக்களை சென்றடையவில்லை. அதனால் இம்மக்களின் சமூக அசைவு, அபிவிருத்தி ஆகியன பெரிதும் கீழ்மட்டத்திலேயே காணப்படுவதுடன் அரசாங்க நிர்வாக இயந்திரத்தில் கணக்கில் எடுக்கப்படாத ஓர் சமூகமாகவும் காணப்படுகின்றனர்.

1986ஆம் ஆண்டு ஜக்கிய நாடுகள் சபையால் கொண்டுவரப்பட்ட அபிவிருத்திக்கான உரிமை தொடர்பான சர்வதேச பிரகடனமானது<sup>61</sup> ஒரு நாட்டில் வாழும் தனிநபர்கள் மற்றும் குழுக்களின் அபிவிருத்தியை உத்தரவாதம் செய்யும் நோக்குடனேயே நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. இப்பிரகடனம் அபிவிருத்தியை ஒவ்வொரு பிரஜையினதும் அடிப்படை மனித உரிமையாக அங்கீகரிப்பதுடன், அவர்களின் சமூக, பொருளாதார அபிவிருத்தியை தூண்டுகிறது. தேசிய அபிவிருத்தி மற்றும் உள்ளூர் அபிவிருத்தி செய்ப்பாடுகளில் எத்தகைய இன, மத, பிறப்பு, பிரதேச, வம்சாவளி ரீதியான பாகுபாடுகளும் காட்டப்படக் கூடாது என குறிப்பிடுகிறது. ஆயினும் பெருந்தோட்ட மக்களால் இவ்விரிமைகளை பூரணாக அனுபவிக்க முடியாத நிலையே காணப்படுகின்றது. மத்திய அரசாங்கம், மாகாண சபைகள், உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகள் ஆகியன தேசிய அபிவிருத்தி என்ற உயர் இலக்கியைக் கொண்டு பல அபிவிருத்தித் திட்டங்களை நாட்டின் பல்வேறு பிரதேசங்களில் மேற்கொண்டு வருகின்றன. அத்தகைய அபிவிருத்தி திட்டங்களில் நகர்ப்புற, கிராமியப்புற மக்கள் மீது காட்டப்படுகின்ற கரிசனை, அவதானம் பெருந்தோட்ட மக்கள் மீது காட்டப்படுவதில்லை என்பது வருந்தத்தக்க விடயமாகும். அத்தகைய திட்டங்களில் ஒரு சிறு பகுதியே இம்மக்களை சென்றடைகிறது. அதிலும் அரசியல் சாயம் கலக்கப்படுவதால் எவரும் பயனடைவதில்லை.

இந்தப் பிரகடனமானது அபிவிருத்தியின் அடிப்படை மனிதன், அபிவிருத்தி செயன்முறையின் பிரதான பங்காளி மனிதனே. எனவே அரசாங்கத்தின் அபிவிருத்திக் கொள்கைகள் யாவும் மனிதனை பிரதான பங்கேற்பாளனாகவும், நன்மையாளனாகவும் கொள்ள வேண்டும் எனக் குறிப்பிடுகிறது. இந்த விடயத்தை பொறுத்த வரையில் இலங்கையில் மத்திய அரசாங்கம் முதல் உள்ளூராட்சி அமைப்புக்கள் வரை பெருந்தோட்ட மக்களை அபிவிருத்தியின் பிரதான பங்காளிகளாகக் கருதுவதில்லை எனலாம். அவர்கள் 200 வருடக்காலமாக நாட்டின் அந்திய செலாவணிக்கு பாரிய பங்களிப்பு செய்து வருகின்றனர். காலத்துக்கு காலம் பதவிக்கு வந்த அரசாங்கங்கள் இம்மக்களின் உழைப்பினால் கிடைத்த வருமானத்தின் மூலமே நாட்டின் உட்கட்டமைப்பு வசதிகள் முதல் ஏனைய பொதுநல வேலைத்திட்டங்களையும் மேற்கொண்டன. ஆயினும் தேசிய கொள்ளள திட்டமிடலில், தீர்மானமெடுத்தலில்,

<sup>61</sup>International Declaration on Right to Development, 1986

அபிவிருத்தி திட்டங்களில் மாத்திரம் இவர்களின் மனக்குறைகள், பிரச்சினைகள், தேவைகள் உள்வாங்கப்படாமை ஓர் வரலாற்றாகவே காணப்படுகிறது.

மேலும் இப்பிரகடனமானது தனிநபர் மற்றும் குழுக்களின் அபிவிருத்திக்குச் சாதகமான சூழ்நிலை ஏற்படுத்துவது அரசின் அடிப்படை கடமை எனவும் அபிவிருத்திக்கான உரிமை பிரிக்க முடியாத மனித உரிமை எனவும், ஆகையால் அபிவிருத்திக்கான சமவாய்ப்பு யாவருக்கும் வழங்கப்பட வேண்டும் எனவும் குறிப்பிடுகிறது. இத்தகைய வாய்ப்புக்களை உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகள் இன்றும் பெருந்தோட்ட மக்களுக்கு வழங்கவில்லை. இது மாகாண சபைகளுக்கும், மத்திய அரசுக்கும் பொருந்தும். இப்பிரகடனத்தின் 12ஆவது உறுப்புரை மக்கள் சுய நிர்ணயத்தை பூரணமாக உணர அபிவிருத்திக்கான உரிமை அவசியம், அவ்வரிமையிலேயே அது தங்கியுள்ளது என வலியுறுத்துகிறது. 2ஆவது உறுப்புரையானது அரசுகள் தேசிய அபிவிருத்தி கொள்கைத் திட்டங்களை ஒட்டுமொத்த மக்களின், தனி நபர் நல்வாழ்வினையும் நோக்கா கொண்டு உருவாக்கி அவர்களின் செயலாக்கமிக்க, அர்த்தமுள்ள, சுதந்திரமான, உண்மையான பங்குபற்றுதலை நியாயமான வளப்பகிர்வினை உறுதிசெய்ய வேண்டும். அது அரசின் கடமை மற்றும் உரிமை என்கிறது. இவை பெருந்தோட்ட மக்களைப் பொறுத்த வரை அடையமுடியாத உரிமைகளாகவும், உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளின் அபிவிருத்தியில், திட்டமிடலில் பங்கேற்க முடியாதவர்களாகவுமே உள்ளனர். அபிவிருதியை அடைந்துக் கொள்வதில், அபிவிருத்தி சேவையை பெற்றுக்கொள்வதில் மக்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளை அரசு அடையாளம் கண்டு பொறுத்தமான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் என இப்பிரகடனம் மேலும் குறிப்பிடுகிறது.

விசேடமாக அபிவிருத்தி செயன்முறையில் எந்தவொரு ஜனக்குமுடிவுக்கும் இன, மத, பால், மொழி அடிப்படையில் பாகுபாடுகள் காட்டப்படக் கூடாது என்கிறது. உண்மையில் உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளுக்கு ஏதேனும் சேவைகளைப் பெற்றுக் கொள்ள பெருந்தோட்ட மக்கள் செல்லும் போது அவர்கள் மொழி ரீதியான பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுப்பதுடன் பாகுபாடுகளுக்கும் ஆளாகின்றனர். காரணம் இவ்வமைப்புகளின் சேவை வழங்கல், நிர்வாகக் கருமங்கள் அதிகம் சிங்கள

மொழியிலேயே இடம்பெறுவதாகும். இதனால் பெருந்தோட்ட மக்கள் மொழி ரீதியான அசௌகரியங்களுக்கு உள்ளாகின்றனர்.

இப்பிரகடனத்தின் 8ஆவது உறுப்புரையானது அரசு எல்லா பிரஜைகளுக்கும் அடிப்படையான வளங்களை பெற்றுக் கொள்வதற்கான வாய்ப்பினை உறுதிசெய்ய வேண்டும். (கல்வி, சுகாதாரம், உணவு, வீடு, தொழில், வருமானப் பகிர்வு) இவை சமமாகக் கிடைப்பதனை உறுதிசெய்ய அவசியமான நடவடிக்கைகளை அரசுகள் மேற்கொள்ள வேண்டுமெனவும், அரசின் எல்லா மட்டங்களிலும் பொது மக்களின் பங்கேற்பு உறுதிசெய்யப்பட வேண்டும் எனவும் அப்போதே மனித உரிமையின் முழுமையான பயனை அடையமுடியுமெனவும் குறிப்பிடுகிறது. மேற்கூறிய சேவைகள் உள்ளுராட்சி அமைப்புக்களின் மூலம் பெருந்தோட்ட மக்களுக்கு செல்கின்றனவா என்பதை உறுதிப்படுத்த இலங்கை அரசு எத்தகைய நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொள்ளவில்லை என்பது பொருத்தமானதாகும். மத்திய அரசாங்கத்தின் மூலம் ஒரு சில சேவைகள் கிடைக்கப் பெற்றாலும் உள்ளுராட்சி அமைப்புக்களின் மூலம் சமவளப்பகிர்வு மற்றும் மேற்சொன்ன பொதுநல் சேவைகளை முழுமையாக பெற முடியாத நிலையே காணப்படுகிறது.

உண்மையில், இதுவரை பார்த்த சுகல சர்வதேச மனித உரிமை சமவாயங்களையும் இலங்கை அரசு கைச்சாத்திட்டு ஏற்றுள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அந்தவகையில் பகுப்பாய்வு செய்யப்பட்ட உரிமைகளை யாவும் நாட்டின் சுகல பிரஜைகளுக்கும் எத்தகைய வேறுபாடுகளும் இன்றி அனுபவிக்க சட்ட ரீதியான ஏற்பாடுகளை மேற்கொள்ள வேண்டியது இலங்கை அரசின் கடப்பாடாகும். ஆயினும் இவ்விரிமைகளை நாட்டின் ஏனைய சமூகத்தினர் அனுபவிக்கின்ற போதும் பெருந்தோட்ட மக்கள் சம அரசாங்க சேவை, சம வளப்பகிர்வு, அடிப்படை மனித தேவைகள் ஆகியன இன்னும் முழுமையாகக் கிட்டாத ஓர் சமூகமாகவே வாழ்ந்து வருகின்றனர். இதில் குறிப்பாக 1994லும் ஆண்டு இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தில் குடியியல் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் மீதான சர்வதேசப் பொருத்தனை உள்ளூர் மனித உரிமைச் சட்டமாக மாற்றப்பட்டது. ஒரு சர்வதேச மனித உரிமைச் சட்டம் உள்ளூர் சட்டமாக மாற்றப்படும் போது அதற்கான சட்ட வலிமை அதிகமாகும். இச்சமவாயம் அதிகம் அரசாங்க சேவையினைப் பெறுவதில், வழங்குவதில் எத்தகைய பாகுபாடும்

காட்டப்படக்கூடாது, அது ஒரு மனித உரிமை, சகலமட்ட அரசாங்க செயற்பாடுகளிலும் பங்கேற்கும் உரிமை சகல பிரஜைகளுக்கும் உண்டு என குறிப்பிடுகின்றது. ஆயினும் இச்சமவாயம் இன்னும் முழுமையாக நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை. இருந்தபோதும், இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள உரிமைகள் மீறப்படுகின்றபோது சட்ட உதவியினை நாட முடியும். குறிப்பாக நிர்வாக மேன் முறையீட்டு நியாய சபை மற்றும் மேன் முறையீட்டு நீதிமன்றம் ஆகியவற்றை நாடலாம். அத்துடன் அரசாங்க சேவை வழங்கலில், பெறுவதில் சகலருக்கும் சம வாய்ப்பினை உறுதிசெய்ய நிறுவன ரீதியான பொறிமுறையொன்றும் இந்நாட்டில் இல்லை. இதனால் பெருந்தோட்ட மக்கள் உள்ளுராட்சி அமைப்புகளின் சேவைகளை மாத்திரம் அன்றி ஏனைய அரசாங்க சேவைகளையும், நிர்வாக சேவைகளையும் பூண்மாகப் பெற முடியாதுள்ளனர். இது விடயத்தில் வெளிப்படையான பாகுபாடு காணப்படுவது மறுப்பதற்கில்லை.

மேலும், 1992ல் ஜக்கிய நாடுகள் சபையால் கொண்டுவரப்பட்ட சிறுபான்மையினர் உரிமை தொடர்பான பிரகடனம் அடிப்படையில் சிறுபான்மையினங்களுக்கு எதிரான பாகுபாடுகள், அநீதிகள் மற்றும் உரிமை மீற்றுக்களைத் தடுத்து அவர்களின் உரிமையினைப் பாதுகாத்து ஊக்குவிக்கும் நோக்குடனேயே நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. இப்பிரகடனத்தில் குறிப்பிடப்படுகின்ற சில உரிமைகளானது இலங்கையில் தேசிய சிறுபான்மையினராக வாழுந்து வரும் பெருந்தோட்ட மக்களால் அனுபவிக்க முடியாத நிலையே காணப்படுகின்றது. இதனை உள்ளுராட்சி அமைப்புகளின் சேவை வழங்கலுடன் தொடர்புபடுத்தி நோக்க வேண்டும். அந்தவகையில் இப்பிரகடனத்தின் 2ம் விதியானது சிறுபான்மையினத்தவர்கள் தமது கலாசாரம், சமயம் என்பவற்றை பின்பற்றவும், தங்களது மொழியை எவ்வித குறுக்கீடுகளுமின்றி தணிப்பட்ட முறையிலும் பொதுவாகவும் சுதந்திரமாகவும் பாரபட்சங்கள் இல்லாமல் பயன்படுத்தவும் உரிமையுண்டு என்பதனை வலியுறுத்துகிறது. இவ்விதியின் 2ம் பிரிவானது சிறுபான்மையினத்தை சேர்ந்தவர்கள் கலாசார, சமய, சமூக, பொருளாதார மற்றும் பொது விடயங்களில் சுதந்திரமாக பங்கேற்கும் உரிமையுண்டு எனவும் அரசுகள் அவ்வுறிமையினை அனுபவிப்பதற்கான குழலை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்கிறது. ஆயினும், பெருந்தோட்ட மக்களால் உள்ளுராட்சி அமைப்புக்களின் மூலம் தாய் மொழியில் சேவையினையோ பெறவோ அதன்

செயற்பாடுகளில் சுதந்திரமாக பங்கேற்கவோ உரிமையற்ற நிலையிலேயே வாழ்ந்து வருகின்றனர். வேறுவகையில் கூறுவதாயின் உள்ளுராட்சி அமைப்புகளின் பாரபட்சமான சேவை வழங்கள் சிறுபான்மையினர் உரிமை தொடர்பான சர்வதேச பிரகடனத்தை மீறுவதாக அமைந்துள்ளது.

இவையெல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இலங்கையில் மிக உயர்ந்த சட்டமாகக் கருதப்படுகின்ற 1978ஆம் ஆண்டு அரசியல் யாப்பின் மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் இலங்கைப் பிரஜைகளுக்குள்ள அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இவ் அத்தியாயத்தின் உறுப்புரை 12(ii) ஆனது இன, மத, மொழி, சாதி, பால், அரசியல் கொள்கை, பிறப்பிடம் ஆகியன காரணமாக எந்தவொரு பிரஜைக்கும் பாரபட்சம் காட்டப்பட கூடாது எனக் குறிப்பிடுகின்றது. ஆயினும் அரசாங்க சேவை வழங்கவில்லை, குறிப்பாக உள்ளுராட்சி அமைப்புகளின் சேவை வழங்கவில்லை இன, மொழி, பிறப்பிடம் காரணமாக பாகுபாடுகள் காட்டப்படுகின்றமை வெளிப்படையான யதார்த்தமாகும். குறிப்பாக பெருந்தோட்ட துறையில் வாழ்பவர்கள் இந்தியத் தமிழர்களாகும். அவர்கள் தமிழ் மொழியையே பேசகின்றனர். அவர்கள் தோட்டக் கட்டமைப்புக்குள் வாழ்வதானால் அவர்களுக்கு முழுமையாக உள்ளுராட்சி அமைப்புகளின் சேவைகள் சென்றடைவதில்லை. இதனை ஓர் இன ரீதியான பாகுபாடாகவும், துறைசார்ந்த பாகுபாடாகவும் (sectoral discrimination) காணமுடியும். அதேநேரம் மொழி ரீதியான பாகுபாடாகவும் காணமுடியும். பெரும்பாலும் உள்ளுராட்சி அமைப்புகளில் பணியாற்றும் அதிகாரிகள் சிங்கள மொழி பேசவோர்களாகும். இதனால் இச்சேவைகளைப் பெறுகின்ற போது மொழி ரீதியான பாகுபாடுகளுக்கும் ஆளாகின்றனர். இதன் மூலம் புலப்படுவது யாதெனில் அரசியலமைப்பு அந்தஸ்தினைப் பெற்ற உரிமைகளைக் கூட பெருந்தோட்ட மக்கள் அனுபவிக்க முடியாத நிலையிலேயே வாழ்ந்து வருகின்றனர் என்பதாகும்.

இதே உறுப்புரையில் உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகள் மற்றும் ஏனைய அரசாங்க சேவைகளில் உள்ளோர் எந்தவொரு மொழியிலும் (அவசியம் தேவைப்படுகின்ற போது) போதிய அறிவைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இவ்விடயத்தில் அண்மைக்காலங்களில் ஒரு சில முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டு வந்தாலும் பெருமளவிலான உள்ளுராட்சி அதிகார

சபைகளில் பணியாற்றும் அதிகாரிகள் தமிழ்மொழியில் கருமமாற்ற முடியாதவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். மறுபுறமாக தமிழ் மொழியைக் கற்று பயனுறுதியிக்க அரசாங்க சேவையினை தோட்டப்பற மக்களுக்கு வழங்க வேண்டும் என்ற விருப்பம், அர்ப்பணிப்பு, ஆர்வம் இவர்களிடம் இல்லை. மொழித்தடைகளால் பெரும்பாலான பெருந்தோட்ட மக்கள் உள்ளுராட்சி அமைப்புகளுக்குச் சென்று சேவைகளைப் பெற, முறைப்பாடுகளைச் செய்ய தயங்குகின்றார்கள் (Bandara, 2009). இதன் தாக்கத்தினை பெருந்தோட்ட மக்கள் வாழும் எல்லா மாவட்டங்களிலும் கண்டுகொள்ள முடியும்.

உண்மையில் உறுப்புரை 12 (II) நது சிறுபான்மை இனத்தவர்களின் பாதுகாப்பை உறுதி செய்வதாக, அமைந்தாலும் குறிப்பாக அரசுக் கொள்கைகளில், சேவை வழங்கலில், வளப்பகர்வில், அபிவிருத்தியில் இவ்வரிமையின் நடைமுறைப் பிரயோகம் பெரிதும் திருப்தியற்றதாகவே காணப்படுகின்றது. மொழி விடயத்தைப் பொறுத்த வரை அரசாங்கத்துறையில் பணியாற்றும் அதிகாரிகள் தமது பணிகளை சீராக நிறைவேற்ற எந்த மொழி அவசியமாக உள்ளதோ அந்த மொழியினை தெரிந்திருத்தல் வேண்டும் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. ஆயினும் பெருந்தோட்ட மக்கள் அதிகமாக வாழும் நுவரெலியா மாவட்டத்தில் கூட பெருமளவிலான அரசு அதிகாரிகள் தமிழ் மொழி அறிவு அற்றவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். உள்ளுராட்சி அமைப்புகளும் சிங்கள மொழியிலேயே சேவை வழங்குகின்றன<sup>62</sup>.

விசேடமாக உறுப்புரை 12இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள உரிமைகளானது பிரஜாகளுக்கு மாத்திரமே என்ற அர்த்தத்திலேயே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதனால் இந்திய தமிழர்களால் நீண்டகாலம் இவ்வரிமையினை அனுபவிக்க முடியாத நிலையே காணப்பட்டது. ஆயினும் 2004ஆம் ஆண்டு பிரஜாவரிமைப் பிரச்சினை பாராளுமன்ற சட்டத்தின் மூலம் தீர்க்கப்பட்டதனால் உறுப்புரை 12இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள உரிமைகளை அனுபவிக்க இந்திய தமிழர்களும் உரித்துடையவர்கள் என்பது மனங்கொள்ள வேண்டிய விடயமாகும். இன்று இவ்வரிமைகளை அனுபவிப்பதில் பாகுபாடுகள் அல்லது

<sup>62</sup> அம்பக்முவ பிரதேச சபைக்குள் 75%க்கும் அதிகமான தமிழ் பேசும் மக்கள் வாழ்கின்ற போதும் தமிழ் மொழியில் அரசாங்க சேவைகளை பெற முடியாத நிலையே தொடர்கிறது. இது தாய் மொழியில் அரசு சேவைகளை பெறும் உரிமையினை மறுக்கும், மீறும் செயலாகும்.

புறக்கணிப்புக்கள் இடம்பெறின் இந்நாட்டின் பிரஜைகள் என்ற வகையில் உச்ச நீதிமன்றத்தில் அடிப்படை உரிமை மீறல் வழக்கு தாக்கல் செய்ய முடியும். அதற்கான உரிமை சகலருக்கும் உண்டு. அவ்வுரிமையினை மறுதலிக்க முடியாது. இது குறித்த பரந்தளவிலான விழிப்புணர்வு பெருந்தோட்ட மக்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும்.

ஒட்டுமொத்தமாக தொகுத்து நோக்கும் போது தேசிய மற்றும் சர்வதேச மனித உரிமை நியமங்களானவை ஒரு நாட்டின் அரசாங்க சேவைகளை தேசிய மட்டத்திலும், உள்ளுராட்சி மட்டத்திலும் பெற்றுக் கொள்வதனை ஓர் அடிப்படை மனித உரிமையாக அங்கீரித்துள்ளன என்பதில் மாற்றுக் கருத்தில்லை. ஆயினும் அவ்வுரிமையினை பெருந்தோட்ட மக்கள் இன்றும் முழுமையாக அனுபவிக்க முடியாத நிலையிலேயே உள்ளனர் என்பது கவலைக்குரிய விடயமாகும். இதன் எதிரமறையான தாக்கத்தினை அதிகமாகவே உள்ளுராட்சி அமைப்புகளின் சேவை வழங்கலில் கண்டுக்கொள்ள முடியும். மனித உரிமைக் கோட்பாட்டுத் தளத்தில் நோக்கும் போது இதனை ஒரு அடிப்படை மனித உரிமை மீறலாகவும், அடிப்படை உரிமைகளை மறுதலிப்பதாகவும் குறிப்பிடலாம். ஆகவே இலங்கையின் அரசியல் திட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமைகளையும், சர்வதேச மனித உரிமை நியமங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மனித உரிமைகளையும் பெருந்தோட்ட மக்களும் அனுபவிக்க தேசிய ரீதியான பொறுமுறையொன்றை உருவாக்கி அதனை உத்தரவாதப்படுத்த வேண்டும். உள்ளுராட்சி சபைகளின் சேவை வழங்கலில், அபிவிருத்தியில், அபிவிருத்தி திட்டமிடலில் இம்மக்களுக்கு விசேட கவனிப்பு வழங்கப்பட வேண்டும். மனித உரிமை நியமங்களுக்கமைய பல்லின மக்கள் வாழும் நாடுகளில் சமூக, பொருளாதார ரீதியாக பின்னடைந்த, ஒதுக்கப்பட்ட மக்களின் மேம்பாட்டுக்காக சில விசேட கொள்கைத் திட்டங்கள் வகுக்கப்படுகின்றன. அத்தகைய ஏற்பாடுகளை பகுப்பாய்வு செய்து பொருத்தமான உபாயமொன்றினை பெருந்தோட்ட மக்களின் மேம்பாட்டுக்காக கையாள வேண்டும்<sup>63</sup>. அதன் மூலம் பெருந்தோட்ட

<sup>63</sup> அபிவிருத்தியில் முழுமையான நன்மைகளை பெறாத பிற்பட்ட சிறுபான்மையினாங்களின் மேம்பாட்டுக்காக நியாயமான பாரப்பட்சக் கொள்கை (இந்தியா), குறைநீர் நடவடிக்கை (அமெரிக்கா), ஒதுக்கீட்டு கொள்கைகள் (வருங்கேரி) என்பன நடைமுறையில் காணப்படுகின்றன.

மக்களையும் உள்ளுராட்சி சபைகளின் சேவை வழங்கலில் பயணாளிகளாகவும், பங்காளிகளாகவும் அங்கீகரிக்க வேண்டும். அத்துடன், தேசிய மற்றும் சர்வதேச மனித உரிமை பொறிமுறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பரந்தளவிலான நியாய பிரசாரங்களை மேற்கொள்வதன் மூலமும் இப்பிரச்சினைக்கான தீர்வினை எட்ட முடியும். பெருந்தோட்ட மக்கள் உள்ளுராட்சி அமைப்புக்களில் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளமையினை தேசிய மற்றும் சர்வதேச மனித உரிமை சட்டங்களில் உத்தரவாதப்படுத்தப்பட்டுள்ள உரிமைகளை மீறும் ஒரு செயலாக நியாயப்படுத்த வேண்டும்.

### 5. பெருந்தோட்ட மக்களும் உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளும்:

சேவை வழங்கல் பிரச்சினைகளும் சவால்களும் சமூகத்தின் தேவைகளுக்கும், எதிர்ப்பார்க்கைகளுக்கும் ஏற்ப பொறுப்புடன் செயற்படுவதற்காக பொதுத்துறைகள், உள்ளூர் அமைப்புகள் உருவாக்கப்படுவதுடன், அவை சமமான சேவை வழங்குவதை உறுதி செய்வதில் பிரதான பங்கை வகிக்கின்றன. இன் சாதி, பிரதேசம் என்ற வித்தியாசம் இன்றி குடிமக்களின் அனைத்துப் பிரிவினருக்கும் பொறுப்புக்கூறுக் கூடியதாகவும், பாரபட்சமில்லாமலும் எவருக்கும் அனுகக்கூடியதாகவும் பொறுப்புடன் செயற்படக்கூடியதாகவும் அரசாங்க நிறுவனங்கள் காணப்பட வேண்டும் (Bandara, 2009). ஆயினும் இந்நிறுவனங்களில் பாரபட்சங்கள், பொறுப்பற்ற தன்மை, புறக்கணிப்புகள், ஊழல் மோசடி போன்ற சீர்க்கேடுகள் காணப்படுவதால் யாவராலும் அரசாங்க சேவைகளை அனுபவிக்க முடியாதுள்ளது. அந்தவகையில் இலங்கையில் வாழும் பெருந்தோட்ட மக்களை அரசாங்க நிர்வாக இயந்திரத்தில் புறக்கணிக்கப்பட்ட சமூகமாக குறிப்பிட முடியும். உண்மையில் பெருந்தோட்ட மக்கள் அரசாங்க சேவைகள் குறித்து திருப்பதியற்றவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். அத்துடன் ஒரு மூன்றாம் தரப்பு உதவியின்றி ஒரு முறையான அரசாங்க சேவையை தம்மால் பெற்றுக் கொள்ள முடியாதென உணர்கின்றனர். இலங்கையில் அரச சேவை வழங்கும் பொறிமுறையில் பலவிதமான சமூக, இன ரீதியான, கலாசார பின்னணியைக் கொண்ட மக்களுக்கு அரச சேவையினை இலகுவாக அனுகுவதற்கான சாத்தியப்பாடு குறைவாகவே காணப்படுகிறது (Bandara, 2009, Hettige, 2003).

பெருந்தோட்டப்                    பிரதேசங்களுக்கே                    உரித்தான  
 தனித்துவமான நிறுவனக் கட்டமைப்பை பெருந்தோட்ட சமூகம்  
 கொண்டிருக்கின்றது. இவர்கள் பிரித்தானியர் ஆட்சின் போதும்  
 காலம் காலமாக பதவிக்கு வந்த அரசாங்கத்தினாலும் பல்வேறு  
 அடக்குமுறைகளுக்கு                    உட்பட்டதுடன்                    தேசிய நிர்வாகப்  
 பொறிமுறையிலிருந்தும் ஓரங்கட்டப்பட்டனர். இதனால் இந்நாட்டில்  
 ஏனைய சமூகத்தவர்களை                    விட                    சமூக,                    பொருளாதார  
 அபிவிருத்தியில் பின்னடைந்த நிலையிலேயே காணப்படுகின்றனர்.  
 உண்மையில் ஒரு நாட்டில் பொது நிர்வாகத்தின் பணியானது  
 வெறுமென பொருட்களையும், சேவைகளையும் வழங்குவது மாத்திரம்  
 அன்றி சமூகத்தில் மிகவும் பலவீனமான ஒதுக்கப்பட்ட மக்கள்  
 குழுக்களை அடையாளம் கண்டு அவர்களுக்கு அவசியமான  
 சேவைகளை வழங்கி அவர்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை மேம்படுத்த  
 வேண்டும். இவ்வாறு பொறுப்புடன், ஜனநாயக விழுமியங்களுடன்  
 செயற்படும் ஆட்சி நிகழும் போதே சட்டத்தின் ஆட்சி, மனித  
 உரிமைகளுக்கு மதிப்பளித்தல், வினைத்திறனும் பயனுறுதியுமிக்க  
 பொதுச்சேவை வழங்கல், பாகுபாடற்ற சேவை வழங்கல்,  
 ஒதுக்கப்பட்ட ஜனக்குழுக்களின் மனித உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல்,  
 பங்கேற்பு ஜனநாயகம் என்பவற்றைக் கண்டுகொள்ள முடியும்  
 (Bandara, 2009). உண்மையில் அரசாங்க நிறுவனங்களானது  
 சமூகத்தில் உள்ள ஏற்றுத் தாழ்வுகளை அகற்றும், சமத்துவத்தை  
 நிலைநாட்டும் ஓர் இயந்திரமாக செயற்பட வேண்டும். குழிமக்கள்  
 தமது உரிமைகளை அனுபவிக்கும் குழலொன்று காணப்படும்  
 போதே ஜனநாயகம் வெற்றியளிக்கும் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

மேற்கூறிய விடயங்களை                    பெருந்தோட்ட                    மக்களுடன்  
 ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது இம்மக்கள் வாழும் பிரதேசங்களில்  
 எத்தகைய திருப்திகரமான                    பொது                    சேவை                    வழங்கலையும்  
 கண்டுகொள்ள முடிவதில்லை என்ற முடிவுக்கு வரலாம். அதிகாரப்  
 பன்முகப்படுத்தல் மற்றும் மனித உரிமைக் கோட்பாட்டு தளத்தில்  
 பார்க்கும் போது                    உள்ஞாராட்சி                    அதிகார சபைகளின் மூலம்  
 பெருந்தோட்ட                    மக்கள்                    எத்தகைய                    ஏற்றங்களையும்  
 அடைந்துக்கொள்ளவில்லை என்பது                    தெளிவாகிறது. இலங்கையின்  
 மலையக தமிழ்கள் குமார் 1,500,000 பேர் வாழ்கின்றார்கள்.  
 இவர்களில் குமார் 900,000பேர்                    பெருந்தோட்டங்களிலேயே வாழ்ந்து  
 வருகின்றனர். இந்த 900,000                    பெருந்தோட்ட                    மக்கள்                    உள்ஞாராட்சி

சபைகளின் செயற்பாட்டு சட்டகத்துக்குள் முழுமையாக உள்வாங்கப்படாமையானது அம்மக்களின் அபிவிருத்தியில் மாத்திரம் அன்றி ஒட்டுமொத்த தேசிய அபிவிருத்தியிலும் எதிர்மறையான தாக்கத்தினையே ஏற்படுத்தியுள்ளது. இன்று பெருந்தோட்ட மக்கள் மாநகர சபை, நகர சபை மற்றும் பிரதேச சபையின் ஆஸ்புலப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவ்வமைப்புக்கள் சமூக, பொருளாதார அபிவிருத்திக்கு அவசியமான பல பணிகளை மேற்கொள்வதுடன் அப்பிரதேச மக்களின் அபிவிருத்தி, சமூக பாதுகாப்பையும் நோக்காகக் கொண்டு செயற்பாட்டு வருகின்றன. ஆயினும் இத்தகைய செயற்பாடுகள் பெருந்தோட்டங்களை முழுமையாக சென்றுடைவதில்லை (Vijesandiran, 2011, Hettige, 2003). உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளுக்கு பெருந்தோட்ட மக்கள் வரி செலுத்தாமையினை ஒரு காரணமாகக் கொண்டு சேவை வழங்களில் புறக்கணிப்புக்கள் இடம்பெறுகின்றன. கிராமிய மற்றும் நகர மக்கள் தாம் பெற்றுக் கொள்ளும் சேவைகளுக்கு வரி செலுத்துவதாகவும் பெருந்தோட்ட மக்கள் உள்ளுராட்சி சபைகளுக்கு வரி செலுத்துவதில்லை எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. உள்ளுராட்சி சபைகளின் பிரதான வருமான மூலங்களில் வரி வருமானமும் ஒன்றாகும். ஆகவே அந்த வரிப்பணம் செலுத்தும் மக்களுக்கே சேவைகள் வழங்கப்படுவதாக குறிப்பிடப்படுகின்றது. ஆயினும் இவ்வாதத்தினை தர்க்க ரீதியற்ற ஒன்றாகவே நோக்க வேண்டும். வரி செலுத்தாமையினைக் காரணம் காட்டி அரசாங்க சேவையில் பாகுபாடு காட்டுவது மனித உரிமை மீறலாகவே நோக்கப்பட வேண்டும். தோட்டங்கள் கிராமங்களாகக் காணப்படுமாயின், தோட்ட எல்லைகள் முழுமையாக அரச நிர்வாக எல்லைக்குள் உள்வாங்கப்பட்டிருக்குமாயின் தோட்டப்பற மக்களும் வரி வழங்குனர்களாக (tex payers) காணப்பட்டிருப்பர். இன்று தோட்ட நிர்வாக எல்லைகளும் அரச நிர்வாக எல்லைகளும் தனித்தனியான அலகுகளாகக் காணப்படுகின்றன. இதற்கு அரச கொள்கைகளே காரணமாகும். தோட்டங்களை தனியாருக்கு குத்தகைக்கு விடும் போது இது குறித்து சிந்தித்திருக்க வேண்டும். ஆகவே வரி அறவிடலைக் காரணம் காட்டி சேவைகளை புறக்கணிப்பது சட்டரீதியான பாரப்பாகும் (statutory discrimination).

அத்துடன் பிரதேச சபை சட்டத்தின் கீழ் பெருந்தோட்டங்கள் வர்த்தக அல்லது வியாபார நிறுவனங்களாகவே (Business

Enterprises/Entity) அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அதன் பொருள் தோட்டங்கள் கிராமங்கள் என்ற வரையறைக்குள் கொண்டுவரப்படவில்லை என்பதாகும். தோட்டக் குடியிருப்புக்கள் பெருந்தோட்ட முகாமைத்துவத்தின் கட்டுப்பாட்டில் காணப்படுவதாகவும் இது அரசாங்க நிர்வாகத்திலிருந்து வேறுபட்ட கட்டமைப்பு எனவும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. ஒரு தேசிய அரசின் ஆஸ்திரலத்தில் வாழும் ஒரு குறிப்பிட்ட மக்கள் கூட்டம் வாழும் பிரதேசத்தை தனியாருக்கு குத்தகைக்கு விட்டிருப்பதனால் பொது சேவை வழங்கலில் பாகுபாடு காட்டுவது ஓர் வெளிப்படையான உரிமை மீறலாகும். பிரதேச சபைகள் தோட்டப்பற மக்களுக்கு மிகவும் அண்மைய நிறுவனங்களும். அத்தகையதொரு நிறுவனம் இம்மக்களுக்கு சேவை வழங்காமையானது மாகாண சபை, மற்றும் ஏனைய அரச நிறுவனங்கள் தமது சேவைகளை விஸ்தரிக்காமைக்கு அல்லது வழங்காமைக்கு முக்கிய காரணமாக அமைந்துள்ளது எனலாம். மத்திய அரசாங்கத்தின் அமைச்சுக்கள், மாகாண அமைச்சுக்கள் உள்ளூர் மட்டத்தில் பிராந்தியக் காரியாலயங்களை தாபித்து எண்ணற்ற அபிவிருத்தி செயற்பாடுகளை கிராமிய அபிவிருத்தியை இலக்காகக் கொண்டு மேற்கொண்டு வருகின்றன. அவற்றில் பெரும்பாலானவை பிரதேச சபைகளின் மூலமே நெறிப்படுத்தப்படுகின்றன. ஆயினும் பிரதேச சபை எல்லைக்குள் பெருந்தோட்டங்கள் இன்மையால் அத்தகைய சேவைகள் இம்மக்களை சென்றடைவதில்லை. பிரதேச சபை சட்டத்தின் கீழ் பெருந்தோட்டங்கள் தனியாருக்குரிய உடமையாகக் (Private Property) கருதப்படுகின்றன. ஆகவே தோட்ட முகாமைத்துவம் அங்கு வாழும் மக்களின் சேம நலன்களில் அக்கறை காட்ட வேண்டும், அதற்காக பண்த்தை முதலீடு செய்ய வேண்டும் என எதிர்ப்பார்க்கப்படுகின்றது. பிரதேச சபைகளின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அல்லது சேவை வழங்கலில் தோட்டக் குடியிருப்புக்கள் இல்லை என்பதே இதன் அர்த்தமாகும். ஆகையால் பிரதேச சபைகளின் நிதி முழுமையாக கிராமிய அபிவிருத்திக்காக செலவிடப்படுகின்றது. அதன் பயனாளிகள் கிராமிய மக்களே தவிர பெருந்தோட்ட மக்கள் அல்ல. வியாபார நோக்கத்துக்காக பலவேறு இடங்களில் அரச காணிகள் குத்தகைக்கு விடப்பட்டுள்ளன. ஆயினும் அத்தகைய நிறுவனங்களில் தொழில் புரிவோர், அதனை கூற்றி குடியிருப்போர் உள்ளூராட்சி சேவைகளை பெறுவதிலிருந்து, அபிவிருத்திப்பணிகளில் இருந்து ஒதுக்கப்பட்டுள்ளனரா என்பது

குறித்து சிந்திக்க வேண்டும். அந்திறுவனங்கள் தனியாரிடம் காணப்பட்டாலும், அங்கு பணிபுரியும் மக்கள் மீது அரசாங்க சேவைகளை பெறுவதில், அபிவிருத்தியின் பயனை அனுபவிப்பதில் எத்தகைய மட்டுப்பாடுகளும் இடப்படவில்லை என்பது மனங்கொள்ள வேண்டிய விடயமாகும்.

தோட்ட முகாமைத்துவம் அதிக வருமானத்தை ஈட்டுகின்ற நிறுவனமாகும். அதனால் ஆங்கள் மக்களின் சமூக நலனுக்காக தோட்ட முகாமைத்துவத்தால் அதிக பணத்தை முதலிட முடியும் என்ற எண்ணத்தில் பிரதேச சபைகளின் சேவைகள் கிராமிய மக்களுக்கு மாத்திரம் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் பெருந்தோட்டங்களும் அரச நிர்வாக எல்லைக்குள்ளேயே காணப்படுகின்றன, தோட்ட மக்களும் பிரதேச சபை தேர்தலில் வாக்களிக்கின்றார்கள். அவர்களும் இந்நாட்டின் பிரஜைகள், அரசாங்க சேவைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள அவர்களுக்கும் உரிமையுண்டு ஆகிய யதார்த்தங்கள் இன்னும் பேசப்படாதவைகளாகவே காணப்படுகின்றன.

பேராசிரியர் ஹெட்டிகே, அவர்கள் “கிராமியப்புற மக்கள் தமது நாளாந்த தேவைகளுக்கு அரச நிறுவனங்களில் தங்கியிருப்பதாகவும் அதேவேளை பெருந்தோட்ட மக்கள் முழுமையாக தோட்ட நிர்வாகத்தில் தங்கியிருப்பதாகவும், இவர்கள் அரச நிறுவனங்களுடன் மிகக் குறைந்த தொடர்பினைக் கொண்டிருப்பதாகவும் குறிப்பிடுகின்றார்<sup>64</sup>. இதன் பொருள் அரச நிர்வாகக் கட்டமைப்பில் பெருந்தோட்ட மக்கள் இன்னும் முழுமையாக இணைக்கப்படவில்லை என்பதாகும். உண்மையில் பிரஜாவரிமை மற்றும் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டமையானது இம்மக்களின் சிலில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகளை இல்லாது செய்ததுடன் தேசிய அரசியலிலிருந்தும் ஒதுக்கப்பட்டனர். 1970 களின் பிற்பகுதியிலேயே படிப்படியாக அரசியல் உரிமை வழங்கப்பட்டது. குறிப்பாக 1980களின் பின்னரே மலையக மக்களின்

<sup>64</sup> Hettige, S.T, 2003, Local Government in the Central Province: Ambagamuwa Pradeshiya Sabha, 2003. In Hettige, S.T. et al.eds. Local Government and Conflict Management in Sri Lanka, Development Studies Institute of the University of Colombo.

அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் தேசிய அரசியலில் படிப்படியாக வளர்ச்சியடைந்தது. அதன் பின்னரே உள்ளுர்மட்ட அரசியல் சபைகளிலும் பிரதிநிதித்துவத்தை தக்கவைக்க முடிந்தது. இதன் மூலம் ஒரு சில முன்னோற்றங்கள் இச்சஸ்ருகத்தில் ஏற்பட்ட போதும் அது பெரியளவிலான மாற்றத்தை கொண்டுவரவில்லை. இன்று உள்ளாராட்சி அதிகார சபைகளில் இச் சமுகத்தை சார்ந்தவர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையில் உள்ளனர். ஆயினும் அவர்களால் முழுமையான சேவையை இம்மக்களுக்கு வழங்க முடியவில்லை என்பதே வருந்தத்தக்க விடயமாகும். அதற்கு சட்டரீதியான தடைகள் பெரிதும் செல்வாக்கு செலுத்துகின்றன.

பெருந்தோட்ட மக்கள் பிரதேச சபைகளின் சேவைகளைப் பெறுவதிலேயே அதிகம் புறக்கணிப்புகளுக்கு உள்ளாகின்றனர். காரணம் அதிக எண்ணிக்கையிலானோ பிரதேச சபையின் ஆஸ்புல எல்லைக்குள் வாழ்வதனாலாகும். குறிப்பாக இன்று 63வீதமான மலையகத் தமிழர்கள் தோட்டப்புறங்களிலேயே வாழ்கின்றனர். பெருந்தோட்ட மக்கள் கிராமிய சமுகத்தக்குரிய ஒரு சில பண்புகளைக் கொண்டுள்ள போதும் அவர்கள் பிரதேச சபைக்குள் உள்வாங்கப்படுவதில்லை. உண்மையில் 900,000 பெருந்தோட்ட மக்கள் உள்ளாராட்சி சபைகளின் சேவை வழங்களிலிருந்து ஒதுக்கப்பட்மையானது ஓர் பிரதான அரசியல் பொருளாதார பிரச்சினையாகும். குறிப்பாக பிரதேச சபை சட்டத்தின் 2ஆம் பிரிவானது பிரதேச சபையானது பிரதேச செயலக நிர்வாக எல்லைக்குள் அமைய வேண்டும் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இங்கு குறிப்பிட வேண்டிய விடயம் யாதெனில் பிரதேச செயலகம் பெருந்தோட்ட மக்களை உள்வாங்கவில்லை என்பதாகும். ஆகவே பிரதேச சபையும் இம்மக்களை உள்வாங்க முடியாது என்பதே இதன் பொருளாகும். பிரதேச சபை ஒன்றினை தாபிக்கும் போது கிராமங்கள் மட்டுமே அதனுள் அடங்கும். பிரதேச சபை சட்டத்தின் சுரத்து 33, 19(xiv), 19(xxii), 134(4) ஆகியன பிரதேச சபைகள் கிராமிய பிரதேசத்துக்குள்ளேயே செயற்பட முடியும், தோட்டங்கள் தனியார் சொத்துடமை எனவும், பிரதேச சபையின் நிதி கிராமிய அபிவிருத்திக்காக மாத்திரமே செலவிட முடியும் எனவும் குறிப்பிடுகின்றது. வரி அறவிடலுடன் தொடர்புடைய பிரிதொரு விடயம் யாதெனில் பிரதேச சபைகளுக்கு தோட்ட மக்களிடம் இருந்து வரி அறவிடும் அதிகாரம் இல்லை என்பதாகும்.

பெருந்தோட்டங்கள் தோட்ட உற்பத்தி செயற்பாட்டுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட பிரதேசங்கள் (build up localities), எனவும் குறிப்பிடுகின்றன. ஆயினும் பெருந்தோட்ட கம்பனிகள் வருடாந்தம் நிலத்துக்கான வரியை அரசாங்கத்துக்கு வழங்குவது மனங்கொள்ள வேண்டிய விடயமாகும். இதுபற்றிய விடயங்கள் எதுவும் இச்சட்டத்தில் குறிப்பிடப்படவில்லை. பெருந்தோட்டங்களுக்கு பிரதேச சபையின் சேவை வழங்கலை கட்டுப்படுத்தும் சர்த்துக்கள் கீழே விளக்கமாகத் தரப்படுகின்றன:

பிரிவி-33 “பிரதேச சபையானது அதன் எல்லைக்குள் அமைந்துள்ள ஒரு தோட்டம் அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட தோட்டங்கள் அல்லது கைத்தொழில் பொறுப்பு முயற்சிகள் எவற்றினதும் சொந்தக்காரரின் அல்லது சொந்தக்காரர்களின் வேண்டுகோளின் பெயரில், அத்தகைய ஓர் இடப்பகுதியில் வீதியோன்றை நிர்மாணித்தல் அல்லது பேணுதல் பொது மக்களின் நலனை வேறு வகையில் நியாயமானதாக்கவென பிரதேச சபை அபிவிராயப்படும் ஏதேனும் விடயத்தில், பிரதேச சபையால் அங்கீரிக்கப்படக் கூடியவாராக அத்தகைய நிர்மாணத்தின் அல்லது பேணுகையின் செலவுகள் தொடர்பான அத்தகைய உதவுத்தொகையை கொடுப்பனவு செய்வதற்கு அமைவாகவும் ஒரு சாசனத்தின் மூலம் அத்தகைய வீதி பகிரங்க வீதியோன்றாக அமைக்கப்பெற்று பிரதேச சபைக்கு உரித்தாக்கப்படும் என்ற நிபந்தனைக்கமைவாகவும், கேள்விக்குட்பட்ட தோட்டத்தின் அல்லது தோட்டங்களின் அல்லது தொழில் பொறுப்பு முயற்சியின் அல்லது முயற்சிகளின் சேவைக்காக வீதியோன்றை நிர்மாணிப்பதற்காக அல்லது பேணுவதற்காக அத்தகைய சொந்தக்காரர்நுடன் ஒப்பந்தத்தை செய்யலாம். அத்துடன் உடன்பட்டுகொள்ளப்பட்ட உதவுத்தொகைகள் யாவும் நன்மையடையும் காணிகளின் மீது சுமத்தப்படும் விசேட வீத வரிகளாக கருதப்படல் வேண்டும் என்பதுடன் இச்சட்டத்தின் கீழ் சுமத்தப்படும் வீத வரியோன்றைப் போன்று அதேமுறையில் அறவிடப்பட வேண்டும். அத்துடன் வீத வரிகள் தொடர்பிலான இச்சட்டத்தின் ஏற்பாடுகள் யாவும் அது தொடர்பில் ஏற்படுத்தயனவாதல் வேண்டும்”.

பிரிவு-34(4) “கட்டடமொன்று அது அமைந்திருக்கின்ற காணியில் பயிர்ச்செய்கையுடன் சம்மந்தப்பட்ட அல்லது அதன் இடர்நேர்விளையான நோக்கங்களுக்காக அல்லது அந்த காணியின் பயிர்ச்செய்கையில் சுடுபட்டுள்ளவரான எவ்வேறும் ஆளினால் அல்லது ஆட்களினால் வதிவிட நோக்கங்களுக்காக பயன்படுத்தமிடத்தும் அந்த காணிகள் மீது ஏக்கர் வரியொன்று விதிக்கப்பட்டு செலுத்தப்படுமிடத்தும் அந்த காணி கட்டமைந்த இடப்பிரதேசத்துக்குள் அமைந்திருக்கின்றதென்பது சட்டப்படி இருப்பினும் அக்கட்டடத்தின் மீது வீத வரி எதுவும் அறவிட இயலாது”. இச்சரத்து பெருந்தோட்ட மக்களிடம் வரி அறவிடுவதனை தடுக்கிறது.

பிரிவு 19(xiv)- “பிரதேச சபைகளின் நிதியானது கிராமங்கள் கட்டடங்கள் அமைத்தல், திருத்தத்தல், பராமரித்தல் என்பவற்றுக்காகவும் பிரதேச சபையின் நிர்வாகத்துக்குள் காணப்படும் அல்லது பிரதேச சபைக்கு மாற்றப்பட்ட சொத்துக்களை பராமரிக்கவும் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்”.

பிரிவு 19(xxii)- “பிரதேச சபைகளின் நிதியானது கிராமிய பெண்களின் அபிவிருத்தி செயற்பாடுகள், தெரிவு செய்யப்பட்ட ஒருங்கிணைந்த அபிவிருத்தி, சமூக அபிவிருத்தி நிகழ்ச்சித் திட்டங்கள், கிராமிய அபிவிருத்தி செயற்திட்டங்களுக்கு மானியம் வழங்குதல், கிராமோதய மண்டலய மற்றும் கிராமிய அபிவிருத்தி அமைப்புக்களுக்காக செலவிடப்பட வேண்டும்”.

மேற்கூறிய சரத்துக்களானவை பிரதேச சபைகளின் சேவைகள் தோட்டப் புறங்களுக்கு விஸ்தரிக்கப்படுவதனை சட்ட ரீதியாக கட்டுப்படுத்துகின்றன. இதனை சட்ட ரீதியான பாகுபாடு எனவும் குறிப்பிடலாம். இதனால் பெருந்தோட்ட மக்கள் வெறுமனை வாக்காளர்களாகவே உள்ளனர். இவர்களால் உள்ளுராட்சி சபைகளின் சேவைகளை உரிமையுடன் பெற முடிவதில்லை. இன்று உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகள் பெருந்தோட்ட பகுதிகளில் ஒரு சில அபிவிருத்தி வேலைத்திட்டங்களை மேற்கொள்கின்றன என்பதனை மறுப்பதற்கில்லை (பாதை அபிவிருத்தி, குடிநீர், கட்டிடம் அமைத்தல்). இவை பிரதேச சபைகளின் நிதியினைப் பயன்படுத்தி மேற்கொள்ளப்படுவதில்லை. இவை பிரதேசத்தை சேர்ந்த

பாராஞ்மன்ற உறுப்பினர்கள் அல்லது அமைச்சர்கள் வழங்கும் பண்முகப்படுத்தப்பட்ட நிதியின் மூலமே இடம்பெறுகின்றன. இதன் நன்மையினை ஒப்பிட்டளவில் அதிகமாக நுவலரியா மாவட்ட மக்கள் அனுபவிக்கின்ற போதும் ஏனைய மாவட்டங்களின் பெருந்தோட்ட மக்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் பாராஞ்மன்ற உறுப்பினர்கள் மற்றும் அமைச்சர்கள் இன்மையால் இச்சேவைகள் அவர்களுக்கு கிட்டுவதில்லை. மேற்கொள்ளப்படும் ஒரு சில அபிவிருத்தி வேலைத்திட்டங்களிலும் அதிகரித்த ஊழல் மோசடி காணப்படுகின்றமையால் அத்தகைய அபிவிருத்தி திட்டங்கள் பயனுறுதி மற்றும் நிலைத்தல் தன்மைக் கொண்டவையாகக் காணப்படுவதில்லை. அதற்கு உள்ளஞாராட்சி அமைப்புகளின் முறையான கணக்காய்வு பொறிமுறையொன்று காணப்படாமையே காரணமாகும். அத்துடன் அத்தகைய வேலைத்திட்டங்கள் அதிகளவில் அரசியல்மயப்படுத்தப்படுவதுடன் சார்புத் தன்மையின் அடிப்படையில், உள்ளார் அரசியல் பலத்தை தக்கவைப்பதற்காக ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியினருக்கே வழங்கப்படுகின்றன. இங்கு குறிப்படப்பட வேண்டிய முக்கிய விடயம் யாதெனில், தாம் வாக்களித்து தெரிவிசெய்த பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட அரசியல் சபையொன்றிலிருந்து சேவைகளை பெற்றுக்கொள்ள முடியாதிருப்பதாகும். இத்தகையதொரு நிலைமை உலகில் பெருந்தோட்ட மக்களுக்கு மாத்திரமே ஏற்பட்டுள்ளது எனலாம்.

உள்ளஞாராட்சி அமைப்புகளுக்கு ஒதுக்கீடு செய்யப்படும் குறைந்தளவிலான வளமும், நிதியும் அதன் சேவைகள் பின்தங்கிய நிலையில் வாழும் பெருந்தோட்ட மக்களை சென்றடையாமைக்கு காரணமாகும். ஆகையால் அவை அதிகளவில் கிராமிய அபிவிருத்திக்காகவே நெறிப்படுத்தப்படுகின்றன (Hettige, 2003). உள்ளஞாராட்சி அமைப்புக்கள் சில பிரதேசங்களில் அதிகளவிலான மக்கள் தொகையினரையும், பரந்த ஆஸ்புலத்தையும் கொண்டு செயற்படுகின்றன. அதனால் அவற்றின் சேவைகளை தோட்டப்பற மக்களால் உணரமுடியாத நிலை காணப்படுகின்றது. அம்பகழுவ பிரதேச சபை இதற்கு நல்ல உதாரணமாகும். இவ்வைமைப்புகளின் மூலம் கிராமிய மக்களுக்கு குடியிருப்பு வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்படும் அதேநேரம் நீண்ட காலமாக மிக மோசமான குடியிருப்புக்களில் வாழ்ந்து வரும் பெருந்தோட்ட மக்களுக்கு அவ்வசதி வழங்கப்படுவதில்லை. தேர்தலில் வாக்களிப்பதனைத்

தவிர ஏனைய உள்ளுராட்சி அமைப்பு செயற்பாடுகளில் பங்கேற்கும் வாய்ப்பு இவர்களுக்கு கிடைப்பதில்லை (Christine, 2003). ஒரு சில மாவட்டங்களில் இவர்கள் வாக்களிக்கின்ற போதும் இவர்களின் பிரச்சினைகளைப் பேசக்கூடிய தமிழ்ப்பிரதிநிதிகள் தெரிவுசெய்யப்படுவதில்லை. நுவரெலியா மாவட்டம் தவிர்த்த ஏனைய மாவட்டங்களில் மலையக சமூகத்தை சேர்ந்தவர்கள் உள்ளுராட்சி அமைப்புக்களில் அங்கம் வகிப்பது மிகக் குறைவாகும். பெருந்தோட்ட மக்களும் தமிழ்ப் பிரதிநிதித்துவத்தை தக்க வைக்கும் நோக்குடன் வாக்களிக்காமை, ஒரு சில தேர்தல் கால சலுகைகளுக்காக பெரும்பான்மை இனத்தவர்களுக்கு வாக்களித்தல், வாக்குரிமையின் பெறுமதியினை அறியாமை ஆகியன இதற்கு காரணங்களாகும். ஆகையால் இவர்கள் சார்ந்த பிரச்சினைகள் உள்ளுராட்சி அமைப்புக்களில் பேசப்படுவதில்லை. மறுபுறமாக அவற்றின் சேவைகளும் வழங்கப்படுவதில்லை. இவற்றைவிட பெருந்தோட்டங்களுக்கு அரசாங்க சேவைகளை வழங்குவதில் அரசியல் மற்றும் நிர்வாக ரீதியான விருப்பமின்மை, அர்ப்பணிப்பின்மை இந்நாட்டில் தொடரும் ஓர் அம்சமாகக் காணப்படுகின்றது.

தமிழ் பிரதிநிதித்துவம் இவ்வமைப்புகளில் அதிகரிக்கப்படும் போது இப்பிரச்சினையை படிப்படியாகத் தீர்க்க முடியும். அதற்கு தொடர்ச்சியான நியாய பிரசாரங்களும் (Adovocacy) அரசியல் பலம், பேரம் பேசும் சக்தி, சக்திமிக்க சிவில் சமூகம் ஆகியன அவசியமாகும். உண்மையில் மலையகத்தில் சக்திமிக்க சிவில் சமூக அமைப்பொன்றின்மையும் உள்ளுராட்சி அமைப்புகளில் சேவை வழங்கல் தொடர்பான பிரச்சினை காலம் காலமாக நீடிப்பதற்கு பிரிதொரு காரணமாகும். மக்கள் மீது அரசாங்கத்தின் மீதும் கவனத்தை குவிக்கும் வலுவான சமூக அமைப்பொன்று இன்மை பிரதான குறைப்பாடாகும். பெருந்தோட்ட துறையில் சிவில் சமூக அமைப்பு என்பது தொழிற்சங்கங்களை மாத்திரம் அடையாளப்படுத்துவதாக சிலர் கருதுகின்றனர். அது தவறான அபிப்ராயமாகும். பொது நலனுக்காக தன்னார்வ அடிப்படையில் செயற்படும் அமைப்புக்களை சிவில் சமூக அமைப்பு எனலாம். பெருந்தோட்டப் பகுதிகளில் சக்திமிக்க சிவில் சமூக அமைப்பொன்று காணப்படுமாயின் உள்ளுராட்சி சபைகளில் சேவை வழங்களில் காட்டப்படும் பாரபட்சங்கள் தொடர்பாக தேசிய மற்றும்

சர்வதேச ரீதியாக நியாய பிரசாரங்களையும், பொது கலந்துரையாடல்களையும் மேற்கொண்டு சட்ட ரீதியான சீர்த்திருத்தங்களை மேற்கொள்ள ஒர் அமுக்கக் குழுவாக செயற்பட முடியும். இதன் மூலம் சமூக மாற்றத்தில் குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றத்தினை ஏற்படுத்த முடியும்.

இன்றும் அதிகளவிலான பெருந்தோட்ட மக்களுக்கு உள்ளுராட்சி அமைப்புக்களின் சேவைகள் என்ன என்ற விழிப்புணர்வு இல்லாத நிலை காணப்படுகிறது. அத்துடன் பிரதேச செயலகம் மற்றும் பிரதேச சபைகளுக்கிடையிலான வேறுபாடு சரியாக தெரிவதில்லை. இவற்றுக்கிடையிலான அடிப்படை வேறுபாடு, எந்த சேவைகளை எங்கு பெற்றுக்கொள்ளலாம்? என்பது குறித்த பரந்தளவிலான விழிப்புணர்வு அவசியமாகும். பெருந்தோட்ட மக்கள் பெரும்பான்மையாக வாழும் அம்பகுமுவ மற்றும் நுவலெலியா பிரதேச சபைகளின் மூலம் கூட சேவை வழங்கலில் பாகுபாடு காணப்படுகின்றன. தேர்தல்களின் பின்னர் அவர்களின் உணர்வுகள், நலன், தேவைகள் முழுமையாக உள்வாங்கப்படுவதில்லை. காரணம் அவர்கள் தோட்ட முகாமைத்துவத்தின் கீழ் வாழ்வதாகும். பிரதேச சபைகள் பெருந்தோட்டங்களில் ஏதேனும் வேலைத்திட்டங்களை மேற்கொள்ள வேண்டுமாயின் அது குறித்த சம்மதத்தை தோட்ட முகாமைத்துவத்திடம் பெற வேண்டும். தோட்ட முகாமைத்துவம் அனுமதி வழங்குவதில் சில சமயங்களில் நீடித்த காலதாமதம் ஏற்படும். இதனால் வழங்கப்படுகின்ற ஒரு சில சேவைகளும் கிடைப்பதில்லை. மறுபுறமாக தோட்ட முகாமைத்துவமும் இம்மக்களின் உண்மையான மேம்பாட்டில் அர்வம், கரிசனையின்மையால் உள்ளுராட்சி அமைப்புகளின் சேவைகளை தோட்டங்களுக்குள் கொண்டு வருவதில் பெரியளவில் விரும்புவதில்லை. காரணம் தோட்ட முகாமைத்துவம் பெருந்தோட்ட மக்களை தொடர்ந்து தொழிலாளர் சமூகமாகவே வைத்திருக்க விரும்புவதாகும். உண்மையில் வாக்களித்து தெரிவ செய்யும் பிரதேச சபைகளை அனுகுவதற்கு கூட இம்மக்களுக்கு வாய்ப்பில்லை என்பதே வருந்தத்தக்க விடயமாகும். மறுபுறமாக வாக்களித்து தோட்டப்புற மக்களுக்கு தாம் பொறுப்புக்கூற வேண்டும் என்ற உணர்வும், கடப்பாடும் உள்ளுராட்சி அமைப்புக்களுக்கு இல்லை (Hettige, 2003). மத்திய அமைச்சர்களும், பாராஞ்சுமன்ற உறுப்பினர்களும் உள்ளுராட்சி அமைப்புக்களின் மீது

அதிகாரத்தையும், அழுத்தத்தையும் பிரயோகித்து அதன் வளங்களை கட்டுப்படுத்தி தமது அரசியல் நலன்களை உள்ளுர் மட்டத்தில் அடைந்துக் கொள்ளும் நோக்குடன் செயற்படுகின்றனர். இதன் காரணமாகவும் இவ்வமைப்புக்களின் சேவை வழங்கலிலிருந்து தோட்டப்பட மக்கள் புறக்கணிக்கப்படுகின்றனர்.

தோட்டப்பட மக்களுக்கு உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளின் மூலம் இழைக்கப்பட்டு வருகின்ற பாகுபாடுகளை களைந்து சம சேவை வழங்கலை உறுதிப்படுத்த அரசாங்கம் பாரபட்சமற்ற நிவாரண பொறிமுறையொன்றை உருவாக்க வேண்டும். அதன் மூலம் சட்டத்தின் ஆட்சியையும், ஜனநாயக விழுமியங்களையும் வலுப்படுத்த வேண்டும். அதற்கென உலகளாவிய ரீதியில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ள பின்தங்கிய பிரிவினரின் அபிவிருத்தியை நோக்காகக் கொண்டு உருவாக்கப்படுகின்ற குறைதீர் நடவடிக்கை (Affirmative Action) அல்லது நியாயமான பாரபட்ச கொள்கையினை (Policy of Positive discrimination) உருவாக்கி அதன் மூலம் அரசாங்க சேவை வழங்கும் முறைக்குள் பெருந்தோட்ட மக்களையும் முழுமையாக உள்வாங்க வேண்டும். இதற்காக உள்ளுராட்சி அமைப்புக்களில் விசேட ஆசன ஒதுக்கீடு மற்றும் வள ஒதுக்கீட்டினையும் கையாளலாம். அதன் மூலம் இம்மக்கள் இதுவரைக் காலமும் அரசாங்க சேவைகளைப் பெற்றுக்கொள்வதில் அனுபவித்த அநீதிகளைக் களைய முடியும்.

உதாரணமாக ஹங்கோரியில் தேசிய மற்றும் இனத்துவ சிறுபான்மையின் சட்டமானது (National and Ethnic Minority Act) அங்கு வாழும் சிறுபான்மை இனத்தவர்களுக்கு பொது நிர்வாகத்தில் பங்கேற்க, உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளை உருவாக்க, பொதுஜன ஊடகங்கள் மூலம் தமது அடையாளம், கலாசாரம் என்பவற்றைப் பாதுகாக்க, தாய் மொழியைப் பயன்படுத்த சட்ட ரீதியான உரிமையினை வழங்கியுள்ளது. இச்சட்டம் 1993லும் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்டதுடன் பலவந்த தன்வயப்படலைத் (forced assimilation) தவிர்க்கிறது. இச்சட்டமானது சிறுபான்மை இனத்தின் உரிமைகளை சர்வதேச மனித உரிமை நியமங்களில் பிரகாரம் அங்கீகரித்துள்ளது. ஹங்கோரியில் 13 சிறுபான்மை இனங்கள் வாழ்கின்றனர். இந்த சட்டத்தின் நோக்கமானது சிறுபான்மை

இனங்களின் பிராந்திய சுயாட்சியை ஸ்தாபித்தல், உள்ளுர் அரசியல், உள்ளுராட்சி அமைப்புகளில் அவர்களின் நலன்களை, பிரதிநிதித்துவத்தை ஏனைய பிரஜைகளுக்கு சமனாக வழங்குதல் ஆகும். மேலும் இச்சட்டமானது சிறுபான்மை இனங்கள் தமது ஆதிக்கத்துக்குட்பட்ட பிரதேசங்களில் உள்ளுராட்சி அதிகார சபைகளைத் தாபிக்க சட்ட ரீதியான அதிகாரத்தை வழங்குகிறது (Teller, 2000).

இங்கு ஒரு குறிப்பிட்ட உள்ளுராட்சி பிரதேசத்தில் 50வீதத்துக்கு மேற்பட்ட சிறுபான்மை இனங்கள் வாழ்வார்களாயின் அது சிறுபான்மையின் உள்ளுராட்சி சபை எனப் பிரகடனப்படுத்தப்படுகிறது. இதனை சிறுபான்மையின ஆள்புல சுயாட்சி (Territorial Autonomy of Minority) என அழைக்கின்றனர். அதேபோல் ஒரு குறிப்பிட்ட உள்ளுராட்சி சபையில் குறைந்தது 03 சிறுபான்மையினப் பிரதிநிதிகள் காணப்படுவார்களாயின் அவர்கள் தம்மை சிறுபான்மையின பிரதிநிதிகள் (minority representatives) எனப் பிரகடனப்படுத்தி பணியாற்ற முடியும். அதேவேளை இச்சட்டமானது பெரும்பான்மை மக்கள் செறிவாக வாழும் பிரதேசங்களில் சிறுபான்மையினருக்கு குறைந்த வாக்குத்தொகையில் வெற்றியடைய வழி செய்யப்பட வேண்டும் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. மறுபறமாக மத்திய அரசாங்கத்தின் கீழ் சிறுபான்மையினத்துக்கான அரச நிறுவனமொன்றும் காணப்படுகிறது (State foundation for minorities). அது உள்ளுராட்சி அமைப்புகளுக்கு நிதி உதவி அளிக்கிறது. ஹங்கேரி மத்திய பாராஞூமன்றத்தில் போதிய சிறுபான்மை பிரதிநிதித்துவம் இன்மையாலேயே உள்ளுர் மட்டத்தில் அவர்களுக்கு அதிக வாய்ப்பு வழங்கப்படுவதாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இவற்றை விட சிறுபான்மையின பாதுகாப்புக்காக பாராஞூமன்ற ஆணையாளர் (Parliament Commissioner), சிறுபான்மை மற்றும் சமூக குழு (minority and religious committee) ஆகிய பொறிமுறைகளும் காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும் (Teller, 2000). இத்தகைய நடைமுறைகளை இலங்கையிலும் கையாள்வதன் மூலம் பெருந்தோட்ட மக்களும் உள்ளுராட்சி அமைப்புக்களில் செயலாக்கமுள்ள பங்காளிகளாக மாறுவர். இதற்கு மலையக

அரசியல் கட்சிகள் மற்றும் சிவில் அமைப்புகள் தொடர்ச்சியான அழுத்தங்களையும், நியாய பிரசாரங்களையும் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

பிரிதொரு உதாரணமாக பிரித்தானியாவைக் குறிப்பிடமுடியும். அங்கு 85வீதமான வெள்ளையர்களும், கமார் 10க்கு மேற்பட்ட சிறுபான்மை இனங்களும் வாழ்கின்றனர். இச்சிறுபான்மை இனத்தவர்களின் அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் உள்ளூர் அரசாங்க சபைகளில் குறைவாகும். இதற்காக 2006ஆம் ஆண்டு சமத்துவ சட்டம் (Equality Act) கொண்டுவரப்பட்டது. அதன் கீழ் மனித உரிமைகள் மற்றும் சமத்துவ ஆணைக்கும் தாயிக்கப்பட்டது (Human Rights and Equality Commission). இதன் பிரதான பணி இன, பால், மத, வர்க்க அடிப்படையிலான வேறுபாடுகளை இல்லாது செய்தல், சமத்துவக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் பொது சேவை வழங்கல் மற்றும் உள்ளஞாராட்சி சபைகளில் சிறுபான்மையின் பிரதிநிதித்துவத்தை அதிகரித்தல் என்பனவாகும். இவ்வாறு உலகில் பல்லின மக்கள் வாழுகின்ற நாடுகளில் சிறுபான்மை இனங்களின் சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகளை பாதுகாப்பதற்கு கையாளப்படுகின்ற பொறிமுறைகளைப் பகுப்பாய்வு செய்து இலங்கையில் வாழும் சிறுபான்மை இனங்களுக்கு பொறுத்தமான பொறிமுறையொன்றினை அறிமுகங் செய்ய வேண்டும். அதன் மூலம் பெருந்தோட்ட மக்கள் முழுமையாக தேசிய மற்றும் உள்ளஞாராட்சி மட்டத்தில் அரசாங்க சேவை வழங்கலில் இணைக்கப்பட வேண்டும்.

### 3.2. முடிவுரையும் பரிந்துரைகளும்

பெருந்தோட்ட மக்கள் உள்ளஞாராட்சி சபைகளின் சேவை வழங்கலில் இருந்து ஒரங்கட்டப்பட்டுள்ளமை இதுவரை ஆராயப்பட்ட விடயங்களின் மூலம் தெளிவாகிறது. இதில் சட்ட ரீதியான தடைகள், உள்ளஞாராட்சி நிறுவனங்கட்டமைப்பில் காணப்படும் குறைபாடுகள், அரசியல் மற்றும் நிர்வாக விருப்பமின்மை, தோட்டங்கள் வியாபார உடமையாகக் கருதப்படல், சமத்துவம் மற்றும் அடிப்படை மனித உரிமைகள் மறுதலிக்கப்படுதல், போதிய அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் இன்மை போன்ற பல காரணிகள் செல்வாக்குச் செழுத்துகின்றன. உண்மையில் பெருந்தோட்ட மக்கள்

உள்ளூராட்சி அமைப்புகளின் சேவைகளைப் பெற்றுக்கொள்வதில் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வுக்காணப்பட வேண்டுமாயின் தோட்டங்கள் கிராமங்களாக பிரகடனப்படுத்த வேண்டும். அதன் மூலம் பிரதேச சபை மற்றும் பிரதேச செயலகங்களின் நிர்வாக எல்லைக்கள் பெருந்தோட்டங்களை முழுமையாக உள்வாங்க வேண்டும். மேலும், உள்ளூராட்சி அமைப்புகளில் பெருந்தோட்ட மக்களின் பிரதிநிதித்துவத்தை அதிகரிக்க ஒதுக்கீட்டு கொள்கைகளை கையாளுதல், பிராந்திய சிறுபான்மையினருக்கு சார்பாக தேர்தல் மறுசீரமைப்புகளைக் கொண்டு வருதல், சிறுபான்மையினத்தவர்களின் நலன்களை உள்ளர் அரசியலில் உறுதி செய்வதற்கு உள்ளூராட்சி அமைப்புகளுக்கான தேசிய சபையொன்றினைத் (National Council for Local Government) தாபித்தல் மற்றும் நியாயமான பாரபட்ச கொள்கையின் அடிப்படையில் பெருந்தோட்ட மக்களின் முழுமையான பங்கேற்பினை உறுதி செய்தல் போன்ற ஏற்பாடுகள் மூலம் சமமான சேவை வழங்கலை உறுதிப்படுத்த முடியும். அத்துடன், பிரதேச சபை சட்டத்தில் திருத்தங்களை கொண்டு வருவதன் மூலம் பிரதேச சபைகளின் சேவைகளை பெருந்தோட்ட மக்களுக்கும் வழங்க முடியும். குறிப்பாக பெருந்தோட்டங்களுக்கு சேவை வழங்குவதனை கட்டுப்படுத்தும் சரத்துக்களை இல்லாது செய்ய வேண்டும். இதனை பிரதேச சபை சேவை வழங்கலில் பாகுபாடுகளுக்கு உட்பட்ட ஒருவர் இலங்கையின் உச்ச நீதிமன்றத்தில் அடிப்படை உரிமை மீறல் வழக்கு ஓன்றினை தாக்கல் செய்வதன் மூலம் சாத்தியமாக்கலாம். அல்லது பாதிக்கப்பட்ட, பாகுபாடுகளுக்கு உள்ளான மக்களிடம் கையொப்பத்தினைப் பெற்று மனித உரிமைகளுக்காக செயற்படும் சிலில் அமைப்பொன்று அடிப்படை உரிமை மீறல் வழக்கினை தாக்கல் செய்ய முடியும். குறிப்பாக அரசியலமைப்பின் மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் 12 (II)ல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பிரஜைகள் எவரும் இன, மத, மொழி, சாதி, பால், அரசியல் கொள்கை, பிறப்பிடம் ஆகியன காரணமாக எந்தவொரு பிரஜைக்கும் பாரபட்சம் காட்டப்பட கூடாது என்ற உறுப்புரையினை அடிப்படையாகக் கொண்டு வழக்கு தாக்கல் செய்ய முடியும். இன்னொரு வழியிலும் இப்பிரச்சினையை தீர்க்க முடியும். பிரதேச சபை சட்டம் பாராளுமன்றத்தால் இயற்றப்பட்ட சட்டமாகும். ஆகவே இதனை பாராளுமன்றத்துலேயே திருத்தவும் முடியும். அதற்கான அதிகாரமும் பாராளுமன்றத்துக்கு உண்டு.

குறிப்பாக பிரிவு 1ன் 2ம் சரத்து, 33, 18 மற்றும் 134 ஆகிய பிரிவுகளை திருத்தப்பட வேண்டும். ஆயினும் இதனை சாத்தியமாகுவதில் மலையக்த்தை சார்ந்த அரசியல் தலைமைகள், சிவில் அமைப்புக்கள், புத்திஜீவிகளுக்கு பிரதான பங்குண்டு. இப்பிரச்சினையினை ஓர் அடிப்படை மனித உரிமை மீறலாக நியாயப்படுத்த வேண்டும், பாராஞ்சுமறை விவாதங்களில் இது குறித்து பேச வேண்டும், பெரும்பான்மை அரசியல்வாதிகளுக்கு இதன் தாக்கத்தை தெளிவுப்படுத்த வேண்டும், சிவில் அமைப்புக்கள் அழுத்த குழுவாக செயற்பட வேண்டும், எல்லா ஊடகங்களிலும் இது குறித்து விவாதிக்கப்பட வேண்டும். இவ்வாறான செயற்பாடுகள் இச்சட்டத்தில் திருத்தங்களைக் கொண்டு வருவதற்கான ஓர் சாதாரணமான குழலை ஏற்படுத்தும் அதேவேளை பெரும்பான்மை மக்களுக்கும் ஏனைய சமூகத்தவர்களுக்கும் இப்பிரச்சனைத் தொடர்பாக பரந்தளவிலான தெளிவினை ஏற்படுத்தும். அதன் மூலம் இச்சட்டத்தை திருத்துவதற்கான ஆதரவினை பெற்றுக்கொள்ள முடியும்.

உண்மையில், பெருந்தோட்ட மக்கள் அரசாங்க சேவையினைப் பெற்றுக்கொள்வதில் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள் தொடர்பாக தேசிய ரீதியாகவும் சர்வதேச ரீதியாகவும் நியாய பிரசாரங்களை மேற்கொள்ள வேண்டும். இது காலத்தின் தேவையாக காணப்படுகின்றது. மூன்று தசாப்தகால சிவில் யுத்தம் முடிவடைந்த பின் அமைக்கப்பட்ட கற்றுக் கொண்ட பாடங்கள் மற்றும் மீள் நல்லினைக்க ஆணைக்குமுடிவானது நாடு முழுவதும் மக்களின் பிரச்சினைகளையும் மனக்குறைகளையும் கேட்டது. ஆவ்வாணைக்குமுடிவுக்கு மலையக்த்தை சேர்ந்த ஒரு சிலர் தமது கருத்துக்களை பெருந்தோட்ட மக்கள் சார்பாக முன்வைத்தனர் (இக்கட்டுரையாசிரியர் உட்பட). அதில் இது தொடர்பான விடயங்களும் அதிகம் வலியுறுத்தப்பட்டன. ஆயினும் அவ்வாணைக்குமுடிவின் இறுதி அறிக்கையில் பெருந்தோட்ட மக்களின் கல்வி மற்றும் சுகாதார நிலை மோசமான நிலையில் காணப்படுவதாகவும், அவை முன்னேற்றப்பட வேண்டும் என குறிப்பிட்டுள்ளது. அரசாங்க சேவைகளை பெறுவதில் பெருந்தோட்ட மக்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள் தேசிய ரீதியாக தீவிரத்தன்மைக்கொண்ட பிரச்சினையாக உருவாகவில்லை அல்லது ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை என்பது கவலைக்குரிய விடயமாகும். ஆகவே கட்சி, தொழிற்சங்க அரசியல் பேதங்களை மறந்து இது

விடயத்தில் அனைவரும் ஜக்கியப்பட்டு செயலாற்ற வேண்டும். உள்ளுராட்சி சபைகளின் எண்ணிக்கை இன்று பெருந்தோட்ட பகுதிகளில் மிகக் குறைவாகும். அதற்கு பெருந்தோட்ட மக்கள் இம்முறைமையினுள் உள்வாங்கப்படாமை பிரதான காரணமாகும். ஆகையால் புதிதாக உள்ளுராட்சி சபைகள் நிறுவப்பட்டு சமமான சேவை வழங்கலை அரசாங்கம் உறுதிப்படுத்த வேண்டும். இவ்விடயத்தில் இனவாத அரசியல் இருப்பது பொருத்தமன்று. இக்காரியத்தினை அரசாங்கம் இம்மக்களும் தேசிய இனங்களில் ஒன்றாவர். என்ற கருத்தியலின் அடிப்படையில், நாட்டின் பொருளாதார அபிவிருத்திக்கு சுமார் 200 வருட காலமாக பங்காற்றி வரும் மக்கள் என்ற நல்லெண்ணத்தில், நீண்டகாலமாக, அரசியல், சமூக, பொருளாதார உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டு பாகுபாடுகளுக்கு உட்பட்ட சமூகம் என்ற எண்ணப்பாங்கில், நாட்டின் மொத்த தேசிய உற்பத்தி, அந்நிய செலாவணி ஆகியவற்றில் இம்மக்களின் உழைப்பு பெறுமதியானது என்பதினை உணர்ந்து மேற்கொள்ள வேண்டும்.

மேலும், உள்ளுராட்சி அமைப்புகளின் சேவை வழங்கலில் இருந்து பெருந்தோட்ட மக்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதனை ஓர் இன்றியான பாகுபாடாகவும், சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகளை மறுதலிக்கும் ஓர் செயலாகவும் காட்டி ஜக்கிய நாடுகள் சபையிலும் நியாய பிரசாரங்களை மேற்கொள்ள முடியும். இன்று அதற்கான பரந்த கட்டமைப்பொன்று காணப்படுகின்றது. குறிப்பாக ஜக்கிய நாடுகளின் மனித உரிமை பேரவைக் கூட்டதொடரிலும் (Human Rights Council), சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் மீதான சர்வதேச சமவாயத்தின் அமுலாக்கம் தொடர்பாக மீளாய்வுகளை மேற்கொள்ளும் மனித உரிமைக் குழு கூட்டத்தொடரிலும் (Human Rights Committee), இனபாகுபாடுகளுக்கு எதிரான குழு (CERD Committee) கூட்டத்தொடரிலும் இலங்கையை சார்ந்த சிவில் சமூக அமைப்புகளுக்கும் சர்வதேச மனித உரிமை அமைப்புகளுக்கும் பங்கேற்பதற்கான வாய்ப்பு வழங்கப்படுகின்றது. இக்குழுக்களுக்கு உறுப்பு அரசுகள் அச்சமவாயங்களின் அமுலாக்கம், முன்னேற்றம் குறித்து வருடாந்தம் அறிக்கை சமர்ப்பிக்கின்றன. அது பின்னர் மீளாய்வு செய்யப்படுகின்றன. இக்கூட்டத்தொடர்களில் சிவில் சமூக அமைப்புகள், இலங்கையில் தேசிய சிறுபான்மையினங்களில் ஒன்றான பெருந்தோட்ட மக்கள் உள்ளுராட்சி அமைப்புகளின்

சேவை வழங்கலில் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதானது இலங்கை அரசு ஏற்றுக்கொண்டுள்ள சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் மீதான சமவாயத்தை மீறுவதாகவும், அபிவிருத்திக்கான உரிமைகளை மறுதலிப்பதாகவும் பிரசாரம் செய்ய வேண்டும்.

அத்துடன் இதன்விளைவாக ஏற்பட்டுள்ள நீண்டகால சமூக, பொருளாதார, அரசியல் பின்னடைவினையும் தெளிவுப்படுத்த வேண்டும். இக்கருமத்தினை சிவில் சமூக அமைப்புகள் சர்வதேச மனித உரிமை நிறுவனங்களான சர்வதேச மன்னிப்புச் சபை (Amnesty International), மனித உரிமை கண்காணிப்பகம் (Human Right Watch), சர்வதேச நெருக்கடிக் குழு (International Crisis Group), சர்வதேச சிறுபான்மையினர் உரிமைக் குழு (Minority Rights Group International) ஆகியவற்றின் ஆதவுடன் மேற்கொள்ள வேண்டும். பெருந்தோட்ட மக்கள் அரசாங்க சேவை வழங்கலில் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள் மற்றும் சவால்களை இலங்கையில் மனித உரிமைகளுக்காக, சமூக நீதிக்காக செயற்படும் சிவில் மனித உரிமைப்புக்கள் மேற்கூறிய சர்வதேச மனித உரிமை அமைப்புகளுக்கு தர்க்கரீதியாக தெளிவுபடுத்தி அறிக்கை சமர்பிக்க வேண்டும். அத்துடன் இக்குழுக்களுக்கு தனிநபர்கள் தமது முறைப்பாடுகளை அனுப்பி வைக்க முடியும் என்பதனையும் குறிப்பட வேண்டும். அவை இரகசியமாக பாதுகாக்கப்படுவதுடன், மீளாய்வுக் கூட்டத்தொடரில் அரசாங்க பிரதிநிதிகளிடம் அது குறித்து கலந்துரையாடப்படும். இது விடயத்தில் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் போதிய வீட்டு வசதி (Special Rapporteur on adequate housing) மற்றும் சமகால இனவாதம் தொடர்பான விசேட தாதுவர்களின் (Special Rapporteur on contemporary Racism) உதவியையும் நாடலாம். காரணம் இலங்கையில் உள்ளநாட்சி அமைப்புக்கள் கிராமிய மக்களுக்கு குடியிருப்பு வசதிகளை செய்து கொடுக்கும் அதேவேளை மிக மோசமான அடிப்படை வசதிகள் அற்ற குடியிருப்புகளில் வாழும் பெருந்தோட்ட மக்களுக்கு அவ்வசதிகள் மறுதலிக்கப்படுகின்றன. மறுபுறமாக பெருந்தோட்ட தமிழ் மக்கள் உள்ளநாட்சி சேவைகளில் ஓரங்கட்டப்படுவதனால் இதனை இன பாகுபாடாகவும், இனவாத செயலாகவும் அடையாளப்படுத்தலாம்.

இதன் மூலம் இப்பிரச்சினைத் தொடர்பாக சர்வதேச ரீதியாக நியாயப்பிரசாரங்களை மேற்கொள்ள முடியும். உண்மையில்

பெருந்தோட்ட மக்களின் பிரச்சினைகள் சர்வதேச மட்டத்தில் அறியப்படாத ஒன்றாகவே காணப்படுகிறது. இன்று வடக்கிழக்கு மக்களின் பிரச்சினை சர்வதேச கவனத்தை ஈர்த்துள்ளமைக்கு அச்சமூகத்தை சார்ந்த புத்திஜீவிகள் மற்றும் புலம்பெயர்ந்த சிவில் சமூகம் மேற்கொண்ட தொடர்ச்சியான நியாய பிரசாரங்களே காரணமாகும் என்பதனை இங்கு நினைவுக்குவது பொருத்தமாகும். இத்தகைய உபாயங்களானவை ஐக்கிய நாடுகள் சபை பாகுபாடான அரசாங்க சேவை வழங்கல் தொடர்பாக இலங்கை அரசாங்கத்திடம் கேள்விகள் கேட்பதற்கும், அழுத்தங்களை பிரயோகிக்கவும் வழிவகுக்கும். அத்துடன் இப்பிரச்சினையினை நான்கு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை ஐக்கிய நாடுகள் சபைக்கு உறுப்பு நாடுகள் சமர்பிக்கும் அகில காலாண்டு மீளாய்விலும் (Universal Periodic Review) இவ்விடயத்தினை உள்வாங்குவதன் மூலமும் இது விடயத்தில் சர்வதேச கவனத்தை ஈர்க்க முடியும். இதனை மனித உரிமை பேரவை மீளாய்வு செய்வதுடன், சிவில் சமூக அமைப்புகளிடமும் அவ்வறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள தகவல்களின் உண்மைத்தன்மையை குறிக்க விசாரனை செய்யும். மலையக அரசியல் தலைமைகளினதும் சிவில் சமூகத்தினதும் கூட்டிணைந்த செயற்பாடு இதற்கு பெரிதும் அவசியமாகும். எல்லாவற்றுக்கும் அப்பால் அரசியல் ரீதியான அழுத்தத்தின் மூலம் இப்பிரச்சினைக்கு தீர்வுக்கான முற்பட வேண்டும். எத்தகைய சமூக, பொருளாதார, அரசியல் பிரச்சினையாயினும் அது பாராளுமன்றத்தில் உருவாக்கப்படுகின்ற கொள்கைகள், தீர்மானங்கள், சட்டங்களின் மூலமே தீர்க்கப்படும். தேசிய சர்வதேச ரீதியாக அழுத்தங்கள் பிரயோகிக்கப்பட்டாலும், தீர்வு தேசிய பாராளுமன்றத்திலேயே தங்கியுள்ளது. ஆயினும் அத்தகைய அழுத்தங்கள் பிரச்சினைத் தீர்வுக்கான சாதகமான ஓர் குழலை ஏற்படுத்தும். மலையக அரசியல் தலைமைகள் பெரும்பான்மை அரசியல் ஆதரவினை திரட்டல், அரசாங்கத்தின் மீது அழுத்தங்களை பிரயோகித்தல், இது குறித்து பாராளுமன்றம், அமைச்சரவைகளில் தொடர்ச்சியாக பேசுதல், விவாதித்தல், சட்டத்திருத்தத்துக்கான சாதக குழலை ஏற்படுத்தல், தர்க்க ரீதியாக பிரச்சினையின் தீவிரத்தன்மையினை பெரும்பான்மை அரசியல்வாதிகளுக்கு முன்வைத்தல் என்பன அவசியமாகும்.

இத்தகைய விடயங்கள் சட்டத்திருத்தத்திற்கான, கொள்கை மாற்றத்திற்கான குழலை உருவாக்கும். அத்துடன் பொது மக்களும்

சிலில் அமைப்புகளும் ஜனாதிபதி செயலகம், நகர்வோர் விவகார அதிகார சபை, நிர்வாக மேன்முறையீட்டு நியாய சபை என்பவற்றுக்கு தொடர்ந்து மனுக்களை அனுப்பி இதனை தேசிய ரீதியான பிரச்சினையாக நிலைமாற்றும் செய்ய வேண்டும். இச்செயன் முறையில் பெருந்தோட்ட தொழிற் சங்கங்கள், வர்த்தக அமைப்புகள், நலன்பேண் குழுக்கள், சமய மற்றும் தொண்டு நிறுவனங்கள், வெகுஜன ஊடகங்கள், புத்திஜீகள் அமைப்பு என்பன செயலாக்கமிக்க பங்குதாரர்களாக காணப்பட வேண்டும். ஜனநாயக நாடுகளில் கொள்கை உருவாக்கத்தில் மேற்கூறிய அமைப்புகள் முக்கிய பங்குதாரர்களாக காணப்பட வேண்டும். அதன்மூலமே மக்கள் நல கொள்கைகளை, சட்டங்களை உருவாக்க முடியும். இவ்யதார்த்தத்தினை நன்கு உணர்ந்து பெருந்தோட்ட சமூகத்தின் நலனில் அக்கறையுள்ள அனைத்து பங்குதாரர்களும் செயற்படுவதன் மூலம் பெருந்தோட்ட சமூகம் உள்ளுராட்சி அமைப்புக்களின் சேவை வழங்கலில் முழுமையாக உள்வாங்கப்படுவதற்கு அவசியமான சட்ட, நிறுவன ரீதியான ஏற்பாடுகளை மேற்கொள்ள முடியும்.

## References

- Abheywardana, H.A.P.(1999) “Decentralization and Local Self Governance in Sri Lanka: The Field experience, in *Decentralized Governance in Asian Courtiers* (eds), Abdul Aziz and David D. Arnold.
- Abhaywardena, H.A.P. (1994) “Decentralization and Responsive Government: A Sri Lankan Experience, in *Public Accountability and the Role of the Citizen in Government*, (Eds) Nanayakara, Gunapala, Postgraduate Institute of Management, Sri Jayawardanapura University of Sri Lanka
- Aziz, Abdul & Arnold David. (1996) *Introduction, in Decentralized Governance in Asian Courtiers* (eds), Abdul Aziz and David D. Arnold, Sage publication, New Delhi.
- Bedgar, P.(1999) “Impact of Decentralization on Rural Development at the local level in Sri Lanka” in *Decentralized Rural Development and the Role of Self Help Organizations*, Food and Agricultural Organization, United Nations
- Bigdon, Christine *et al.* (2003) Empirical Study on Local Governance in Three Regions of Sri Lanka: Framework Analysis and Methodology, 2003. In Hettige,

S.T. et al.eds. *Local Government and Conflict Management in Sri Lanka*, Development Studies Institute of the University of Colombo.

Bigdon, Christine. (2003) Governance and Local Government Reforms: Recent Reform Debate in Sri Lanka, In Hettige, S.T. et al.eds. *Local Government and Conflict Management in Sri Lanka*, Development Studies Institute of the University of Colombo.

Bandara, N. (2009) *Citizens' Right to Efficient, Effective and Responsive Governance: An Examination of Public Administration in modern State and an overview of Public Administration in Sri Lanka*, National Institute of Democracy, Sri Lanka

Gunawardena, A. (2010) Local Government under Devolution. 2010. In Amarasinghe, Y. R. et al. eds. *Twenty Two Years of Devolution: an Evaluation of the Working of Provincial Council in Sri Lanka*. Rajagiriya: Institute for Constitutional Study.

Hettige, S.T. (2003) Local Government in the Central Province: Ambagamuwa Pradeshiya Sabha, 2003. In Hettige, S.T. et al.eds. *Local Government and Conflict Management in Sri Lanka*, Development Studies Institute of the University of Colombo.

Hitinayake, G. (2009) *Root causes for poor delivery of government services to the estate community and present status of their social security*, LST Review Volume 19, Issue 258, 2009, Colombo

Kothari, R. (1996) *Issues in Decentralized Governance, in in Decentralized Governance in Asian Courtiers* (eds), Abdul Aziz and David D. Arnold, Sage publication, New Delhi.

Lietan, T. (2010) *Overview of Decentralization and Local Government in Sri Lanka*, Swiss Agency for Development Cooperation.

Lietan, T. (1979) *Local Government and Decentralized Administration in Sri Lanka*, Lake House Printers and Publishers Limited, Colombo

National Policy on Local Government. (2011) Ministry of Local Government and Provincial Councils, Sri Lanka

Philip, W. & Fiona, M. (2006) *Improving Government Service Delivery to Minority Ethnic Minority Groups*, Ireland

Slater, R. (1994) "Accountability and Local Government in the UK and Sri Lanka: A Comparative Perspective, in *Public Accountability and the Role of the Citizen in Government*, (Eds) Nanayakara, Gunapala, Postgraduate Institute of Management, Sri Jayawardenapura University of Sri Lanka

Teller, N. *Local Self Government and Ethnic Minorities in Hungary*, available at <http://www.fes.hr/E-books/pdf/National%20Minorities%20in%20SE%20Europe>, accessed on 10/08/2012

Tatari, E. *Effective Representation of Minorities in Local Government: The Role of Political Parties*, paper presented in International Public Affairs Conference. (2009) <http://www.indiana.edu/~iunews/IPAATatari.pdf>, accessed on 10/08/2012

UNDP. (1999) *Evaluation of UNDP Role in Decentralization and Local Governance*. Working Paper, New York: UNDP

Local Government and Social Protection: making Service Delivery Available for more vulnerable, United Nations Development Program,. (2010)

Vijesandiran, S.(2011) *Exclusion of the Estate Residential Communities from the Pradeshiya Sabhas' Service Delivery System: Causes and Consequences* in Proceedings of the Peradeniya University Research Sessions, Sri Lanka, Vol. 16, 24th November 2011

Wijeweera, B.S. (1994) "Decentralization in Sri Lanka: A Concept in Historical Perspective, in *Public Accountability and the Role of the Citizen in Government*, (Eds) Nanayakara, Gunapala, Postgraduate Institute of Management, Sri Jayawardenapura University of Sri Lanka

**அமர்ர் இரு. சிவலிங்கம்**  
**ஞாபகாரத்தக் குழு**

பெயர்	முகவரி	தொலைபேசி
திரு. எம். வாமதேவன்	BQ 2/2, மனிங்டவுன், வீட்டமைப்புத் திட்டம், மங்களா வீதி, கொழும்பு 08	2693098
திரு. தெ. தனராஜ்	7, அலெக்ஸாண்றா டெரஸ், கொழும்பு 06.	2583151
திரு.செ. நவரட்ன	416/33A, திம்பிரிகஸ்யாய வீதி, கொழும்பு 05	2599856
திரு.எச்.எச். விக்கிரமசிங்க	39/21, அல்விஸ் பிளேஸ், கொட்டாஞ்சேனை, கொழும்பு 13.	2435652
திரு. இ. ஈஸ்வரவிங்கம்	45/15A, பிரெட்ரிக்கா வீதி கொழும்பு 06.	2581201
கலாநிதி. பி. இராமலுஜம்	12/2, விகார மாவத்தை, கொலன்னாவை.	2572436
திரு. பி. இராதாகிருஷ்ணன்	361, டாம் வீதி, கொழும்பு 12	2387896
திரு. ராஜ் சிவராமன்	9A, அமரசேகர மாவத்தை, கொழும்பு 05.	2502817
திரு.வீ.ர. மதுரைவீரன்	92,2ஆம் குறுக்குத்தெரு, கொழும்பு 11.	2556550
திரு.ஏ.கே. சுப்பையா	12A.ஒ பொன்சேகா ஹோட், கொழும்பு 05.	2587287
திரு. இரா. இராமலிங்கம்	லண்டன்.	
திரு. ஆர். பரமசிவம்	ஹோட்டல் அமராவதி, கொழும்பு 03.	2577418

# அமர்ர் இர. சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்தக் குழுப் பணிகள்

2000 - 2011

## ➤ நினைவுப் பேருரைகள்

1. பேராசிரியர் மு. சின்னத்தம்பி  
பெருந்தோட்டத்துறை தமிழ் இளைஞர்கள்: இன்றும் நாளையும் (2000)
2. பேராசிரியர் வி. குரிய நாராயணன்  
இளையமலையகம் - புதிய வாய்ப்புகளும் சவால்களும் (2001)
3. கலாநிதி மா. கருணாநிதி  
மலையகக் கல்வி (2002)
4. திருமதி லலிதா நடராஜா  
மலையகப் பெண்கள் (2003)
5. திரு. வ. செல்வராஜா  
மலையக மக்களும் புத்தி ஜீவிகளும் (2004)
6. பேராசிரியர் சி. மெளனகுரு  
தமிழர் வரலாறும் பண்பாடும்: தெரிந்ததும் தெரியாததும் (2005)
7. திரு. பெ. வேலுசாமி  
மலையக இலக்கியங்கள் காட்டும் வாழ்வியல் அம்சங்கள் (2006)
8. திரு. லெனின் மதிவானம்  
மலேசியா தமிழரின் சமகால வாழ்வியல் பரிமாணங்கள்:சில அவதானிப்புகள் (2007)
9. திருமதி ஷோபனாதேவி இராஜேந்திரன்  
பெருந்தோட்டத்துறை சிறுவர் உடரிமை மீறல்கள்: சிறுவர் தொழிலாளர் பற்றிய விசேட கண்ணோட்டம் (2008)
10. திரு. இரா. ஜெ. ட்ரெராட்ஸ்கி  
சமூக அசைவியக்கத்தில் சட்டங்களின் தாக்கம்: ஒரு விமர்சன நோக்கு (2009)
11. திரு. எம். கணேசமுர்த்தி  
மலைகய மக்களின் சமூக பொருளாதாரம்: ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை (2010)
12. திரு. தெளிவத்தை ஜோசப்  
மலையகம் எனும் அடையாளம்: மலையக இலக்கியத்தின் வகிபங்கு

## ➤ கட்டுரைப் போட்டியும் ஆய்வரங்கும்

1. இளைஞர்களுக்கான கட்டுரைப் போட்டி (2000)
2. மாணவர்களுக்கான கட்டுரைப் போட்டி (2001)
3. ஆசிரியர்களுக்கான கட்டுரைப் போட்டி (2002)
4. ஆய்வரங்கு (2003)

## ➤ நூல் வெளியீடு

1. மலையகப் பரிசுக்கட்டுரைகள் (2000)
2. சிவலிங்கம் சிந்தனைகள் (2002)
3. மலையக சமகாலப் பிரச்சினைகள் (2003)
4. இனத்துவ முரண்பாடுகளும் மலையக மக்களும்: ஒரு பல்பக்கப் பார்வை (2007)

## கெளரவிப்பு

க.பொ.த. உயர்தரப் பரிசுசையில் சித்தி (2004)

செல்வன் நிரோன்காந் மகாலிங்கம்

இலக்கியம் : திரு.ஆ. தமிழோவியன் (2004)

கல்வி : திரு. தி. பாரதி இராமசாமி (2004)

இலக்கியம் : திரு.பி. மரியதாஸ் (2005)

நாடகம் : திரு. ஏ. முத்தையா(2005)

## திரு. இரா. ரமேஷ்



அமர் இர. சிவலிங்கம் அவர்களின் பதின்மூன்றாவது நினைவுப் பேரூரையை நிகழ்த்தும் திரு. இரா. ரமேஷ் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அரசறிவியல் துறையில் விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றிவருகின்றார். பதுணையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர் மட்டுல்சீமை பிரதேசத்தில் அமைந்துள்ள ஜோபேரி தமிழ் வித்தியாலயத்திலும், பச்சை கோணக்கலை தமிழ் மகா

வித்தியாலயத்திலும் தனது பாடசாலைக்கல்வியை பெற்றார். தொடர்ந்து பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அரசியல் விஞ்ஞானத்துறையில் சிறப்பு கலைமாணிப் பட்டத்தையும், கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்தின் பட்டப்பின் பழப்புக்கான பீடத்தில் பிராந்திய அபிவிருத்தி மற்றும் திட்டமிடல் துறையில் முதுகலைமாணிப் பட்டத்தையும் பெற்றுக் கொண்ட திரு. இரா. ரமேஷ் பேராதனைப் பல்கலைக்கழக மனித உரிமைக் கற்கை நிலையத்தில் மனித உரிமை டிப்ளோமாவையும், கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்தின் மனித உரிமை கற்கை நிலையத்தில் மனித உரிமை மற்றும் சமாதான கற்கையில் டிப்ளோமாவையும் பெற்றுள்ளார்.

இவர் அதிகாரப் பள்முகப்படுத்தல், மனித உரிமைகள், பொதுத்துறை நிர்வாகம், நல்லாட்சி, பெருந்தோட்டத்துறையில் பொது நிர்வாக சேவை வழங்கல், உள்ளாராட்சி அரசாங்க முறை தொடர்பாக ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு வருவதுடன் அது தொடர்பான கட்டுரைகளையும் ஆய்விதழ்களுக்கு எழுதியுள்ளார். இவர் சிறிது காலம் கணேஷ உலக பல்கலைக்கழக சேவையிலும், பின்னர் இலங்கை சர்க்கமுவைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் பணியாற்றியுள்ளார்.

மலையகத்தின் இளம் தலைமுறையினரில் நம்பிக்கையுட்டக் கூடிய புலமையாளராகவும் காத்திரமான ஆய்வாளராகவும் விளங்கும் திரு. ரமேஷ் அவர்கள் அமர் இர. சிவலிங்கம் அவர்களின் பதின்மூன்றாவது நினைவுப் பேரூரையை நிகழ்த்துவது குறித்து எமது ஞாபகார்த்தக் குழு பெருமிதமடைகிறது.

தை. தன்ராஜ்  
பதிப்பாசிரியர்

02.09.2012